John Piper

Hayatını Boşa Harcama

Hayatını Boşa Harcama

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Hayatını Boşa Harcama
Özgün Adı: Don't Waste Your Life
Yazar: John Piper
Çevirmen: Ege Kaya & Batuhan Oskay
Çeviri Editörü: Göksel Erdoğdu
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-72785-8-6
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

©2003 by Desiring God Foundation. All rights reserved. Originally published by Crossway. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Şubat 2023

Hayatını Boşa Harcama

John Piper

Louie Giglio'ya
ve onun bu kuşakta İsa Mesih'in adı için
yürekten taşıdığı tutkusuna

İçindekiler

Önsöz 9

1 Hayatımı Adayacağım Bir Tutku Arayışım 13

2 Gerçeği Keşfim – Mesih'in Güzelliği, Benim Sevincim . 27

3 Yalnızca Tanrı'nın Yüceliğinin Parladığı Çarmıhla Övünmek 50

4 Acıda ve Ölümde Mesih'i Yüceltmek 71

5 Risk İyidir–Hayatını Boşa Harcamaktansa Ölmek Yeğdir 91

6 Hayatın Amacı – Sevinçle Başkalarının Tanrı'da Sevinç Bulmasını Sağlamak 115

7 O'nun Yaşamdan Daha Değerli Olduğunu Kanıtlamak İçin Yaşamak 124

8 Sabah 8 Akşam 5 Mesih'e Değer Vermek 153

9 Müjde Hizmetlerinde ve Merhamette Mesih'in Yüceliği— Bu Kuşağa Bir Çağrı 180

10 Duam – Kimse Yaşamının Sonunda "Hayatımı Boşa Harcadım" Demesin 212

ÖNSÖZ

İnanın ya da inanmayın, Bob Dylan bu hikâyede büyük bir rol oynuyor. Burada Dylan'dan bahsetmemin sebebi, bu kitabın ilk (2003) ve ikinci (2017) baskısı arasında Dylan'ın Edebiyat alanında Nobel Ödülü almış olmasıdır. Şaşırtıcı! Nobel Ödülü'nün internet sayfası bu ödülün, "büyük Amerikan şarkı geleneği içinde yeni şiirsel ifadeler yarattığı için" verildiğini söylüyor.

Hikâyemdeki Dylan ile Dylan'ın Nobel Ödülü konuşması arasında bir gerilim mevcuttur. *Moby Dick*, *Batı Cephesinde Yeni bir Şey Yok* ve *Odyssey* klasik eserlerinin kendi çalışmasını nasıl etkilediğini bize anlattıktan sonra, Dylan şöyle sordu: "Tüm bunların anlamı nedir?" Bu söz üzerine bir beklentiyle doğruldum. İşte bu kitap tam da bunun hakkında. Hayatın anlamı nedir?

Ardından Dylan soruyu şu şekilde cevapladı: "[Şarkılarım] birçok farklı anlama gelebilir. Eğer bir şarkı size dokunuyorsa, asıl önemli olan şey odur. Bir şarkının ne anlama geldiğini bilmeme gerek yok… Bu yüzden şarkının ne anlama geldiği konusunda endişe etmeyeceğim."

Eğer Dylan'ın bu sözleri size destansı, cesur veya orijinal geliyorsa, o zaman bu kitabı beğenmeyebilirsiniz, en azından ilk başta. Çünkü bu sözler bana çok trajik geldi. Yetmiş altı yıl, şu sonuca varmak için çok uzun bir hayattır: "Ne anlama geldiği konusunda endişe etmeyeceğim. Önemli olan, size dokunmasıdır." Hayır, Bay D., bizimki gibi acılarla dolu bir dünyada ve ölüm ve sonsuzluk karşısında "dokunulmak" yeterli değildir.

Bu kitap, hiç son bulmayan bir sevinç türü hakkındadır. Ama tuhaf olan şu ki, bu sevinç Tanrı'yı olduğu gibi en yüce Hazine olarak gösteriyor. Boşa harcanmamış bir hayat, en derin sevincimizin ve Tanrı'nın güzel görkeminin birlikte zirveye ulaştığını keşfetmeye dayanmaktadır.

Burada bir uyarı karşımıza çıkmaktadır. Tanrı'yı yücelten sevincin yolu, sizin hayatınıza mal olacaktır. "Canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren… onu kurtaracaktır" (Mar. 8:35). Diğer bir deyişle, hayatınızı kaybetmek, onu boşa harcamaktan iyidir.

Eğer sevinçle başkalarının Tanrı'da sevinç duymalarını sağlamak için yaşarsanız, hayatınız zor, riskler yüksek ve sevinciniz tam olacaktır. Bu, sıkıntılı bir hayattan nasıl kaçınacağınızla değil, boşa harcanmış bir hayattan nasıl kaçınacağınızla ilgili bir kitaptır. Bazılarınız Mesih'e hizmet ederken ölecek. Bu bir trajedi olmayacak. Trajedi, hayata Mesih'in üzerinde bir değer vermektir.

Umarım Bob Dylan hakkında yanılıyorumdur. "Tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişe etmeyeceğim" derken, belki de şunu kastediyordur: "*Endişe etmeyeceğim*, çünkü hayatın gerçek anlamını keşfettim ve bundan dolayı artık endişe etmeme gerek yok." Belki de şarkısında söylediği şeye gerçekten inanıyordur: "*Cevap* rüzgâr gibi havada esiyor."

Cevap. Bu şarkının, hikâyemde nasıl bir rol oynadığını göreceksiniz. Bu şarkı, beni hiçbir cevabın olmadığına inanmaya *itmedi*.

İster hayatınızda radikal bir şeyler yapmayı hayal eden bir öğrenci olun, ister son yıllarınızı boşa harcamamayı umut eden emekli birisi olun, sizin için dua ettiğimi lütfen bilin. Eğer ne konuda dua ettiğimi bilmek istiyorsanız, 10. bölümü okuyabilirsiniz. Duamı orada göreceksiniz.

Şu an için, Tanrı'ya sizin için şükrediyorum. İsa Mesih'in yüzünde parlayan Tanrı'nın yüceliğini arayan her can benim sevincimi artırmaktadır. Unutmayın, sadece tek bir hayatınız var. O kadar. Sizler Tanrı için yaratıldınız. Bu hayatı boşa harcamayın.

John Piper
12 Eylül 2017

1

Hayatımı Adayacağım Bir Tutku Arayışım

Babam bir müjdeciydi. Ben çocukken, annem, kız kardeşim ve ben onunla seyahat edip vaazını işittiğimiz nadir zamanlar oldu. Babamın vaazlarını dinlemek beni hep titretirdi. Her ne kadar başlangıçta mizahi bir giriş yapsa da vaaz hep kan donduran bir ciddiliğe bürünürdü. Kutsal Kitap'taki yığınla ayet, vaazın uygulama kısmında doruğa ulaştığında, hep gözleri kısılır ve dudakları keskince bükülürdü.

"Hayatımı Boşa Harcadım, Boşa Harcadım"

Babamın vaazlarında nasıl yalvardığını bir görseydiniz! Mesih'in uyarılarını ve insanı çeken yönlerini her bir kişinin –çocukların, ergenlerin, genç bekârların, genç evli çiftlerin, orta yaşlı ve yaşlı insanların– yüreğine iyice sokardı. Her yaş grubundan kişiler için ilham verici hikâyeleri olurdu. Olağanüstü Mesih'e iman etme hikâyeleri, bazen de iman etmemekte direnen insanların başına gelen trajik ölüm hikâyeleri... Babam nadiren bu hikâyeleri anlatırken göz yaşlarına hâkim olurdu.

Babamın anlattığı hikâyeler arasında beni en çok etkileyenlerden bir tanesi de ileri yaşlarında iman eden bir adamın hikâyesiydi. Kilise bu adamın iman etmesi için onlarca yıl boyunca dua etmişti. Bu adam katı yürekli ve inatçı biriydi. Fakat babamın vaaz verdiği bir gün, bir sebepten ötürü kiliseye geldi. İbadetin sonunda, ilahi söylenirken herkesi şaşırtan bir şey yaptı ve gelip babamın elini tuttu. İnsanlar dağıldıktan sonra ikisi ön sıraya oturup konuşmaya başladılar. Tanrı o gün o adamın yüreğini Mesih'in Müjdesi'ne açtı ve adam günahlarından kurtulup sonsuz yaşama sahip oldu. Fakat kurtuluşa sahip olmasına rağmen kırışık yüzünden gözyaşları akarken hıçkıra hıçkıra "Hayatımı boşa harcadım! Boşa harcadım!" diye yakındı. Babam bu hikâyeyi gözyaşları içinde anlattığında bende nasıl derin bir etki yarattığını kelimelerle ifade edemem.

Hayatını boşa harcadığı için ağlayan bu yaşlı adamın hikâyesi, dinlediğim tüm o iman etmeden önce araba kazasında ölen gençlerin hikâyelerinden daha etkileyiciydi. Genç yaşta Tanrı bende hayatımı boşa harcamamam konusunda bir tutku ve endişe yarattı. Yaşlandığımda geriye bakıp ağlayarak "hayatımı boşa harcadım! Boşa harcadım!" demek benim için çok korkunç bir düşünceydi.

"Sadece Tek Bir Hayat Var, O Da Yakında Geçecek"

Gençken beni –ilk başta ufak olsa da zaman içerisinde muazzam derecede– etkileyen başka bir şey de, mutfakta lavabonun üzerinde duvara asılı olan bir plaktı. Ben altı yaşındayken bu eve taşınmıştık. On sekiz yaşında üniversiteye gidene kadar sanırım on iki yıl boyunca bu plaktaki yazıyı her gün gördüm. Bu, basit, arka planı siyah olan bir cam kaplamaydı ve köşeleri de gri renkli bir zincirle döşeliydi ve duvardaki

bir vidaya asılıydı. Plağın ortasında beyaz renklerle şu sözler yazılıydı:

> Sadece tek bir hayat var,
> O da yakında geçecek;
> Yalnızca Mesih için yaptıkların
> Ebediyen kalacak.

Bu sözlerin solunda ise yeşil bir tepe, iki ağaç ve tepeye doğru gidip doruğunda kaybolan kahverengi bir yol resmi vardı. Çocukken ve sivilceli, içi kaygılarla dolu bir ergenken hep o kahverengi yola, yani kendi yaşamıma bakıp o tepenin ötesinde ne olduğunu merak ederdim. Sözlerin anlamı çok açıktı. Sadece tek bir hayatın var. O kadar. Sadece bir. Ve bu yaşamın kalıcı ölçüsü ise İsa Mesih'tir. Bu plak dış kapımızın hemen yanındaki duvarda yıllarca asılı kaldı. Her evden çıkışımda onu görüyordum.

Hayatımı boşa harcamak ne demek? Bu çok önemli bir soruydu benim için. Ya da tersten soracak olursak: iyi yaşamak ne demek? İyi yaşamak, hayatını boşa harcamayıp ..... mı demek? *Mesele* bu cümleyi nasıl dolduracağımdı. Cevaplaması bir yana, soruyu nasıl düzgün bir şekilde dile getireceğimi bile bilmiyordum. Hayatını boşa harcamanın zıttı neydi? "Başarılı bir kariyere sahip olmak" mıydı? "Mümkün olduğu kadar mutlu olmak" mıydı? "Büyük bir şey başarmak" mıydı? "Hayatın en derin anlamını ve önemini bulmak" mıydı? "Mümkün olduğu kadar çok kişiye yardım etmek" miydi? "Mesih'e bütünüyle hizmet etmek" miydi? "Tanrı'yı yaptığım her şeyde yüceltmek" miydi? Yoksa hayatta bunların hepsini birden yerine getirecek bir anlam, bir amaç, bir odak noktası, bir esas mı vardı?

"Kayıp Yıllar"

Bu sorunun benim için ne kadar önemli olduğunu unutmuştum, ta ki gençlik yıllarımdan kalma dosyalarımı karıştırana kadar. 1964 yılında Güney Carolina'dan, bir daha orada yaşamayacak üzere ayrılmadan hemen önce okuduğum lise olan Wade Hampton Lisesi, öğrencilerin yazdığı şiir ve hikâyeleri içeren küçük bir edebiyat dergisi yayınlamıştı. Derginin sonlarında Johnny Piper tarafından yazılan bir şiir vardı. Şiir çok da kaliteli değildi, fakat editörümüz Jane bana yardımcı olmuştu. Beni ilgilendiren şey şiirin adı ve ilk dörtlüğüydü. Şiirin adı "Kayıp Yıllar" idi ve başlığın yanında sallanan sandalyesinde oturan yaşlı bir adam resmi vardı. Sözlerine şöyle başlıyordu şiir:

> Uzun süre boyunca aradım dünyanın gizli anlamını;
> Gençliğimi adadığım arayışlarım hep boşaydı.
> Şimdi hayatımın solup giden son yıllarındayım,
> Aramaya yeniden, yeniden başlamalıyım.

Şiiri yazdığım o günden bu yana geçen kırk yılı düşündüğümde, "Hayatımı boşa harcadım! Boşa harcadım!" sözlerinin o korkunç yankısını duyabiliyorum. Bir şekilde hayatın özüne ve amacına yönelik içimde bir tutku doğdu. "Neleri yapabilme özgürlüğüne sahibim?" gibi etik sorular, "Hayatın özü, merkezi nedir?" sorusunun yanında kaybolup gitti. Hayatımı asgari seviyedeki etik değerlerin ya da asgari seviyede tutulan bir anlamın etrafında inşa etme, yani "ne tür şeyleri yapma hakkına sahibim" sorusunun etrafında dönen bir hayata sahip olma düşüncesi bana iğrenç gelmeye başladı. Ben asgari seviyelerle ilgilenen bir hayat istemiyordum. Gerçeğin dış sınırlarında gezinmekle yetinen bir hayat istemiyordum.

Hayatın ana odağını anlamak ve onun peşinden koşmak istiyordum.

Varoluşçuluk Soluduğumuz Havaya Kadar İşlemişti

Hayatın özünü kaçırmama, onu boşa harcamama tutkum, üniversite öğrencisi olduğum 60'ların çalkantılı son yıllarında iyice artmıştı. Bu artışın arkasında yetişkinliğe erişen bir ergenin içsel sıkıntılarından öte sebepler vardı. O dönemlerde "Öz" kavramı her yerde saldırı altındaydı. Varoluşçuluk felsefesi soluduğumuz havaya kadar sinmişti. Varoluşçuluğa göre "varoluş, bireyin özünden önce gelir." Yani sen önce var olursun, ondan sonra kendi özünü ya da anlamını yaratırsın. Sen özgürce olmak istediğin şeyi olmayı seçerek kendi özünü ortaya çıkarırsın. Senin dışında bulunan, peşinden koşman ya da ayak uydurman gereken bir anlam veya bir öz yoktur. Buna ister "Tanrı," ister "anlam" ya da "amaç" de, sen kendi cesur varlığınla onu yaratana kadar o şey orada değildir. (Bu noktada kaşlarınızı çatıp "bu anlattığın şey kulağa günümüzde postmodernizm dediğimiz şeyden çok da farklı gelmiyor" diyebilirsiniz. Haklısınız. Güneşin altında yeni bir şey yok. Aynı şeyler farklı adlarla karşımıza çıkıp duruyor.)

Bir keresinde karanlık bir tiyatro da varoluşçuluğun bu sanat dalındaki ürünlerinden biri olan ve "Absürd Tiyatrosu"nun en bilinen eserlerinden Samuel Beckett imzalı "Godot'yu Beklerken" adlı oyunu izliyordum. Oyunda Vladimir ve Estragon isimli iki şahıs bir ağacın altında buluşup sohbet ederek "Godot" adlı birisini beklerler. Bu kişi bir türlü gelmez. Oyunun sonlarına doğru bir çocuk onlara Godot'un gelmeyeceğini söyler. Bunun üzerine onlar da ayrılmaya karar verir ama hiç hareket etmezler. Orada öylece durur ve ayrılmazlar. God[ot][1*] da asla gelmez.

[1*] *Ç.N.* Burada İngilizcedeki "God" yani "Tanrı" kelimesi ile bir kelime oyunu yapılmıştır.

Oyunun yazarı olan Samuel Beckett'in benim gibi kişiler, yani kendi varoluşumdan yola çıkarak kendi anlamımı ve özümü yaratmak yerine bir şeylerin *Özünü* bulmak için bekleyen ve araştıran kişiler hakkındaki düşüncesi buydu. Eğer ulvi bir Anlam, Amaç veya Öz bulmaya çalışıyorsan gideceğin yer burasıydı: hiçbir yer.

"Hiçbir Yerin Adamı"

Beatles, Aralık 1965 yılında çıkardığı "Rubber Soul" adlı albümüyle benim kuşağım için varoluşçu felsefesini en güçlü sözlerle dile getiren gruplardan biri olmuştu. Bunu belki de John Lennon'un "Nowhere Man" ("Hiçbir Yerin Adamı") adlı parçasında geçen şu sözlerinde görebiliriz:

O gerçekten de hiçbir yerin adamı,
Hiçbir yer ülkesinde yaşıyor,
Hiçbir yer için planlarını yapıyor
Ve hiç kimse için.
Hiçbir fikri yok,
Nereye gittiğini bilmiyor.
Biraz senin ve benim gibi değil mi?

Bunlar özellikle de üniversite öğrencileri için çılgın günlerdi. Neyse ki Tanrı sessiz değildi. Herkes kendisini absürtlüğün ve anlamsızlığın çekiciliğine kaptırmamıştı. Herkes Albert Camus ve Jean-Paul Sartre'ın çağrılarına kulak vermiyordu. Gerçekten yana olmayan birçok kişi bile bizden öte, aynada gördüğümüz şeyden daha büyük ve uğruna yaşamaya değer daha yüce bir şeyin olması gerektiğini biliyordu.

Cevap Bir Rüzgâr Gibi Havada Esiyordu

Yine bu zamanlar da Bob Dylan, Gerçeğin bizi sonsuza dek bekletmeyeceğini belirten umut dolu mesajlar içeren şarkılar besteliyordu. Bir şeyler değişecekti. Er ya da geç yavaş şeyler hızlanacak, birinciler sonuncu olacaktı. Bu da bizler kendi kaderimizin varoluşçu sahipleri olduğumuz için olmayacaktı. O bize gelecekti. Dylan'ın "The Times They Are A-Changin'" (Zaman Değişiyor) adlı şarkısındaki şu sözler bunu belirtiyordu:

Sınırlar çizildi
Karar verildi,
Bugün yavaş olanlar,
Yarın hızlı olacak.
Bugün nasıl bir gün
Geçmiş olacaksa,
Sistem de aynı şekilde
Çabucak değişecek.
Ve bugün birinci olanlar
Bir gün sonuncu olacaklar,
Çünkü artık zaman değişiyor.

Dylan'ın meşhur "Blowin' in the Wind" (Rüzgâr Gibi Havada Esiyor) adlı parçasında belki de farkında olmadan altlarındaki öznellik dalını kestiğini duymak, varoluşçuları çıldırtmış olsa gerek. Cesurca cevabın bir rüzgâr gibi açıkça estiğini belirttiği şarkısında Dylan şöyle demişti:

Bir adam göğü görmek için
Kaç kere yukarı bakmalı?
Evet, insanların ağladığını duymak için

Kaç tane kulağa ihtiyacı olmalı?
Peki ya insanların öldüğünü bilmek için,
Kaç kere ölümü tatmalı?
Bunun cevabı, dostum,
Rüzgâr gibi havada esiyor,
Cevap rüzgâr gibi havada esiyor.

Bir adam kaç kere yukarı bakar da gökyüzünü görmez? Gökyüzü yukarda ve açıkça görünür. Yukarı tam on bin kere bakıp bir şey görmediğini söyleyebilirsin. Fakat bu, gökyüzünün objektif gerçekliğini değiştirmez. Gökyüzü oradadır ve sen bir gün onu göreceksin. Onu görmek için kaç kere bakman gerekir? Bunun bir cevabı var. Bunun *cevabı*, dostum, bunun *cevabı* senin yaratacağın ya da icat edeceğin bir şey değildir. Bunun cevabı senin dışında. Gerçek, katı ve objektif bir cevap. Bir gün o cevabı duyacaksın. Cevabı sen yaratmıyorsun, onu sen tanımlamıyorsun. O cevap sana gelir ve sen de er ya da geç o cevabı kabul edersin, önünde diz çökersin.

Dylan'ın şarkısında benim işittiğim şey buydu ve yürekten "Evet!" dedim. Bir Cevap var, baş harfi büyük olan bir Cevap. O cevabı kaçırmak, hayatı boşa harcamaktır. Onu bulmak ise tüm sorularımı yanıtlayan bir Cevap bulmak demektir.

Mutfağımızdaki plakta betimlenen o kahverengi patika, yeşil tepeye doğru –tüm altmışlar boyunca– giderken etrafında entelektüel ahmaklıklar barındırıyordu. Benim neslim nasıl da cesurca o yoldan sapıp tuzağa yakalanmıştı! Bazıları hatta bununla övünüyordu bile, adeta "Bak! Ben özgürlük yolunu seçtim. Kendi varlığımı yarattım. Eski kuralları söküp attım. Bu da benim kopan bacağım" diyorlardı.

Uzun Saçlı ve Bol Pantolonlu Adam

Tanrı ise merhametiyle insanlara çeşitli uyarılar veriyordu. 1965 sonbaharında Francis Schaeffer, Wheaton College'da daha sonra 1968 yılında kitap hâlini alacak olan ve bir hafta süren *Tanrı Orada*[2] adlı bir konuşma verdi. Söyleşinin başlığı, mesajının yalınlığını betimler nitelikteydi: Tanrı orada. *Burada* değil. Benim kendi arzularım tarafından tanımlanmaz ya da şekillenmez. Tanrı *orada.* Objektif. Mutlak Gerçeklik. Bize gerçeklik gibi görünen her şey Tanrı'ya bağlıdır. Bir yaratılış ve Yaratıcı vardır, o kadar. Yaratılış ise tüm anlamını ve amacını Tanrı'dan alır.

Bu son derece güçlü bir yol tabelasıydı. Objektif gerçeğin yolunda kal. Hayatını boşa harcamaktan kaçınmanın yolu budur. Ateşli müjdeci babanın gittiği yolda kal. Mutfağının duvarındaki plağın sözlerinden ayrılma. Bu, eğer yoldan sapıp varoluşçuluğun çimenlik alanına girersen hayatının boşa harcandığını kanıtlayan bir uyarıydı. O yolda kal. Gerçek vardır. Her şeyin bir Anlamı, Amacı ve Özü vardır. Aramaya devam et, onu bulacaksın.

Sanırım bir kişinin üniversite yıllarını, bariz olan bir şeyi, yani bir Gerçeğin olduğunu, objektif bir varlığın ve objektif değer yargılarının olduğunu öğrenerek geçirmesi o kadar da üzücü bir durum değildir. Bu biraz bir balığın, suyun var olduğunu öğrenmek için, ya da bir kuşun havanın var olduğunu veya bir kurdun toprağın var olduğunu öğrenmesi için okula gitmesi gibidir Fakat son iki yüz yıldır iyi eğitimin yap-

[2] Schaeffer'in eseri günümüz için de oldukça büyük anlam taşıyor. Tüm okurlarıma Francis Schaeffer'ın en az bir kitabını okumasını öneririm. İyi bir başlangıç olarak "en iyinin iyisi" olan şu eseri öneririm: *The Francis A. Schaeffer Trilogy: The God Who Is There, Escape From Reason* ve *He Is There and He Is Not Silent* (Wheaton, IL: Crossway, 1990).

maya çalıştığı şey de budur. Bunun zıttı da kötü bir eğitimdir. Bu yüzden bariz olan bir şeyi öğrenmek için yıllarımı harcamış olmaktan üzüntü duymuyorum.

Bana Görmeyi Öğreten Adam

Doğrusu insanlara ağaçların, suyun, ruhların, sevginin ve Tanrı'nın varlığının inanılabilir olduğunu kanıtlamak için büyük efor sarf etmiş olan yazarlar ve profesörler için Tanrı'ya şükrediyorum. 1963 yılında John F. Kennedy ile aynı gün vefat etmiş ve Oxford'da İngilizce öğretmenliği yapmış olan C. S. Lewis, 1964 yılında o küçük kahverengi patikama öyle büyük bir parlaklıkla girdi ki onun hayatımda yarattığı derin etkiyi ne kadar anlatsam azdır.

Lewis ile ilk defa üniversitenin ilk yılında bana verilen Özde Hristiyanlık[32] *(Mere Christianity)* adlı kitabı sayesinde tanıştım. Takip eden beş, altı yıl boyunca her daim yanımda bir C. S. Lewis kitabı bulunurdu. Onun üzerimdeki etkisi olmasaydı sanırım hayatımı aynı sevinç ve fayda ile yaşayamazdım. Bunun bazı sebepleri var.

Bana günümüzdeki tarihsel kibrin yanlış olduğunu, yeni şeylerin bir erdem, eski şeylerin de bir kötülük olmadığını gösteren oydu. Gerçek, güzellik ve iyilik gibi kavramlar, ne zaman var olduklarına göre belirlenmezler. Hiçbir şey eski olduğu için alçak veya modern olduğu için üstün değildir. Bu beni yenilikçiliğin baskısından özgür kılıp çağların bilgeliğine açık bir hâle getirdi. Bugün bile ruhumun besinini çoğunlukla yüzlerce yıl öncesinin kaynaklarından ediniyorum. Lewis'in bariz olan bir şeyi güçlü bir şekilde öne sürmesinden ötürü Tanrı'ya şükrediyorum.

---

[3] C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: Macmillian, 1952).

Kendisi bana katı, keskin, detaylı bir mantık güdümünün, derin, ruhumu canlandıran, hissiyatlı ve hatta keyifli bir hayal gücü ile çelişmediğini kanıtladı. O "romantik bir akılcıydı". Kendisi hemen herkesin birbirleriyle zıt olduğunu düşündüğü şeyleri bir araya getirirdi: akılcılık ve şiir, soğuk mantık ve sıcak duygular, kuralcı bir düz yazı şekli ve özgür bir hayal gücü gibi. Onun bu tarz yanlış önyargıları yıkması sayesinde ben derin derin düşünüp şiirler yazabiliyor, Mesih'in dirilişine dair argümanlar üretebiliyor, ilahiler besteleyip, arkadaşlarımın yanlış fikirlerini çürütüp ardından onlara sarılabiliyordum.

Lewis benim var olan şeylerin "gerçekliğini" hissetmemi sağladı. Bunun ne kadar değerli olduğunu kelimelerle anlatabilmek zor. Sabah uyanmak ve yatağın sertliğinin, güneş ışınlarının sıcaklığının, saatin her saniye çıkardığı sesin, nesnelerin varlığının (Lewis'in tabiriyle "mahiyet"[4]) farkında olmak. O benim yaşama karşı hayatta olmamı sağladı. Dünyada nelerin var olduğunu görmemi sağladı – eğer olmasalardı onlara sahip olmak için milyonlarca dolar harcayacağımız, sahip olduğumuzda ise değerini fark etmeyeceğimiz şeyler. Güzellik kavramını görmemi sağladı. Her gün eğer gözlerimi açıp da bakarsam içimde Tanrı'ya tapınmama sebep olacak harika şeylerin var olduğunu fark etmemi sağladı. Uyuklayan ruhumu sarsıp, gerçekliğin soğuk suyunu yüzüme sıçrattı ve onun sayesinde yaşam, Tanrı, cennet ve cehennem büyük bir yücelik ve korku içerisinde benim dünyama girdi.

Lewis, objektif gerçekliğe ve objektif değerlere karşı çıkan entelektüel duruşun nasıl bir ahmaklık olduğunu açığa vurmuştu. Benim kuşağımın başındaki felsefi kral çıplaktı ve

[4] C. S. Lewis, *Surprised by Joy* (New York: Harcourt, Brace and World, 1955), 199.

Oxford'daki çocuk kitapları yazan bu adam, kralın çıplak olduğunu söylemişti.

> Sonsuza dek bir şeylerin "içini görmeye" devam edemezsiniz. Bir şeyin içini görmenin tüm manası, o şey aracılığıyla bir şeyi görmektir. Pencere camının şeffaf olması iyidir çünkü o camın ardındaki sokak ya da bahçe şeffaflıktan uzak bir biçimde oradadır. Ya bahçenin de içini görseydik? Esas ilkelerin "içini görmek" için çabalayıp durmak faydasızdır. Eğer her şeyin içini görürseniz, o halde her şey şeffaftır. Ancak tümüyle şeffaf olan bir dünya gözle görülemez bir dünyadır. Her şeyin "içini görmek" görmemekle aynı şeydir.[5]

C. S. Lewis'in dünyaya bakış açısı ve sözleri hakkında yazılacak daha o kadar çok şey var ki. Kendisinin de kusurları vardı şüphesiz ve bu kusurlardan bazıları ciddiydi. Yine de en önemli anda karşıma çıkan bu kişi için Tanrı'ya şükretmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Bir Nişanlı'ya Sahip Olmak Dik Başlı Bir Objektif Gerçektir

Bu dönemde benim objektif gerçekliğin kati varlığına olan sarsılmaz inancımı pekiştiren başka bir güç daha vardı. Onun adı Noël Henry idi. 1966 yılının yazında ona aşık olmuştum. Belki çok erkendi, yine de her şey yolunda ilerledi; bugün hâlen daha onu seviyorum. Hiçbir şey değişken, felsefi bir hayal gücüne bir eşe ve çocuklara sahip olma düşüncesi kadar ciddiyet kazandıramaz.

---

[5] C. S. Lewis, *The Abolition of Man* (New York: Macmillan, 1947), 91.

1968 yılının Aralık ayında onunla evlendim. Bir kişinin düşüncelerini gerçek insanlar dahilinde belirlemesi iyidir. O andan bu yana düşündüğüm her şeyi bir ilişki dahilinde düşünüyorum. Hiçbir şey sadece bir fikirden ibaret değil, fakat eşim ve ardından çocuklarım üzerinde etkiye sahip olacak olan bir fikir. Tanrı'ya bize verdiği Mesih ve kilise benzetmesinden ötürü şükrediyorum, otuz beş yıldır bu benzetmeden ilham alarak yaşıyorum. Hayatta –boşa harcanmamış bir hayatta–, bu ilişki olmasaydı muhtemelen asla öğrenemeyeceğim birtakım dersler vardır (tıpkı ömür boyu süren bir bekârlığın da içinde barındırdığı ve başka hiçbir şekilde öğrenilemeyecek olan derslerinin olduğu gibi).

Hayatım İçin Sana Teşekkür Ederim Mono

1966 yılının sonbaharında Tanrı hayatım için olan planını daha da belirgin bir hâle getiriyordu. Tanrı, bir sonraki belirleyici hamlesini yaptığında, Noël nerede olduğumu merak ediyordu. Okulda dersler başlamıştı ve ben ne sınıfa ne de kiliseye gitmiştim. Nihayet beni sağlık merkezinde bulduğunda üç haftadır mononükleoz hastalığından ötürü yataktaydım. Dört ay öncesinde sahip olduğum planlar parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Mayıs ayındayken hayatımı en verimli şekilde doktor olarak geçireceğimi düşünüyordum. Biyolojiyi seviyordum, insanlara şifa vermek istiyordum. Üniversitedeki hedefimin ne olduğunu sonunda biliyor olmaktan memnundum. Bu yüzden sonbahar döneminde organik kimya derslerini alabilecek seviyeye gelmek için yazın hızlıca genel kimya derslerine katılmıştım.

Oysa şimdi bu mono hastalığından ötürü organik kimya derslerinin üç haftasını kaçırmıştım ve aradaki farkı kapat-

mam mümkün değildi. Dahası, o sıralarda Boston'daki Park Street Kilisesi'nin pastörü olan Harold John Ockenga okulun kilisesinde her sabah vaaz veriyordu. Onun vaazlarını okulun radyosundan dinliyordum. Daha önce Kutsal Kitap'ın bu kadar açıklayıcı bir şekilde vaaz edildiğini duymamıştım. Gerçekliğin bütün o objektif görkemi bir anda Kutsal Yazılar'da belirmişti. Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydim ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Noël beni ziyarete geldiğinde ona "Tıp kariyerini bir kenara bırakıp ilahiyat okuluna gitsem ne düşünürdün?" diye sordum. Ona bu tarz sorular sorduğumda cevabı hep "Eğer Tanrı seni oraya yönlendiriyorsa, seninle birlikte giderim" olurdu. Yine aynı cevabı verdi. O andan itibaren hayattaki çağrımın Tanrı Sözü'nün bir hizmetkârı olmak olduğuna dair hiç şüphem kalmadı.

2

Gerçeği Keşfim – Mesih'in Güzelliği, Benim Sevincim

1968 yılındayken Tanrı Sözü'nün hizmetkârı olmanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Pastör olmak aklımın ucundan bile geçmiyordu, bir pastör eşi olmak da Noël için öyleydi. Peki pastör olunca ne yapacaktım? Pastör olmak bir öğretmen, bir müjdeci veya yazar ya da iyi teoloji bilgisi olan bir edebiyat profesörü olma anlamına mı geliyordu? Tek bildiğim, nihai Gerçekliğin benim için birdenbire Tanrı'nın Sözü'ne odaklandığıydı. Uzun süredir bir bağ kurmak istediğim o büyük Anlam, Amaç ve Öz, kati surette Kutsal Kitap ile özdeşti. Verilen buyruk açıktı: "Kendini Tanrı'ya makbul, *gerçeğin bildirisini doğru kullanan*, alnı ak bir işçi olarak sunmaya gayret et" (2. Timoteos 2:15). Benim için bu teoloji okuluna gitmek, Kutsal Kitap'ı doğru kullanmaya odaklanmak anlamına geliyordu.

Kendi Başımı Kesmemeyi Öğrenmek

Bariz olanı öğrenmek için sürdürdüğüm savaş ise devam edi-

yordu. Modernizmin gerçekliğe, yani bizim dışımızda bulunan ve gerçekten bilebileceğimiz gerçek, objektif bir gerçekliğin olduğu fikrine karşı olan savaşı, Kutsal Kitap eğitimini de bir öznellik bataklığına çevirmişti. Bunu kilisede insanların Kutsal Kitap ayetlerinin sanki orijinal, hakiki bir anlamı yokmuş gibi sadece "kendileri için" ne anlam ifade ettiğini paylaşmalarında görebilirdiniz. Aynı zamanda akademik eserlerde akademisyenlerin Kutsal Kitap metinlerinin nesnel, objektif bir anlamı olmadığını söyleyerek kendi başlarını kesmelerinde de görebilirdiniz.

Eğer bu dünyada yaşayacak sadece tek bir hayatımız varsa ve bu hayatı boşa harcamak istemiyorsam, o zaman hiçbir şey Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta ne demek istediğini anlamaktan daha önemli olamazdı, nitekim o Tanrı esinidir. Eğer Kutsal Kitap'ın anlamı kişisel tercihlere kaldıysa o zaman kimse hangi hayatın yaşamaya değer, hangisinin ise boşa harcanmış bir hayat olduğunu kesin bilemezdi. Akademik camiadan çıkan yazarların var güçleriyle bizzat kendi yazdıkları şeylerin altını kazmak için yaptıkları kelime cambazlıklarını gördükçe hayrete düşüyordum! Metinlerin tek bir gerçek anlamı olmadığını ileri süren anlam teorileri ortaya atıyorlardı. Umarım bu kitabı okuyan sıradan insanlar bunu inanılmaz bulurlar. Eğer buna inanmakta güçlük çekiyorsanız sizin suçunuz değil. İnanılması güç bir şey çünkü! Yine de gerçek şu ki bugün bile öğrencilerin paraları ve halkın vergisi ile cebini doldurup iyi beslenen profesörler, "edebiyat gerçeği doğru bir şekilde yansıtmadığı için edebi yorumlamaların da gerçeği doğru bir şekilde yansıtmak zorunda olmadığını"[6] öğretiyorlar.

---

[6] E. D. Hirsch, *Validity in Interpretation* (New Haven, CT: Yale University Press, 1967), ix. Bu alıntı, eser sahibinin kendi düşüncelerini değil, tartıştığı konuyu yansıtmaktadır.

Başka bir deyişle, bizler kendi dışımızdaki objektif gerçekliği bilemeyeceğimiz için, bizim yazdığımız şeylerin de objektif bir anlamı olamaz. Dolayısıyla bir metni yorumlamak, yazarın orada iletmek istediği objektif bir anlam bulmak değil, sadece okurken bizim aklımıza gelen şeyleri söylemek demektir. Bu o kadar da önemli değil nasıl olsa, zira başkaları bizim yazdığımız şeyleri okurken niyet ettiğimiz anlamı bilemeyecekler. Tüm bunlar sadece bir oyundur. Ama kurnaz bir oyun; nitekim bu bilginlerin (ve küçük grup üyelerinin) hepsi kendi aşk mektuplarının ya da banka kontratlarının sadece tek bir kurala göre, yani kendilerinin ima etmek istedikleri anlama göre yorumlanmasını isterler. Bir bankaya ya da evlilik danışmanına gittiğinizde benim yazdığım "hayır" ifadesini türlü türlü kelime oyunları yaparak "evet" olarak yorumlarsanız bu çok da işinize yaramaz.

Yani kısacası Varoluşçuluk, varoluşun anlamdan önce geldiği, benim anlamı *bulmak* yerine onu *yarattığım* fikri Kutsal Kitap'a da uygulandı. Kutsal Kitap bir kil yığınıydı, ben ise çömlekçiydim. Kutsal Kitap'ı yorumlamak, bir yaratma işidir. Özne olarak benim varlığım, nesnenin "özünü" yaratmaktadır. Gülmeyin. Bunları söylerken ciddiydiler. Hâlen daha öyleler. Bugün sadece buna başka bir ad veriyorlar.

Öğle Güneşinin Parlaklığını Savunmak

Teoloji okulundayken, anlamla ilgili çağdaş kavramların bataklığında ayağımın altında sağlam bir zemin olduğunu hissetmemi sağlayan başka bir şey de Virginia Üniversitesi'nde Edebiyat Profesörü olan E. D. Hirsch'in *Validity in Interpretation (Yorumlamanın Geçerliliği)* adlı kitabını okumamdı. Tanrı'nın karşıma çıkardığı diğer tüm rehberler gibi Hirsch de bariz olanı savunuyordu. Evet, bir yazarın, metnini yazarken

iletmek istediği bir anlam *olduğunu* savunuyordu. Ve evet, doğru bir yorumlama metodunun da o orijinal anlamı bulmaya çalıştığını ve onu bulduğuna dair makul gerekçeler vermesi gerektiğini söylüyordu. Bu bana öğle güneşi kadar bariz geliyordu. Gündelik hayatta herkes bir şeyler söyleyip yazarken böyle bir varsayımla hareket ediyordu.

Belki de daha da önemlisi, bu tutum dürüsttür. Hiçbirimiz aldığımız notların, yazdığımız mektupların ve kontratların bizim niyet ettiğimiz anlamdan farklı bir şekilde yorumlanmasını istemeyiz. Dolayısıyla Altın Kural dediğimiz şey, kendi yazılarımızın nasıl yorumlanmasını istiyorsak başkalarının yazılarını da öyle yorumlamamız gerektiğini bize söyler. Anlam konusunda verdiğimiz onca felsefi söyleşi bana basitçe ikiyüzlü gibi geliyordu: üniversitedeyken objektif anlamın varlığını inkâr edip, evde (ya da bankada) objektif anlam üzerinde ısrarcı davranıyorduk. Ben bu oyunun bir parçası olmak istemedim. Bu bana tamamen harcanmış bir yaşam gibi gözüküyordu. Eğer gerçekten objektif, değişmez, orijinal bir anlama dayalı doğru bir yorumlama metodu yoksa, o zaman buna anca "Öyleyse yiyelim, içelim, eğlenelim. Akademisyenlerin sözlerini de ciddiye almayalım çünkü bir anlamı yok" diyebiliriz.

Tanrı'nın Ölümü ve Anlamın Ölümü

Objektif anlama dair olan yolculuğum devam ediyordu. 1965 yılında soğuk bir Ekim günü Wheaton College'da yeni çıkan bir *Time* dergisini alıp kütüphanenin ikinci katındaki bir köşeye gittim ve okumaya başladım. Kapağında "Tanrı Öldü Mü?" diye yazıyordu (8 Nisan 1966). Makalede yazdığına göre Thomas J. J. Althizer gibi "Hristiyan ateistler" bu soruya evet cevabını veriyordu. Bu çok da yeni bir durum değildi. Friedri-

ch Nietzsche bundan yaklaşık yüz yıl önce bu konudaki meşhur sözlerini söylemişti: "Tanrı nerede? ...Size söyleyeyim. Biz – siz ve ben, onu öldürdük. Hepimiz onun katilleriyiz... Tanrı öldü. Tanrı ölüdür ve onu biz öldürdük."[2] Bu sözler ona pahalıya mal olmuştu, zira Nietzsche hayatının son on bir yılını yarı hareketsiz (katatonik) bir vaziyette geçirdi ve 1900 yılında öldü.

Altmışlı yılların cesur "Hristiyan ateistleri" de kendilerinin üstün insanlar olarak (Nietzsche onları böyle adlandırırdı) Tanrı'nın yerine geçtiği fikrinin sonuçlarından korkmuyorlardı. Varoluşçuluk denen o sert içki, kıvrak zekâlı ilahiyatçıların dillerini çözmüştü; tıpkı uçaktaki beş sıra arkada oturan ve birayı fazla kaçırmış adamlar gibi. Bu yüzden Tanrı'nın öldüğüne dair intiharvari söylemler yeniden ortaya atılıyordu. Tanrı ölünce hâliyle yazılı metinlerin anlamları da öldü. Eğer objektif gerçekliğin temeli ölürse, objektif gerçeklikten bahsetmek ya da onun hakkında bir şeyler yazmak da ölür. Bunlar hep birbiriyle bağlantılıdır.

Altmışlı yılların sonunda Tanrı'yı öldürme çılgınlığından kurtulmam, yetmişli yılların başlarında doğal olarak yorumsal öznelcilikten, yani (bu cümle hariç) hiçbir cümlede objektif bir anlamın olmadığı fikrinden de kurtulmamı sağladı. Böylece artık ilahiyat okulunda beni bekleyen asıl şey için hazır konumdaydım: Kutsal Kitap'ın hayatımı nasıl boşa harcamayacağımı söylediğini bulmak.

Kutsal Kitap'ı Okumanın "Katı Disiplini"

Bu aşamada Daniel Fuller'e çok şey borçluyum. Kendisi Kutsal Kitap'ı yorumlama bilimini öğretiyordu. Beni yalnızca E. D. Hirsch'in eserleriyle tanıştırıp onları gayretli bir şekilde okumamı sağlamakla kalmayıp, Matthew Arnold'un "katı

disiplin" olarak adlandırdığı şey eşliğinde Kutsal Kitap'ı okumayı da bana o öğretti. Bana bariz olan bir şeyi o gösterdi: Kutsal Kitap'taki ayetler birbirinden kopuk inciler değil, bir zincirin halkaları gibiydi. Metnin yazarları bir bütün olarak düşüncelerini iletiyorlardı. Akıl yürüttüler. "RAB diyor ki, 'Gelin, şimdi davamızı görelim'" (Yeşaya. 1:18). Buna göre Kutsal Kitap'taki herhangi bir paragrafı okuyan bir kişi, farklı metinlerin birbiriyle nasıl bir bağlantısı olduğunu sorgulamalı ve böylece tutarlı bir bütün ortaya çıkarmalıdır. Farklı paragrafların, ardından farklı bölümlerin ve farklı kitapların birbirleriyle olan bağlantısı ortaya çıkarılmalıdır, ta ki Kutsal Kitap'ın birliği ve anlamsal bütünselliği kendi içsel kanıtları üzerinde kurulana kadar.

Hayatımı temsil eden o küçük kahverengi patikanın yemyeşil bir bahçeye daldığını hissettim. Her tarafta insanın aklını başından alan, yüreğini heyecanlandıran, yaşamını değiştiren muhteşem meyveler vardı. Hiç bu kadar çok gerçeğin ve güzelliğin bu kadar küçük bir alanda toplandığını görmemiştim. Kutsal Kitap o zaman tıpkı bugün de olduğu gibi tükenmek bilmeyen bir kaynak gibi gözüküyordu. Mononükleoz hastalığından ötürü sağlık merkezinde yattığım o sıralarda Tanrı beni Sözü'nün hizmetkârı olmaya çağırdığında bunları hayal ediyordum. Artık cevaplanması gereken yeni soru şuydu: Ufaktan tadını aldığım bu ilahi Gerçeğin Anlamı, Amacı, Odak Noktası ve Özü neydi?

Neden Benim ve Diğer Her Şeyin Var Olduğuna Dair Bir İpucu

İlahiyat okulunda aldığım her ders, hayatımdaki yapbozun parçalarını birer birer tamamlıyordu. Orada geçirdiğim üç yılın benim için ne büyük armağan olduğunu anlatamam! Dr.

Fuller'dan aldığım ve adı "Kutsal Kitap'ın Birliği" olan son derste (kendisinin aynı adı taşıyan bir kitabı da bulunmakta[7]) şu sözlerle Kutsal Kitap'ın bütünlüğünü savunuyordu:

> Tanrı bütün görkemini sergileyeceği bir kurtuluş tarihi tasarladı, öyle ki bu tarihin sonunda mümkün olduğu kadar çok kişi O'na karşı tutkulu bir sevgiye sahip olmak için gereken her şeye sahip olsun… Tanrı'nın tüm kurtuluş tarihinde yaptığı tek şey, merhametini öyle bir şekilde göstermektir ki, en fazla sayıda insan sonsuza dek tüm kalbi, gücü ve aklıyla O'ndan zevk alabilsin… Çağların sonunda yeni yeryüzü bu insanlarla dolduğu zaman Tanrı'nın merhametini göstermekteki amacı da tamamlanmış olacak… Kurtuluş tarihi boyunca gerçekleşmiş bütün olaylar ve bunların Kutsal Kitap'ta kaydedildiği anlamları, bu amacın gerçekleşmesine hizmet eden bir bütünlüğü oluşturur.[8]

Fuller'in bu sözleri benim geleceğimin tohumlarını taşıyordu. Hayatımı yönlendiren tutkumun kökleri bu sözlerde yatıyor. Bu tohumlardan bir tanesi "görkem" kelimesinde saklı. Tanrı'nın tarih boyunca amacı "görkemini sergilemektir." Diğer tohum ise "zevk almak" kelimesinde bulunuyor. Tanrı'nın amacı, halkının "tüm yürekleriyle onda zevk almasıdır." Benim hayatımın tutkusu da Tanrı'nın bu iki amacının nasıl birbirleriyle bağlantılı olduğunu, hatta aslında tek bir amaç olduğunu anlamak, tecrübe etmek, öğretmek ve vaaz etmektir.

---

[7] Daniel Fuller, *The Unity of the Bible: Unfolding God's Plan for Humanity* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1992).

[8] A.g.e., 453–54.

Eğer hayatımın sonuna geldiğimde "boşa harcadım!" demek istemiyorsam, Tanrı'nın nihai amacı doğrultusunda sona dek ilerlemem ve amacında O'na katılmam gerektiği gerçeği benim için git gide daha açık bir hâl alıyordu. Eğer hayatımın tek bir tutkusu, bütünüyle doyurucu ve tamamlayıcı bir tutkusu olacaksa, bu Tanrı'nın tutkusu olmalıydı. Ve, eğer Daniel Fuller haklıysa, o zaman Tanrı'nın tutkusu kendi görkeminin sergilenmesi ve yüreğimde O'ndan zevk almamdı.

Bunu keşfettiğimden beri bütün hayatım bu gerçeği tecrübe ederek, inceleyerek ve açıklayarak geçti. Her geçen yıl bu amaç benim için daha da açık, daha kesin ve daha zorlayıcı bir hâl aldı. Tanrı'nın yüceltilmesiyle Tanrı'dan zevk alınmasının iki farklı kategori olmadığı benim için iyice belirginleşti. Bu iki şey birbiriyle meyve ve hayvanlar gibi değil, meyve ve elma gibi bir bağlantıya sahip. Elma bir meyve türüdür. Tanrı'dan bütünüyle zevk almak onu yüceltmenin bir yoludur. Tanrı'dan zevk almak onun mutlak surette değerli olduğunu gösterir.

Bir On Sekizinci Yüzyıl Vaizinin Benim Keşfimi Tasdiklemesi

Tam da bu sıralarda Jonathan Edwards hayatıma gelip keşfettiğim bu gerçeği Kutsal Kitap'ın dışında gördüğüm en güçlü sözlerle tasdikledi. Onun bu konudaki sözleri güçlüydü çünkü bu gerçeğin Kutsal Kitap'a dayandığını gösteriyordu. Bu kitabı yazmakta olduğum 2003 yılı, onun üç yüzüncü doğum gününe denk geliyor. Kendisi New England'da bir pastör ve ilahiyatçıydı. Benim için Kutsal Kitap'ın dışındaki en önemli öğretmendir. Kutsal Kitap'tan sonra başka hiç kimse benim Tanrı görüşümü ve Hristiyan hayatına bakış açımı Jonathan Edwards kadar etkilemedi.

Edwards hayatını boşa harcamadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Elli dört yaşındayken yaptırdığı bir çiçek hastalığı aşısından kaynaklanan komplikasyonlardan ötürü erken yaşta öldüyse de iyi yaşadı. Edwards'ın hayatı onu boşa harcamamaktaki gayretinden ve Tanrı'nın kudreti ve üstünlüğüne olan adanmışlığından ötürü ilham vericidir. Yirmili yaşlarının başlarında, hayatını Tanrı'nın yüceliği için yaşama konusunda aldığı kararlardan bazılarına bakmak faydalı olacaktır:

- 5. Kararım: "Bir dakikamı dahi boşa harcamayıp, elimden geldiğince tüm zamanımı faydalı bir şekilde geçireceğim."
- 6. Kararım: "Hayatta olduğum sürece bütün gücümle yaşayacağım."
- 17. Kararım: "Ölüm zamanım geldiğinde geriye dönüp nasıl yaşamış olmayı isteyeceksem öyle yaşayacağım."
- 22. Kararım: "Tüm gücümle, enerjimle, gayretimle ve hatta şiddetli bir şekilde elimden geldiğince öbür dünyada mutlu olmak için her şeyi yapacağım. Bunun için düşünülebilecek ne varsa yapacağım."[9]

Bu son karar (22.), eğer Edwards'ın zihninde Tanrı'nın yüceliğiyle Hristiyanların mutluluğu arasında kurduğu bağı anlayamazsak, bize oldukça benmerkezci ve hatta tehlikeli gözükebilir. Kararında bahsettiği şiddet esasen İsa'nın "Eğer sağ gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun

[9] Jonathan Edwards, *The Works of Jonathan Edwards*, ed. Edward Hickman, 2 vols. (Edinburgh: Banner of Truth, 1976), 1:xx-xxi.

cehenneme atılmasından iyidir" (Matta 5:29) derken kastettiği şeydi. Kendi mutluluğunu aramaya gelince, Edwards için Tanrı'da mutlu olmanın, O'nu yüceltmek anlamına geldiğini unutmayalım. Yaratılma sebebimiz buydu. Tanrı'dan zevk almak hayattaki sıradan bir seçenek ya da tercih değildi; bizim görevimizdi ve hayatımızın tek tutkusu olmalıydı. Dolayısıyla Tanrı'daki mutluluğunu en yüksek seviyeye çıkarma kararı, Tanrı'nın diğer tüm mutluluk kaynaklarından daha yüce olduğunu gösterme kararıydı. Tanrı'da mutluluk aramakla Tanrı'yı yüceltmek aynı şeydi.

Büyük Keşfim

Edwards bunu yirmili yaşlarının başlarında verdiği bir vaazında şöyle açıklıyor. "Tanrı yolunda yürüyenler, bilinmeyen ve duyulmayan bir mutluluk için tasarlanmışlardır" adını verdiği vaazının konusunu 1. Yuhanna 3:2 ayetinden alıyordu: "Ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi."

> Tanrı'nın yüceliği, basitçe yaratılmış olan kişilerin onun mükemmelliklerini kavramasından ibaret değildir. Nitekim kişiler Tanrı'nın gücünü ve hikmetini anlayabilir, ama bundan zevk almak yerine nefret edebilirler. Böyle yapan kişiler Tanrı'yı yüceltmezler. Tanrı'nın yüceliği onun mükemmelliklerini dile getirmekten de ibaret değildir: zira sözler, zihnin duygularını yansıtmadıkları sürece bir anlam ifade etmezler. Dolayısıyla Tanrı'nın yüceliği, kişinin Tanrı'nın güzelliği ve harikalarını hayranlıkla karşılayıp onda sevinç ve kıvanç duymasıdır… Tanrı'yı yüceltmenin özü, kişinin Tanrı'nın kendi güzelliğini sergilemesin-

> den sevinç duymasıdır. Bahsettiğimiz sevinç ve mutluluk budur. Sonuç olarak, yaratılışın amacı Tanrı'nın yarattıklarına mutluluk sunmasıdır; çünkü eğer Tanrı yarattıklarında yüceltilmek için dünyayı yarattıysa, demek ki dünyayı kendi görkeminde sevinç duysunlar diye yaratmıştır: daha önce de söylediğim gibi bu ikisi aynı şeydir.[10]

Benim için yaşadığım büyük keşif buydu. Hayatın amacı neydi? Neden vardı hayat? Ben neden varım? Neden buradayım? Mutlu olmak için mi? Yoksa Tanrı'yı yüceltmek için mi? Yıllarca dile getirmesem de bu iki şeyin birbirine zıt olduğuna dair bir hissiyat vardı içimde. Ya Tanrı'yı yüceltirsin ya da mutluluğun peşinden koşarsın. Birisi kesinlikle doğru geliyordu kulağa, diğeri ise kesinlikle kaçınılmaz. Bu yüzden uzun süre boyunca içimde bir kafa karışıklığı ve hüsran vardı.

Bu sorunu büyüten başka bir etmen de, düşünce yapısında Tanrı'nın yüceliğine öncelik veren birçok kişinin O'ndan çok da zevk almıyor gibi görünmeleriydi. Tanrı'dan en çok zevk alan kişilerin çoğu da O'nun yüceliği konusunda kusurlu fikirlere sahiptiler. Oysa şimdi karşımda eski Amerika'nın en zeki kişilerinden biri olan Jonathan Edwards vardı ve Tanrı'nın benim hayatım için olan amacının, benim O'nun yüceliği için tutkulu olmam, O'nun yüceliğinde kendi sevincim için tutkulu olmam olduğunu ve bu ikisinin aslında tek bir tutku olduğunu söylüyordu.

İşte bunu gördüğümde sonunda boşa harcanmış bir yaşamın ne anlama geldiğini ve ondan nasıl kaçınılacağını anladım.

---

[10] Jonathan Edwards, "Nothing Upon Earth Can Represent the Glories of Heaven," *Sermons and Discourses, 1723–1729*, ed. Kenneth P. Minkema, vol. 14 of *The Works of Jonathan Edwards* içinde (New Haven, CT: Yale University Press, 1997), 144.

Tanrı beni (ve sizi) her şeyi değiştiren ve bütünüyle her şeyi kapsayan tek bir tutkuyla yaşamak için yarattı: hayatın her alanında Tanrı'nın görkeminden zevk alarak ve onu yansıtarak Tanrı'yı yüceltme tutkusu. O görkemden zevk almak ve onu gözler önüne sermek çok önemlidir. Eğer Tanrı'nın görkemini O'ndan zevk almaksızın yansıtmaya çalışırsak ikiyüzlülük yapmış oluruz ve başkalarına tepeden bakma veya yasacı bir eğilim geliştiririz. Öte yandan eğer O'nun görkeminden zevk aldığımızı söyler ancak O'nu başkaları da görüp sevinç bulsunlar diye dışarıya yansıtmazsak kendimizi aldatmış oluruz, çünkü Tanrı kaynaklı bir sevincin temel belirtisi, genişleyip, yayılıp başkalarına da erişmesidir. Boşa harcanmış bir yaşam, her şeyde Tanrı'nın yüceliği ve başkalarının sevinci için tutkuya sahip olmayan bir yaşamdır.

Yaşamın Amacı Apaçıktır

Kutsal Kitap şu konuda açık ve nettir: Tanrı bizi kendi yüceliği için yarattı. Rab şöyle diyor: "Kuzeye, 'Ver', güneye, 'Alıkoyma; oğullarımı uzaktan, kızlarımı dünyanın dört bucağından getir' diyeceğim. *Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim*, adımla çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin' diyeceğim" (Yeşaya 43:6-7). Yaşamlarımız Tanrı'nın yüceliği için yaşamadığımızda harcanmış olur. Hayatın *her* alanı için bu böyledir. Hepsi Tanrı'nın yüceliği için yaratıldı. Bu yüzden Kutsal Kitap yiyip içmek gibi detaylara kadar değinir. "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (1. Korintliler 10:31). Tanrı'dan zevk alarak, O'nu yiyip içmemizin ve hayatımızın diğer tüm detaylarının bir parçası yapmadığımızda yaşamımızı boşa harcamış oluruz.

Peki Tanrı'yı yüceltmek ne demektir? Burada dikkat edilmezse tehlikeli olabilecek bir husus var. *Yüceltmek* kelimesi,

güzelleştirmek kelimesi gibidir. Fakat bir şeyi *güzelleştirmek* genelde onu "olduğundan daha güzel kılmak," güzelliğini artırmak anlamına gelir. Bizim Tanrı'yı *yüceltmek* derken kastettiğimiz şey kesinlikle bu *değildir.* Tanrı, olduğundan daha yüce veya daha güzel kılınamaz. Onun sıfatlarını artıramayız, "bir şeye gereksinmesi varmış gibi O'na insan eliyle hizmet edilmez" (Elç. 17:25). *Yüceltmek,* Tanrı'nın yüceliğine ekleme yapmak anlamına gelmez.

Bahsettiğimiz yüceltme eylemi daha çok *büyütmek* kelimesine benzer. Fakat burada da dikkat edilmesi gereken bir husus var. *Büyütmek* iki farklı anlamda kullanılabilir. Tanrı bağlamında kullandığımızda bu anlamlardan biri ona tapınmamızı, diğeri ise saygısızlıkta bulunmamıza sebep olur. Bir şeyi bir teleskop gibi de büyütebilirsiniz, bir mikroskop gibi de. Mikroskop gibi büyüttüğünüzde küçük olan bir organizma olduğundan daha büyük gözükür. Küçük bir bakteri bir canavar gibi gözükür. Tanrı'yı böylesi bir anlamda büyüttüğünü düşünmek saygısızlıktır. Fakat bir teleskop gibi büyüttüğünüzde hayal edilemeyecek kadar büyük bir cismin gerçekte olduğu gibi görünmesini sağlarsınız. Teleskoplar aracılığıyla gökyüzünde küçücük bir nokta gibi gözüken uzak galaksilerin aslında milyarlarca yıldızdan oluşan dev varlıklar olduğunu görürüz. Tanrı'yı böylesi bir şekilde yüceltmek, ona tapınmaktır.

Tanrı'yı hayatın her alanında nasıl büyüteceğimizi düşünüp planlamadığımızda ve bunun için dua edip çabalamadığımızda yaşamımızı boşa harcarız. Tanrı bizi, hayatlarımızı O'nun büyüklüğünü, güzelliğini ve sonsuz değerini yansıtacak bir şekilde yaşayalım diye yarattı. Bu dünyanın karanlık gökyüzünde Tanrı birçok kişi için ufacık bir nokta gibi gözüküyor. Fakat O bizleri, O'nun gerçekte nasıl olduğunu göstere-

lim diye yarattı ve çağırdı. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmanın anlamı budur. Bu dünyada onun görünümünü yansıtalım diye yaratıldık.

Sevilmek, Değer Verilmek Demek Midir?

Birçok kişi için bu bir sevgi eylemi değildir. Tanrı'nın onları *kendi* yüceliği için yarattığını duyduklarında sevildiklerini hissetmiyorlar. Kullanılmış gibi hissediyorlar. Dünyamızda sevginin nasıl çarpıtıldığını düşünürsek bunu anlayışla karşılayabiliriz. Birçok kişi için sevilmek, değer verilmek demektir. Kültürümüz tamamıyla bu tarz bir sevgi fikrini bize aşılar. Bin bir farklı şekilde bize sevginin, bir kişinin özgüvenini artırmak olduğu öğretilir. Sevmek bir kişinin kendisini iyi hissetmesine yardım etmektir. Sevmek bir kişinin eline ayna verip orada gördüğü şeyi beğenmesine yardımcı olmaktır.

Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın sevgisini dile getirirken bahsettiği şey bu değildir. Sevmek bir kişi için en iyi olan şeyi yapmaktır. Ancak kendi kendimizi en büyük tutkularımızın odak noktası ve nesnesi hâline getirmek bizim için en iyisi değildir. Tersine ölümcül bir hatadır. Bizler Tanrı'yı görüp tatmak için ve O'nda bütünüyle tatmin bulup O'nun varlığını ve değerini tüm dünyaya yaymak için yaratıldık. İnsanlara yüreğimizin tüm arzusunu tatmin eden o Tanrı'yı göstermemek, onları sevmemek demektir. Tanrı'yı görüp O'nda kendilerini iyi hissetmek üzere yaratılmışlarken, bu iyi hissetmenin odak noktasına insanların kendilerini koymak, onları Alp dağlarına götürüp orada içi aynalarla dolu bir odaya kapatmak gibidir.

Büyük Kanyonda Kendini Yüceltmek

Dünyadaki en sevinç dolu anlarımız kendimizde tatmin bulduğumuz değil, kendimizi unuttuğumuz anlardır. Büyük Kanyon'da durup da kendi büyüklüğünü düşünmek bir hastalıktır. Bu gibi anlarda bizler kendi dışımızdan kaynaklanan büyük bir sevinç yaşarız. Hayatımızdaki tüm bu anlar (ister Büyük Kanyon'u ziyaret edelim, ister Alplere çıkalım ya da gökyüzünü seyredelim) çok daha büyük bir mükemmelliğin, yani Tanrı'nın yüceliğinin bir yankısıdır. Bu yüzden Kutsal Kitap "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta" der (Mezmurlar 19:1).

Bazen insanlar eğer bir Tanrı varsa onun dünya ve insanlık gibi çok ufak şeylerle ilgileneceğine inanamadıklarını söylerler. Evren o kadar büyük ki, insanları tamamen önemsiz kılıyor derler. Neden Tanrı bu muazzam evrende dünya ve insanlık gibi mikroskobik boyutta ufacık bir şey yaratıp onunla ilgilensin ki?

Bu sorunun arkasında evrenin anlamının ne olduğunu görememek yatıyor. Evrenin anlamı Tanrı'nın büyüklüğüdür, insanların önemi değil. Tanrı bize kendisi hakkında bir şey söylemek için evreni bu kadar büyük ve insanları da bu kadar küçük yarattı. Tanrı bunu bizler O'nun nasıl sınırsız bir büyüklüğe, güce, bilgeliğe ve güzelliğe sahip olduğunu bilelim ve O'nda sevinç duyalım diye yaptı. Uzaydaki teleskoplar bize evrenin ne kadar derin olduğuna dair daha fazla veri gönderdikçe biz de daha fazla Tanrı'ya hayranlık duymalıyız. Bizimle evren arasındaki büyüklük farkı, bizimle Tanrı arasındaki büyüklük farkına bir göndermedir. Buradaki mesele bizi değersizleştirmek değil, Tanrı'yı yüceltmektir.

İnsanları Sevmek Onları Her Tatminliğin Kaynağı Olan Tanrı'ya Yönlendirmektir

Sevilmenin ne anlama geldiği konusuna geri dönelim. Bu da çağımızda tamamen çarpıtılmış durumdadır. Sevmek, ölmekte olan bir cana Tanrı yüceliğinin, özellikle de O'nun lütfunun yaşam veren güzelliğini göstermektir. Göreceğimiz üzere bizler Tanrı'nın yüceliğini yüzlerce farklı şekilde insanlara gösteririz ve onların yiyecek, giyecek, sağlık ve barınma gibi ihtiyaçlarını karşılamak da bunlardan bazılarıdır. İsa "Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, *iyi işlerinizi* görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!" (Matta 5:16) dediğinde kastettiği şey buydu.

Yaptığımız her iyi iş, Tanrı'nın yüceliğini açığa çıkarmalıdır. İyi bir eylemi sevgiye dayanan bir eylem yapan şey, yapılan işin kendisi değil, Tanrı'nın yüceliğini göstermek için ortaya konulan fedakârlık ve tutkudur. Tanrı'yı insanlara göstermeyi amaçlamamak, onları sevmemek demektir; çünkü Tanrı en çok ihtiyacımız olan şeydir. O hariç diğer her şeye sahip olmak bile sonunda helak olmayı getirir. Kutsal Kitap sahip olduğun her şeyi verebileceğini ve hatta bedenini bile yakılmak üzere teslim edebileceğini ve yine de sevgiden yoksun olabileceğini bizlere söyler (1.Ko. 13:3). Eğer insanları sonsuz sevince sahip olmaları için Tanrı'ya yöneltmiyorsanız, onları sevmiyorsunuzdur. Hayatınızı boşa harcıyorsunuzdur.

Sonsuz Yaşam, İçi Aynalarla Dolu Bir Cennet Midir?

Bunların Tanrı'nın sevgisi için ne anlama geldiğini bir düşünelim. Tanrı bizi nasıl sever? Saf mantık bize şu cevabı verebilir: Tanrı bizleri bizim için en iyi olan şeyi, yani kendisini vererek sever, zira kendisi en iyi şeydir. Bizler bu konuda sadece mantığa dayanmıyoruz. Kutsal Kitap da bunu açıkça

söylüyor. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Tanrı bizlere Oğlu İsa Mesih'in pahasına *sonsuz yaşam* vererek bizi sever. Peki sonsuz yaşam nedir? Sonsuz özgüven midir? Aynalarla dolu bir cennet midir? Yoksa snowboard, golf sahaları ya da huriler mi?

Hayır. İsa sonsuz yaşam derken ne kastettiğini bize açıklıyor: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalarıdır" (Yuhanna 17:3). Sonsuz yaşam nedir? Tanrı'yı ve Oğlu İsa Mesih'i tanımaktır. Hiçbir şey kişinin ruhunu tatmin edemez. Ruhumuz bir Kişi'yi, tapınmamızı hak eden tek Kişi'yi hayranlıkla izlemek için yaratılmıştır. Bütün kahramanlar Mesih'in bir gölgesidir. Onların mükemmelliklerine hayranlık duymayı severiz. Bir de tüm mükemmellikleri, tüm yetenekleri, tüm gücü, ihtişamı, bilgeliği ve iyiliği barındıran bir kişiden ne büyük bir tatmin duyacağımızı düşünün. Söylemeye çalıştığım şey budur. Tanrı bizleri O'nu sonsuza dek tanıyıp hayranlık duyalım diye kendi kendimizin köleliğinden kurtararak sever.

Petrus'un bunu nasıl dile getirdiğine bir bakın. "Nitekim Mesih de *bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" (1. Petrus 3:18). Neden Tanrı İsa Mesih'i bizim uğrumuza ölmesi için gönderdi? "Bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla" evet, bizi kendisine ulaştırmak amacıyla. Tanrı Mesih'i bizler tüm tatminliğin kaynağı olan Baba'ya dönelim diye ölmesi için gönderdi. Sevgi budur. Tanrı bizi sevdiğini kendisi için büyük bir bedele sahip olsa da biz O'nda sonsuza dek tatmin bulalım diye yapması gereken her şeyi yaparak gösterdi. Eğer Mezmur'un da dediği gibi Tanrı'nın "huzurun-

da bol sevinç" varsa ve "sağ elinden mutluluk eksilmez" ise (Mezmurlar 16:11), o zaman gerçek sevginin ne yapması gerekir? Bizleri kendi kendimizin bağımlılığından kurtarmalı ve değişmiş olarak Tanrı'ya getirmelidir.

Kullanılıyor Musunuz?

Bu dünyanın çarpıtılmış sevgi anlayışına sahip olup olmadığınızı test etmek için kendinize şu soruyu sorabilirsiniz: Tanrı size çokça değer verseydi mi kendinizi daha çok sevilmiş hissederdiniz, yoksa siz sonsuza dek O'na değer verebilesiniz diye kendisi için büyük bir bedele mal olmasına rağmen sizi kendinize değer verme tutsaklığından kurtarsaydı mı daha çok sevilmiş hissederdiniz?

Cevabınızın "Kendimden özgür olmak, Tanrı'da sevinçle dolmak istiyorum; Kendimi değil Tanrı'ya değer vermekten zevk almak istiyorum. Sevincimin sonsuza dek sürmesini istiyorum" olduğunu düşünelim. Eğer cevabını buysa, daha önce bahsettiğim korkuya, yani Tanrı sizi kendi yüceliği için yarattığında sizi kullandığı korkusuna karşı verecek bir cevabınız da olur. Tanrı bizi kendi yüceliği için yaratmakla bizi aslında en büyük sevincimize sahip olacak şekilde yarattı. Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı bizde en çok o zaman yüceltilmiş olur.

Tanrı, evrende yapabileceği en sevgi dolu eylemin kendini yüceltmek olacağı tek varlıktır. Kendisini yücelten diğer herkes, böyle yapmakla dikkatimizi en çok ihtiyacımız olan şeyden, yani Tanrı'dan koparır. Oysa eğer Tanrı kendini yüceltirse, bizi sevinç duymak için en çok ihtiyacımız olan şeye çağırır. Eğer müzelerde bulunan muhteşem tablolar konuşabilseydi ve sizin yere baktığınızı görselerdi, size "Bana bak! Bana bak! Buraya gelmenin sebebi benim" derlerdi. Etrafınız-

dakilerle birlikte o resimlerin güzelliğinde kaybolduğunuzda sevinciniz tam olurdu. Tablolar konuştuğu için şikâyet etmezdiniz. Müze'ye yaptığınız ziyareti boşa harcamaktan sizi alıkoydukları için teşekkür ederdiniz. Benzer bir şekilde hiçbir çocuk da babası kendi varlığıyla o çocuğu mutlu ettiğinde "kullanılıyorum" diye şikâyet etmez.

Sonunda Uğruna Yaratıldığım O Tutkuyu Benimsemeye Hazırım

Tüm bu şeyleri keşfettiğimde sonunda Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta benim yaşamım için ortaya koyduğu amacı benimsemeye hazır hâle geldim. Doğru olanla kaçınılmaz olan, yani Tanrı'nın yüceliğinin peşinden koşmakla kendi sevincimin peşinden koşmak arasında bir seçim yapmak zorunda değildim. Tanrı'nın tüm ulusların sevinci için her şeyde tüm yüceliği almasını kendi tutkum olarak benimseme özgürlüğüne sahip oldum. Boşa harcanmış bir hayattan özgür kılındım. Artık hayatın benim için nihai bir amacı vardı, bu amaç Tanrı'nın yaşamının amacıyla aynıydı: O'ndan zevk almak ve O'nun büyüklüğünü yansıtmak.

Eski arayışımın sonuna gelmiştim. Her şeyin bir amacı, anlamı, odak noktası ve özü vardı. Bu gerçekti. Objektifti. Oradaydı. Bu bizzat Tanrı'nın kim olduğuna, O'nun özüne dayanıyordu. O sayısız mükemmelliklerinde görkemlidir, güzel ve yücedir. O'nun mükemmellikleri sınırsızdır, ebedidir, değişmezdir. Onlar Gerçek, Adalet, İyilik, Hikmet, Güç ve Sevgidir. Varoluşumuzun amacı O'nun kim olduğu gerçeğinden taşıp bize gelir. Tanrı'nın kendi yüceliği için olan tutkusu, bizim tutkumuza yaşam verir. Varlığımızın tek, her şeyi kapsayan ve her şeyi değiştiren sebebi budur: tüm ulusların sevinç duyması için her şeyde Tanrı'nın üstünlüğünden zevk alma ve O'nun üstünlüğünü yansıtma tutkusu.

Tanrı bizi hayatın her alanında O'nun yüce üstünlüğünü sevinçle yansıtma tutkusuyla yaşayalım diye yarattı. Boşa harcanmış bir yaşam, bu tutkudan yoksun bir yaşamdır. Tanrı bizleri hayatımızın her alanında kendimize değil O'na değer vermek için dua etmeye, çabalamaya ve bunu düşünüp, planlayıp dua etmeye çağırıyor.

İşte İsa Mesih'in Yüceliği Açığa Çıkıyor

11 Eylül 2001'den beri günahkârlar için ölmüş ve ölümden dirilmiş olan Mesih'in yüceliğinde iftihar etmenin ne kadar önemli olduğunu git gide daha iyi anlıyorum. Tanrı hakkında yaptığımız her sohbette Mesih'ten açıkça bahsetmeliyiz. Dini çoğulculuğun olduğu bu günlerde Tanrı'nın yüceliğinden belli belirsiz bir dille bahsetmek yeterli olmaz. Mesih'siz bir Tanrı, Tanrı değildir. Olmayan bir Tanrı da kişiyi ne kurtarır ne de tatmin eder. İsmi ya da dini ne olursa olsun olmayan bir Tanrı'yı takip etmek, yaşamını boşa harcamaktır. Mesih'te açığa çıkan Tanrı, tek gerçek Tanrı'dır ve sevince götüren tek yoldur. Şu ana dek söylediğim her şey Mesih bağlamında anlaşılmalıdır. Mutfakta asılı olan plağın şu sözlerini tekrar hatırlayalım: "Yalnızca Mesih için yaptıkların, ebediyen kalacak."

Bizi bu büyük ve kalıcı sevince getirmek için Tanrı, Oğlu İsa Mesih'i suçsuz olduğu hâlde kanlı bir acıya ve ölüme teslim etti. Bizi boşa harcanmış bir hayattan kurtarmanın bedeli buydu. Ebedi Tanrı Oğlu "Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (Filipililer 2:6-8).

Her şey O'nun İçin Yaratıldı

Bu İsa gerçekten yaşamış ve yaşamakta olan, tarihsel bir kişiliktir ve "Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor" (Koloseliler 2:9). İznik İnanç Bildirgesi'nin de dediği gibi o "Işıktan Işık, gerçek Tanrı'dan gerçek Tanrı" olduğu için ve O'nun ölümü ve dirilişi de Tanrı'nın tarihte gerçekleştirdiği en önemli eylem olduğu için Kutsal Kitap'ın "Her şeyin O'nun aracılığıyla ve *O'nun için"* yaratıldığını söylemesine şaşmamalı (Koloseliler 1:16). *Onun için*! Bu, O'nun yüceliği için anlamına gelir. Bu aynı zamanda şu ana dek Tanrı'nın bizi kendi yüceliği için yarattığına dair söylediğimiz her şeyin, bizi Oğlu'nun yüceliği için yarattığı manasını taşıdığı anlamına da gelir.

Yuhanna 17. bölümde İsa dua etmeye başladığında ilk söylediği şey şuydu: "Baba, saat geldi. Oğlun'u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin" (Yuhanna 17:1). İsa'nın beden alıp gerçekleştirdiği kurtuluş işinden beri günahkârlar sevinç içinde ölümden dirilmiş olan ve Tanrı olan İsa Mesih'i yüceltmek suretiyle Tanrı'yı yüceltiyorlar. Onun kanlar içindeki ölümü Tanrı'nın yüceliğinin parladığı andı. Baba'nın yüceliğine giden yol Oğul'dan geçer. Tanrı'nın huzurunda bulunan sevinç ve sağ elinden eksilmeyen tüm iyiliklerin vaadi bize yalnızca İsa Mesih aracılığıyla gelir.

O'nu Reddedersek, Tanrı'yı Reddederiz

İsa bütün kişilerin ve dinlerin gerçeğe sahip olup olmadığını test etmekte kullanacağımız turnusol kağıdıdır. Kendisi bunu açıkça dile getirmiştir: "Beni reddeden beni göndereni reddetmiş olur" (Luka 10:16). Mesih'i reddeden kişiler ve dinler, Tanrı'yı reddederler. Diğer dinler gerçek Tanrı'yı tanıyorlar mı? Bunu anlamanın yolu basittir: Çarmıha gerilmiş ve Tan-

rı tarafından ölümden diriltilmiş olan İsa'nın, günahkârların tek kurtarıcısı olduğunu reddedip reddetmediklerini sorun. Eğer bunu reddediyorlarsa, Tanrı'yı tanımıyorlar ve kurtuluşa sahip değiller.

İsa "Yol, gerçek ve yaşam benim. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yuhanna 14:6) derken kastettiği şey buydu. Aynı şekilde "Oğul'u onurlandırmayan, Onu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz" (Yuhanna 5:23) ve "Tanrı Babanız olsaydı, beni severdiniz" (Yuhanna 8:42) dediğinde de kastettiği şey buydu.

Elçi Yuhanna da bunu şu şekilde dile getirir: "Oğul'u yadsıyanda Baba da yoktur; Oğul'u açıkça kabul edende Baba da vardır" (1. Yuhanna 2:23) ve "Haddini aşıp Mesih'in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur" (2. Yuhanna 9).

Mesih'in tanrısallığını ve kurtaran işini reddeden diğer dinler hakkında iyimser düşünmenin hiçbir anlamı yoktur. Bu dinler Tanrı'yı tanımıyorlar ve onları takip eden insanlar da maalesef hayatlarını boşa harcıyorlar.

Eğer Tanrı'yı görmek ve ondan zevk almak istiyorsak, Mesih'i tadıp görmeli ve O'ndan zevk almalıyız, çünkü Mesih "görünmez Tanrı'nın görünümüdür" (Koloseliler 1:15). Başka bir deyişle, eğer Tanrı'nın yüceliğini benimsemek istiyorsak, Mesih'in Müjdesi'ni benimsememiz gerekiyor. Bunun sebebi yalnızca bizim günahkârlar olmamız ve bir Kurtarıcı'nın bizim için ölmesine ihtiyaç duymamız değil, aynı zamanda bu Kurtarıcı'nın bizzat kendisinin zaten Tanrı'nın yüceliğinin en dolu ve en güzel yansıması olmasıdır. O bizim hak etmediğimiz ebedi sevincimizi bizim için satın aldı ve bizim her şeyimizi hak eden, ebedi Hazinemiz oldu.

Müjde, Mesih'in Yüceliğinin İyi Haberidir

Müjde'nin tanımı budur. Mesih'e iman ettiğimizde yüreğimizin gözleriyle "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığını" görürüz (2. Korintliler 4:4). Müjde her şeyi fetheden o güzelliği bize duyuran iyi haberdir. Pavlus'un da dediği gibi, Müjde "Mesih'in yüceliğinin" iyi haberidir. Mesih'i benimsediğimizde Tanrı'yı benimseriz. Tanrı'nın yüceliğini tadar ve görürüz. Eğer Mesih'i görmezsek Tanrı'nın yüceliğini de tadamayız. Bir günahkârın küle dönüşmeden Tanrı'nın yüzünü görebileceği tek pencere budur.

Kutsal Kitap Tanrı'nın yüreklerimizi aydınlattığında bize "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı" verdiğini söyler (2. Korintliler 4:6). Tanrı'nın görkemini ya "İsa Mesih'in yüzünde" görürüz ya da hiç görmeyiz. "İsa Mesih'in yüzü" ise Mesih'in çarmıhta doruk noktasına ulaşan güzelliğidir. Mesih'in çarmıha gerilmiş (ve zafer kazanmış) olan kanlı yüzü, Tanrı'nın yüceliğinin yüzüdür. Bir zamanlar bizim için saçmalık olan şey, bilgelik, güç ve övünç kaynağı olur (1. Korintliler 1:18,24).

Eğer çarmıhın yüceliğini kavramazsak, onu hazinemiz olarak değer vermezsek ve tüm sevincimiz için ödenmiş en büyük bedel ve tüm acılarımızda bize teselli kaynağı olarak ona sımsıkı tutunmazsak, yaşamımızı boşa harcarız. Bir sonraki bölümde buna değineceğiz.

3

Yalnızca Tanrı'nın Yüceliğinin Parladığı Çarmıhla Övünmek

Hayatını boşa harcamanın zıttı hayatını Tanrı'yı yücelten, ruhunu tatmin eden tek bir tutkuyla yaşamaktır. İyi yaşanan bir yaşam, Tanrı'yı yücelten ve ruhunu tatmin eden bir yaşam olmalıdır çünkü Tanrı bizi bunun için yarattı (Yşa. 43:7; Mez. 90:14). 2. bölümde göstermeye çalıştığım şey buydu. Burada kullandığım "tutku" kelimesi de yerindedir (gayret, uğruna canla başla mücadele etmek, coşkunluk, heves, gibi kavramları da kullanabilirsiniz) zira Tanrı bize O'nu *bütün* yüreğimizle sevmemizi buyuruyor (Mat. 22:37) ve İsa ılık olan kişileri kusup atacağını söylüyor (Vah. 3:16). Hayatını boşa harcamanın zıttı onu Tanrı'nın her şeydeki üstünlüğünü ön plana çıkaran ve kendi ruhunu tatmin eden tek bir tutkuyla yaşamaktır.

Peki bu "tek" kelimesi ne kadar ciddi olabilir? Hayatta gerçekten de böylesine "tek bir" amaç olabilir mi? İş, boş zaman, ilişkiler, yiyip içme, sevdiklerimiz ve hizmetimiz gerçekten de tek bir tutkudan beslenebilir mi? Bu kadar şeyi bir arada tutabilecek kadar derin ve büyük bir şey var mı? Cinsel ilişki, arabalar, iş, savaş, bez değiştirme ve vergi ödeme gibi şeylerin

gerçekten de Tanrı'yı yücelten, ruhu tatmin eden bir birliği olabilir mi?

Bu soru bizleri 2. bölümü sonlandırdığımız yere, yani İsa'nın çarmıhtaki ölümüne geri götürüyor. Bir önceki bölümü orada sonlandırmıştık çünkü Tanrı'nın yüceliği için yaşamak demek, çarmıha gerilmiş Mesih'in yüceliği için yaşamak demektir. Mesih Tanrı'nın görünümüdür. O, Tanrı'nın yüceliğinin insan formundaki toplamıdır ve O'nun yüceliği en karanlık anında en parlak şekilde parlar.

Kutsal Kitap Bizi Yalnızca Tek Bir Şeyi Bilmeye Çağırıyor

Bizler de *tek* bir tutkudan ötürü aynı kanlı yere götürülüyoruz. Kutsal Kitap bizi buraya yöneltir. Örneğin elçi Pavlus kendi hayatının ve hizmetinin tek bir amaca hizmet ettiğini söylüyor: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım" (1. Korintliler 2:2). Pavlus'un yaptığı ve söylediği onca şeyi düşünürsek bu sözü şaşırtıcı bir şey olarak gözükür. "İsa Mesih ve O'nun çarmıha gerilişi" bir şekilde Pavlus'un söylediği diğer her şeyin temeli ve özeti olsa gerek. O bizi hayatımızın tek bir odak noktası olması için ve bu odak noktasının da Mesih'in çarmıhı olması için teşvik ediyor.

Hayatınızın dünyada kalıcı bir fark yaratması için çok şey bilmek zorunda değilsiniz; fakat önem taşıyan birkaç (belki de sadece bir) harika gerçeği bilmek ve onlar için yaşayıp ölmeye razı olmak zorundasınız. Dünyada kalıcı bir iz bırakan kişiler birçok şeyin uzmanı olmuş kişiler değil, tek bir muhteşem şey tarafından şekillendirilmiş kişilerdir. Eğer hayatınızın bir değeri olmasını istiyorsanız, eğer suya attığınız küçük taşların yarattığı ufak sarsıntıların dünyanın öbür uçlarına

kadar varan ve ebediyete kadar bir anlam ifade eden büyük dalgalara dönüşmesini istiyorsanız, yüksek bir IQ seviyesine sahip olmak zorunda değilsiniz. Güzel görünmek ya da çok paraya sahip olmak ya da ünlü bir aileden gelmek veya iyi bir okuldan mezun olmuş olmak zorunda değilsiniz. Bunun yerine birkaç muhteşem, harika, değişmez, bariz, basit ve yüce şeyi (veya her şeyi kapsayan tek bir şeyi) bilmeniz ve onların tutkusuyla yanıp tutuşmanız gerekir.

Trajik Yaşam Planları

Hayatınızın bir fark yaratmasını istediğinizden emin olmayabilirsiniz. Belki de büyük bir şeyin uğruna kalıcı bir etki yaratmak o kadar da umurunuzda değildir. Sadece insanların sizi sevmesini istiyorsunuzdur. Eğer insanlar sizinle zaman geçirmekten hoşlanıyorsa bundan tatmin olursunuz. Eğer iyi bir işiniz, eşiniz ve iyi birkaç çocuğunuz, hoş bir arabanız, uzun hafta sonları ve birkaç iyi arkadaşınız, zevkli bir emekliliğiniz ve hızlı ve basit bir ölüm anınız olursa ardından da cehennemden kaçınırsanız, eğer tüm bunlara (belki de Tanrı olmaksızın) sahip olursanız tatmin olursunuz. Böyle düşünüyorsanız hayatınızı bir trajediye hazırlıyorsunuz, onu boşa harcıyorsunuzdur.

Bu Hayatlar ve Ölümler Birer Trajedi Değildi

2000 yılının Nisan ayında Ruby Eliason ve Laura Edwards Batı Afrika ülkesi Kamerun'da öldüler. Ruby seksen yaşından büyüktü. Tüm hayatı boyunca bekârdı ve yaşamını tek bir yüce şeye adadı: İsa Mesih'i Müjde'nin ulaşmadığı yerlerde yaşayan, fakir ve hasta kişilere duyurmak. Laura ise seksen yaşına yaklaşmış dul bir doktordu ve Ruby ile birlikte Kamerun'da hizmet ediyordu. Kullandıkları arabanın frenleri

boşalınca uçurumdan aşağı yuvarlandılar ve anında öldüler. Kilisemin cemaatine bunun bir trajedi olup olmadığını sordum. Amerika'daki yaşıtlarının emekli olup yaşamlarını boş şeylere adamaya karar verdiği yaşlardan yirmi sene sonrasında bile, tek bir yüce tutkuyla, mahva giden fakir insanlara İsa Mesih'in yüceliği için hizmet etmek uğruna harcanmış iki yaşam. Hayır, bu bir trajedi değildir. Bu yüceliktir. Bu yaşamlar boşa gitmedi ve kaybedilmedi. "Canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren… onu kurtaracaktır" (Markos 8:35).

Bir Amerikan Trajedisi: Tek Yaşamınızı Nasıl Sona Erdirmemelisiniz

Size bir trajedinin ne olduğunu, hayatınızı nasıl boşa harcayacağınızı söyleyeyim. *Reader's Digest* dergisi 1998 Şubat sayısında bir çiftin hikâyesinden bahsediyor. Kocası 59, eşi de 51 yaşındayken erken emekliliğe ayrılan bu çift Florida'da yaşıyor ve zamanlarını yaklaşık 10 metrelik tekneleriyle denize açılarak, Softbol oynayarak ve deniz kabuğu toplayarak geçiriyor. Bunu ilk okuduğumda bir şaka olduğunu düşündüm. Ama değildi. Rüyaları buydu: Yaşamının, Tanrı tarafından verilen tek ve yegâne, değerli yaşamının sonuna gelip Yaratıcın'a hesap vermeden önceki son işlerinin softbol oynayıp deniz kabuğu toplamak olmasıydı. Onları büyük yargı günü Mesih'in önünde durup "Rab, Rab, topladığım deniz kabuklarına bak" dediklerini bir hayal edin. İşte *bu* bir trajedidir. Ve bugün insanlar sizi böyle bir rüyayı benimsemeye ikna etmek için milyarlarca dolar harcıyorlar. Bu yüzden diyorum ki hayır, buna kanmayın, hayatınızı boşa harcamayın.

Babanız Olduğumu Varsayalım

Bu kitabı yazarken altmışlı yaşlarımdayım. Her geçen ay oğlum ve kızım olacak yaşlardaki genç insanlarla iletişime geçiyorum. Siz de bu kategoride olabilirsiniz. Benim dört oğlum ve bir kızım var. Bu zamanlarda en çok arzu ettiğim şeylerden biri çocuklarımın hayatlarını boş başarı peşinde koşarak harcamadıklarını görmektir.

İçimdeki bu derin arzu sizin için de geçerli, özellikle de eğer yirmili veya otuzlu yaşlarınızdaysanız. Sizi de bir oğlum ya da kızımmış gibi görüyorum ve bir baba gibi size yalvarıyorum. Belki babanız sizi gerçekten seviyordu, belki de hiç babanız olmadı. Belki babanızın sizin için benim ve Tanrı'nın sahip olduğu gibi bir vizyonu olmadı. Belki de babanızın sizin için bir vizyonu *vardır* ancak bu vizyon sadece para ve statüden ibarettir. Bu sayfalar aracılığıyla size oğullarım ve kızlarım olarak bakıyor ve yalvarıyorum: Hayatınızın büyük bir değeri olmasını arzulayın! Hayatınızın ebediyen sürecek bir anlamı olmasını arzulayın. Bunu isteyin! Yaşamınızı bir tutkudan yoksun geçirmeyin.

Louie Giglio'nun Vizyonunu Seviyorum

Bu kitaba ilham kaynağı olan şeylerden birisi de üniversite öğrencilerine ve gençlere yönelik yapılan Passion '97, Passion '98, Passion '99, OneDay (2002) ve OneDay03 isimli konferanslara katılmamdı. Tapınma ve müjdecilik eylemlerini harekete geçirmeyi amaçlayan bu konferansların düzenlenmesinde etkin olan isim Louie Giglio idi. Giglio gençleri kendisinin "268 Beyannamesi" olarak adlandırdığı bir kararı vermeye teşvik ediyordu. 268 rakamı Yeşaya 26:8 ayetinden geliyor: "Evet, ya RAB, ilkelerinin çizdiği yolda sana umut bağladık, adın ve ünündür yüreğimizin dileği." "Beyannamenin" ilk mad-

desinde şöyle diyor: "Ben Tanrı tarafından ve O'nun yüceliği uğruna yaratıldığım için O'nu öveceğim ve O'nun büyük sevgisine karşılık vereceğim. Arzum Tanrı'yı tanımayı ve O'ndan zevk almayı hayatımın tutkusu ve hedefi hâline getirmektir."[11]

Bu yaşam vizyonu öğrencilere ve gençlere basit bir başarı hayali ya da eğitim yılı sonu partilerinden çok daha fazlasını sunar. Burada sadece bir beden değil, aynı zamanda bir ruh da var. Hatta sadece bir ruh değil, tutkusu ve arzusu olan bir ruh. Sadece beğenilme veya softbol oynama ya da deniz kabuğu toplama arzusu değil. Burada sonsuz derecede ulu, güzel, değerli ve tatminkâr bir şeye, yani Tanrı'nın adı ve yüceliğine yönelik bir arzu var. "Adın ve ünündür yüreğimizin dileği."

Tüm bunlar bir önceki bölümde söylediğim her şeyle uyumludur ve gelecek nesiller için de geçerlidir. Ben bunu tanıyıp tecrübe etmek için yaşıyorum. Bu benim hayatımın ve hizmet ettiğim kilisenin misyonudur: "Bizler İsa Mesih aracılığıyla ve tüm halklar arasında Tanrı'nın her şeydeki üstünlüğüne yönelik olan tutkumuzu yaymak için varız." Bunu benim söylediğim gibi ya da Louie Giglio gibi dile getirmek zorunda değilsiniz. Ancak ne yaparsanız yapın, yaşamınızın Tanrı merkezli, Mesih'i yücelten ve Kutsal Kitap'la dolup taşan tutkusunu bulun, onu nasıl dile getireceğinizi ve onun için nasıl yaşayıp öleceğinizi öğrenin. İşte o zaman kalıcı bir değişime imza atacaksınız. Hayatınızı boşa harcamamış olacaksınız.

[11] Bkz. http://www.268generation.com/#!declaration.

Mesih'e Olan Tutkusundan Ötürü Her Şeyi Süprüntü Sayan Adam

Daha önce de gördüğümüz gibi Pavlus çarmıha gerilmiş İsa Mesih'ten başka hiçbir şeyi bilmek istemiyordu. Hiç kimsede Pavlus'unki kadar kararlı bir hayat vizyonu yoktu. Pavlus bunu birçok kez farklı şekilde dile getirdi. Örneğin "Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini tamamlayayım" (Elçilerin İşleri 20:24). Önemli olan tek bir şey vardı: "Hayatımı boşa harcamayacağım! Yarışımı iyi bitireceğim. Tanrı'nın lütfunun Müjdesi'ni yaptığım her şeyde yansıtacağım. Yarışı sona dek koşacağım" diyordu Pavlus.

Başka bir ayette bunu şöyle dile getiriyor: "benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım" (Filipililer 3:7-8). Burada da önemli olan tek bir şey olduğunu söylüyor Pavlus: Mesih'i tanımak, Mesih'i kazanmak. Bunun yanında diğer her şey süprüntüdür.

Sizin hayatınızda yanında diğer her şeyin süprüntü gibi kaldığı bir tutku var mı? Tanrı bana içinizde tek bir yüce gerçeğe yönelik bir tutku uyandırmama yardım etsin, bu tutku sizin bağlarınızı çözüp, ufak rüyalardan sizi özgür kılıp sizi Mesih'in yüceliği için yaşamın her alanına ve dünyanın tüm halklarının arasına göndersin.

Mesih'in Çarmıhı Tanrı'nın Yüceliğinin Parladığı Yerdir

Bu duayla birlikte geçen bölümün sonunda kaldığımız noktaya geri dönmek istiyorum. Orada "Eğer çarmıhın yüceliğini kavramazsak, ona hazinemiz olarak değer vermezsek ve tüm sevincimiz için ödenmiş en büyük bedel ve tüm acılarımızda bize teselli kaynağı olarak ona sımsıkı tutunmazsak, yaşamımızı boşa harcarız" demiştim. Bize bir zamanlar saçmalık olarak görünen şey (yani çarmıha gerilmiş bir Tanrı) bizim için bilgelik, güç ve dünyadaki tek övünç kaynağımız olmalıdır.

2. bölümde Tanrı'nın bizi O'nun yüceliği için yaşayalım diye yarattığını ve biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı bizde en çok o zaman yüceltilmiş olduğunu söylemiştim. *Tanrı* bizim tek övünç kaynağımız olduğunda O'nun değerini en çok yüceltmiş oluruz. Ardından O'nun yüceliğinin günahkârlar tarafından sadece İsa Mesih'in yüceliği aracılığıyla görülüp tadılabileceğini söyleyerek son bölümü sonlandırmıştım. Başka herhangi bir şekilde Tanrı'ya yaklaşmak ya bir illüzyondur ya da küle dönüşmekle sonuçlanır. Eğer Tanrı'ya değer vermek istiyorsak, Mesih'e değer vermeliyiz. O'nun kanlı ölümü Tanrı'nın yüceliğinin parladığı yerdir. Eğer Tanrı bizim övünç kaynağımız olacaksa, O'nun ne yaptığı ve Mesih'te ne olduğu da bizim övünç kaynağımız olmalıdır.

Ölümle Övünmeye Yönelik Çarpıcı Bir Çağrı

Bu bağlamda Kutsal Kitap'taki çok az ayet, Galatyalılar 6:14 kadar radikal ve şok edicidir ve aynı zamanda Mesih'i yüceltir: "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için." Kısacası sadece İsa Me-

sih'in çarmıhıyla övünün diyor. Bu, hayatımız için var olan tek amaçtır. Tek tutkumuzdur. Tek düşüncemizdir. Sadece çarmıhla övünün. "Övünmek" kelimesi "kıvanç duymak" veya "bir şeyde sevinç bulmak" olarak da çevrilebilir. Yalnızca Mesih'in çarmıhıyla kıvanç duyun. Yalnızca Mesih'in çarmıhında sevinin. Bu sizin tek tutkunuz olsun diyor Pavlus. Tek övüncünüz, tek sevinciniz ve kıvancınız olsun. Eğer ne dediğimi anlıyorsanız (ve umuyorum ki anlayacaksınız,) neden sizin için yaptığım şu duanın 2. bölümde söylediklerimle çelişmediğini, aksine onları tasdiklediğini de fark edersiniz: "*Duam o ki değer verip benimsediğiniz tek şey, sevinç ve kıvanç duyduğunuz tek şey İsa Mesih'in çarmıhı olsun.*"

Pavlus'un bize yalnızca Mesih'in çarmıhında övünmemiz gerektiğini söylemesi iki sebepten ötürü şok edicidir.

Birincisi bu söz biraz şunu söylemeye benzer: Sadece elektrikli sandalyeyle övünün. Yalnızca gaz odasında kıvanç duyun. Sadece zehirli iğneyle sevinin. Hayattaki tek övüncünüz, coşkunuz ve kıvancınız darağacındaki ip olsun. "Bana gelince, Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem." Tarihte icat edilmiş başka hiçbir idam yöntemi çarmıha gerilip bir et parçası gibi ölmeye terk edilmek kadar zalim ve ıstıraplı değildi. Korkunç bir şeydi çarmıha gerilmek. Orada durup onu izleyemezdiniz. Çığlık atar, saçınızı yolar ve elbiselerinizi yırtardınız. Muhtemelen kusardınız. İşte bu hayatınızın tek tutkusu olsun diyor Pavlus. Sözlerini şok edici yapan şeylerden birisi budur.

Diğeri ise Pavlus'un bunun bizim *tek* övünç kaynağımız olması gerektiğini söylemesidir. Tek sevincimiz. Tek kıvancımız. "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için." Bununla neyi kastediyor-

du? Bunları söylerken ciddi olabilir miydi? Gerçekten başka hiçbir övünç kaynağı yok mu? Başka kıvanç duyacağımız şey yok mu? İsa'nın çarmıhından başka sevincimiz yok mu?

Pavlus'un başka şeylerden övünüp kıvanç duymaktan bahsettiği, aynı kelimeyi kullandığı başka ayetlere ne demeli? Örneğin Romalılar 5:2'de şöyle diyor: "Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla *övünüyoruz*." Romalılar 5:3-4'te de diyor ki: "Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da *övünüyoruz*. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır." Keza 2. Korintliler 12:9'da da "İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok *övüneceğim*" diyor. 1. Selanikliler 2:19 da var: "Rabbimiz İsa geldiğinde O'nun önünde *övüneceğimiz* zafer tacı nedir? Siz değil misiniz?"

"Yalnızca Bununla Övünün" demek, "Tüm Övünmenizde Bu Şey ile Övünün" Demektir.

Peki eğer Pavlus tüm bu diğer şeylerle de övünebiliyor ve sevinç duyabiliyorsa, "Rab İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle övünmem" (Galatyalılar 6:14) derken neyi kastediyordu? İkircikli bir dil mi kullanıyordu? Bir şeyle kıvanç duyup ardından başka bir şeyle kıvanç duyduğunu mu iddia ediyordu? Hayır. Herhangi bir şeyde duyacağın övüncün, sevincin, kıvancın, İsa Mesih'in çarmıhında duyulması gerektiğini söyleyebiliriz.

Pavlus bize hayatımızın her alanını değiştirecek bir şey söylüyor. Bir Hristiyan için diğer her şeyde duyacağı övüncün, aynı zamanda çarmıhta duyulan bir övünç olması gerektiğini söylüyor. Diğer her şeyde duyacağın kıvanç, aynı zamanda çarmıhta duyulan bir kıvanç olmalıdır. Eğer yüceliğe erişme umuduyla övünüyorsan, Mesih'in çarmıhında övünmelisin.

Eğer çektiğin acıların yarattığı umutla övünüyorsan, Mesih'in çarmıhıyla övünmelisin. Eğer zayıflıklarınla veya Tanrı'nın halkıyla övünüyorsan, Mesih'in çarmıhıyla övünmelisin.

Mesih Bizim İçin Her İyi Şeyi ve İyiliğimize Hizmet Edecek Olan Her Kötü Şeyi Satın Aldı

Peki neden böyle? Çünkü kurtulmuş günahkârlar için iyi olan ve Tanrı'nın iyiliğe çevireceği her kötü şey bizim için Mesih'in çarmıhı aracılığıyla elde edildi. Mesih'in ölümü olmaksızın günahkârlar yargı zamanında hiçbir şey kazanamazlar. Mesih'in çarmıhı olmazsa geriye sadece mahkûmiyet kalır. Dolayısıyla bir Hristiyan olarak, Mesih'e güvenen bir kişi olarak Mesih'te sevinç duyduğun her şeyi O'nun ölümüne borçlusun. Dolayısıyla sevinç duyduğun her şey aynı zamanda çarmıhta duyulan bir sevinç olmalıdır çünkü sahip olduğun bütün nimetler orada, Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'in ölümü pahasına senin için satın alındı.

Yeteri kadar Mesih merkezli ve çarmıh odaklı olmamamızın sebeplerinden birisi de her şeyin, iyi olan ve Tanrı'nın kurtardığı çocukları için iyiliğe dönüştüreceği her şeyin, Mesih'in bizim için olan ölümünde satın alındığını fark etmiyor oluşumuzdur. Hayatı, soluduğumuz havayı, sağlığımızı, arkadaşlarımızı ve diğer her şeyi hafife alıyoruz. Hakkımız olduğu için onlara sahip olduğumuzu düşünüyoruz. Fakat biz bu şeyleri hakkımız oldukları için sahip değiliz. Şu iki sebepten ötürü bu nimetlerin hiçbirisini doğal olarak hak etmiyoruz:

(1) Bizler *yaratılmış varlıklarız* ve Yaratıcımız bize hiçbir şey, ne yaşam, ne sağlık ne de başka hiçbir şey verme yükümlülüğü ya da zarureti altında değildir. O verir, O alır ve bunu yapmakla bize adaletsizlik yapmış olmaz (Eyüp 1:21).

(2) Yaratıcımız üzerinde hiçbir hak iddiasına sahip olmayan *yaratıklar* olmanın ötesinde bizler aynı zamanda *günahkârlarız.* Bizler O'nun yüceliğinden yoksun kaldık (Romalılar 3:23). O'nu görmezden geldik, O'na itaatsizlik ettik, O'nu sevmedik ve güvenmedik. O'nun adaletinin gazabı bize karşı tutuşmaktadır. O'ndan hak ettiğimiz tek şey yargıdır (Romalılar 3:29). Dolayısıyla aldığımız her soluk, kalbimizin her atışı, güneşin doğduğu her bir gün, gözlerimizle gördüğümüz veya kulaklarımızla işittiğimiz veya dudaklarımızla konuştuğumuz veya ayaklarımızla yürüdüğümüz her bir an, yargıdan başka hiçbir şey hak etmeyen günahkârlara karşılık şimdilik verilmiş, hak edilmemiş bir armağandır.

Merhamet Mi Yoksa Git Gide Artan Bir Gazap Mı?

"Şimdilik" diyorum çünkü eğer Tanrı'yı verdiği bu armağanların kaynağı olarak görmezseniz, bunlar bir gün armağan değil ama mahkemede nankörlüğünüze tanıklık eden kanıtlar olarak karşınıza çıkacaklar. Kutsal Kitap bu şeylerden Tanrı'nın bizi tövbeye yönelten "sınırsız iyiliği, hoşgörüsü, sabrı" olarak bahseder (Romalılar 2:4). Fakat bizler bu şeyleri sanki bizden kaynaklanıyormuş gibi sahiplendiğimizde ve onlardan ötürü Tanrı'nın lütfunu yüceltmediğimizde "inatçılığı[mız] ve tövbesiz yüreği[miz] yüzünden Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendi[mize] karşı gazap biriktiri[riz]" (Rom. 2:5).

Oysa Tanrı'nın merhametli elini aldıkları her nefeste gören ve her şeyleri için Tanrı'ya şükredenler, İsa Mesih'i hak etmedikleri tüm nimetlerin sağlayıcısı olarak görür ve tadarlar. Kalplerinin her atışını Tanrı'nın elinden aldıkları bir armağan olarak görürler.

Hiçbir Şeyi Hak Etmiyoruz Yine De Her Şeyi Miras Alıyoruz– Neden?

Peki İsa tüm bu şeyleri bizim için nasıl satın aldı? Cevap: Kanıyla! Eğer ben günahımdan ötürü yargıdan başka hiçbir şeyi hak etmiyorsam fakat yine de Mesih benim için öldüğü için bu çağda yaşam ve soluk, gelecek çağda da sonsuza dek sürecek bir sevinç elde ediyorsam, o zaman iyi olan ve kötü olup da Tanrı'nın iyiliğe dönüştüreceği her şey benim hakkım değil, O'nun çektiği acıların bir ödülü olmalıdır. Bu durum, bu bölümün başında bahsettiğim bütün çeşitli aktiviteleri de kapsar. "İş, boş zaman, ilişkiler, yiyip içme, sevdiklerimiz ve hizmetimiz gerçekten de tek bir tutkudan beslenebilir mi? Bu kadar şeyi bir arada tutabilecek kadar derin ve büyük bir şey var mı? Cinsel ilişki, arabalar, iş, savaş, bez değiştirme ve vergi ödeme gibi şeylerin gerçekten de Tanrı'yı yücelten, ruhu tatmin eden bir birliği olabilir mi?" diye sormuştum. Şimdi ise hayattaki tüm tecrübelerimizin Mesih'in çarmıhını yüceltmek için olduğunu görüyoruz. Başka bir deyişle, hayatta olan her iyi şey (veya Tanrı'nın lütfuyla iyiliğe dönüştürdüğü her kötü şey) Mesih'i ve O'nun çarmıhını yüceltmek için olur.

Benim Kaza Yaptığım Arabamı Mesih Mi Aldı?

Buna örnek olarak birkaç yıl önce yaptığım bir kazada Dodge Spirit marka arabamız harap oldu, fakat hiçbirimiz yaralanmadık. Bu kazayı güvenle atlatmaktan kıvanç duyuyorum. Bununla övünüyorum. Peki neden kimse yaralanmadı? Bu, bana ve aileme verilmiş, hiçbirimizin hak etmediği bir armağandı. Ve her zaman böyle olmayacak. Ama bu sefer sağ salim atlattık ve bunu hak etmiyorduk. Bizler günahkârız ve Mesih olmasaydı doğal olarak gazap çocukları sayılırdık. Dolayısıyla nasıl oldu da bize böylesine iyi bir armağan verildi? Cevabı

şu: çünkü Mesih çarmıhta bizim günahlarımız için öldü ve Tanrı'nın gazabını bizden alıp yerine hak etmediğimiz hâlde bize Tanrı'nın her şeye yeten ve her şeyi bizim iyiliğimiz için kullanan lütfunu verdi. Dolayısıyla o kazayı güvenle atlatmaktan kıvanç duyduğumda, Mesih'in çarmıhıyla kıvanç duyuyorum.

Ardından sigorta şirketi bize arabanın bedelini ödedi, ben ve eşim Noël de Iowa'ya gidip bir önceki arabamızdan bir yıl daha yeni olan bir Chevy Lumina aldık. Bunca bereketten ötürü kıvanç duyuyorum. Bu kadar basit. Arabanla kaza yapıyorsun. Kazayı sağ salim atlatıyorsun. Sigortadan para alıyorsun. Yeni bir araba alıyorsun ve sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyorsun. Bu kadar ufak, maddi şeyler için bile başımı eğip sayısız merhametinden ötürü Tanrı'ya şükrediyorum. Tüm bu merhamet nereden geliyor? Eğer kurtulmuş bir günahkârsanız, İsa'ya iman ediyorsanız, bunlar size O'nun çarmıhından gelir. Çarmıhtan öte sadece yargı vardır; bir süre için sabır ve merhamet gösterilebilir, fakat eğer burun bükülürse o zaman tüm bu merhamet sadece yargının daha da alevlenmesine hizmet eder. Dolayısıyla hayattaki her iyi şey ve Tanrı'nın iyiye dönüştürdüğü her kötü şey, Mesih'in kanıyla satın alınmış bir armağandır. Tüm övüncümüz, tüm kıvancımız da çarmıhta olan bir övünç olmalıdır.

Eğer herhangi bir zaman herhangi bir bereketten ötürü kıvanç duyarsam ve bunu Mesih'in çarmıhından bağımsız olarak yaparsam vay halime!

Başka bir deyişle çarmıhın amacı Mesih'in yüceliğidir. Tanrı'nın çarmıh için olan amacı, Mesih'in onurlandırılmasıdır. Pavlus Galatyalılar 6:14 ayetinde "Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem" dediğinde, Tanrı'nın niyetinin çarmıhın her zaman yüceltilmesi, çarmıha gerilmiş

Mesih'in her zaman bizim övünç, kıvanç, sevinç ve tapınma kaynağımız olması gerektiğini, hayatımızda olan her iyi şey ve Tanrı'nın iyiye dönüştürdüğü her kötü şey için Mesih'in övgü ve yüceliğe layık görülmesi gerektiğini söylüyordu.

Çarmıha Gerilmiş Mesih'i Öğreterek O Tutkuyu Yaymak

Peki eğer Tanrı'nın, Mesih'in ölümündeki amacı O'nun her şeyde yüceltilmesi ve onurlandırılmasıysa, bu nasıl olacak? Mesih hak ettiği yüceliği *nasıl* alacak? Bunun cevabı şu: içinde yaşadığımız kuşağın bu şeyleri öğrenmesi gerekir. Başka bir deyişle, Mesih'in çarmıhında kıvanç duymanın kaynağı, Mesih'in çarmıhını öğrenmektir.

Benim işim de bu. Bu işte yalnız değilim ve bunu bir tutkuyla sahipleniyorum. 1966 yılında üniversitenin sağlık merkezinde Mono hastalığından ötürü yataktayken Tanrı'nın beni çağırdığı şeyin bu olduğuna inanıyorum. Tanrı'nın buyruğu buydu: Öyle bir şekilde yaşa, oku, hizmet et, vaaz ver ve kitap yaz ki, çarmıha gerilmiş ve ölümden dirilmiş Tanrı olan İsa Mesih bu kuşağın tek övüncü olsun. Eğer bu benim işim ise, sizin de işinizdir, farklı bir şekilde olsa da. Öyle yaşayın ve konuşun ki "çarmıha gerilmiş Mesih'in" değeri daha fazla insan tarafından görülsün ve tadılsın. Bu, İsa için olduğu gibi bizim için de bir bedele mal olacak.

Çarmıhla Övünülecek Olan Tek Yer, Çarmıhın Üstüdür

Eğer çarmıhtan başka hiçbir şeyle övünmemeyi arzuluyorsak, o zaman çarmıhın yakınında yaşamalıyız, hatta çarmıhın üzerinde olmalıyız. Bu şok edicidir. Fakat Galatyalılar 6:14 bunu söylüyor: "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. *O'nun çarmıhı aracılığıyla dün-*

ya benim için ölüdür [çarmıha gerilmiştir], ben de dünya için." Ne zaman *çarmıhta* isen, o zaman *çarmıhla* övünürsün. Pavlus'un dediği şey de bu değil mi? "Dünya benim için [çarmıha gerilmiştir], ben de dünya için [çarmıha gerildim]." Dünya benim için ölüdür, ben de dünya için. Neden? Çünkü ben çarmıha gerildim. Biz çarmıhta olduğumuz zaman çarmıhla övünüp çarmıhla kıvanç duymayı öğreniriz. Kendimiz orada çarmıha gerilmediğimiz sürece, övüncümüz kendimizle olacaktır.

Peki bu ne anlama geliyor? Bu ne zaman oldu? Biz ne zaman çarmıha gerildik? Kutsal Kitap bunun cevabını Galatyalılar 2:20'de veriyor: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum." Mesih öldüğünde biz de öldük. Mesih'in ölümünün yüce anlamı budur; O öldüğünde O'na ait olan herkes O'nda öldü. Mesih'e iman yoluyla bağlandığımızda O'nun bizim için olan ölümü bizim ölümümüz olur (Rom. 6:5).

Şimdi "Ben hayatta değil miyim ama? Yaşadığımı hissediyorum" diyebilirsiniz. İşte burada biraz eğitime ihtiyaç var. Bizim, bize ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Bu şeylerin bize öğretilmesi gerekiyor. Galatyalılar 2:20 ve Galatyalılar 6:14 bu yüzden Kutsal Kitap'ta var. Tanrı bize ne olduğunu öğretiyor, öyle ki bizler kendimizi bilelim, O'nun bizde nasıl işlediğini bilelim ve olması gerektiği gibi O'nda, Oğlu'nda ve çarmıhında kıvanç duyalım.

Çarmıha Gerilmiş Mesih'in Ölümü ve Yaşamıyla Bağlantı Kurmak

Galatyalılar 2:20 ayetini yeniden düşünelim. Hem ölü olduğumuzu hem de yaşadığımızı orada görüyoruz. "Mesih'le bir-

likte çarmıha gerildim [yani öldüm]. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı [yani evet, yaşıyorum, ama yaşayan "Ben" ölmüş olan "Ben" ile aynı şey değil] beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum." Başka bir deyişle yaşayan "Ben" imanla doğan yeni "Ben"dir. Yeni yaratılış yaşıyor. İmanlı yaşıyor. Eski benlik çarmıhta İsa ile birlikte öldü.

"Peki bu gerçeklikle bağlantı kurmanın yolu nedir? Bu nasıl benim olabilir? Mesih'te yaşayan, çarmıhı görüp tadan ve O'nun yüceliğini yayan o ölülerin arasında yerimi nasıl alabilirim?" diye sorabilirsiniz. Bunun cevabı ayette geçen *iman* kelimesinde bulunuyor. "Şimdi sürdürdüğüm yaşamı ... Tanrı Oğlu'na *imanla* sürdürüyorum." İşte bağlantı budur. Tanrı iman yoluyla sizi Oğlu'na bağlıyor. Ve bu olduğunda sizinle Tanrı Oğlu arasında bir olma durumu gerçekleşir öyle ki O'nun ölümü sizin ölümünüz, O'nun yaşamı sizin yaşamınız olur.

Çarmıhta Ölmek, Yaşamak ve Övünmek

Tüm bunları Galatyalılar 6:14 ışığında yeniden düşünelim ve nasıl bütünüyle çarmıha gerilmiş Mesih'in yüceliği için yaşayacağımızı görelim. "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için." Nasıl bu kadar radikal bir şekilde çarmıh merkezli olabilir ve çarmıhtan başka hiçbir şeyle övünmeyebiliriz? Nasıl bütün sevincini Mesih'te ve O'nun çarmıhında bulan kişiler olabiliriz? Cevabı şu: Başka şeylerle övünen, kıvanç ve sevinç duyan o eski benlik öldü. Bizler iman yoluyla Mesih'le birleştik. Onun ölümü bizim kendini yücelten benliğimizin ölümüdür. Bizler O'nunla birlikte yeni yaşam sürdürmek üzere dirildik. Artık

yaşayan şey tek tutkusu Mesih'i ve çarmıhını yüceltmek olan yeni bir yaratılıştır.

Başka bir deyişle, Mesih'e iman ettiğinizde dünyaya yönelik olan köleliğiniz ve dünyanın sizi esir eden çekiciliği ortadan kalkmıştır. Siz bu dünya için bir cesetsiniz, dünya da sizin için bir cesettir. Aksi açıdan bakıldığında da 15'inci ayete göre sizler "yeni yaratılışsınız." Eski "sen" öldü. Yeni "sen" yaşıyor. Yeni sen de imanla yaşayan sendir. İmanın yaptığı şey ise dünyayla *değil*, Mesih'le, özellikle de çarmıha gerilmiş Mesih'le övünmektir.

Bu sayede bütünüyle çarmıh merkezli kişiler olursunuz ve Pavlus gibi "bana gelince, Rabbim İsa Mesih'in çarmıhından başka hiçbir şeyle övünmem" dersiniz. Dünya artık bizim hazinemiz değildir. Bizim yaşamımızın, tatminimizin ve sevincimizin kaynağı artık dünya değildir, Mesih'tir.

Mesih'e Mi Değer Vereceğiz Yoksa Onu Betimleyen Şeylere Mi?

Peki o araba kazasından sağ salim kurtulmama ne demeli? Ardından sigortadan aldığımız paraya ne demeli? Bu şeylerden ötürü mutlu olduğumu söylememiş miydim? Bu dünyasal bir şey değil mi? Dolayısıyla ben gerçekten de dünyaya karşı ölü müyüm? Sigortadan gelen paraya ve yeni arabalara karşı ölü müyüm?

Doğru bir şekilde ölü olmak için dua ediyorum ve öyle olduğuma da inanıyorum. Tabii ki de mükemmel değilim ama gerçekten de ölüyüm. Bu nasıl olabilir? Eğer güvenlik, sağlık ve diğer herhangi iyi bir şeyden ötürü seviniyorsam ve eğer bu şeyler dünyaya ait olan şeyler ise, o zaman benim dünyaya karşı ölü olduğum söylenebilir mi? Evet söylenebilir, çünkü dünyaya karşı ölü olmak demek, dünyaya dair hiçbir şey his-

setmemek demek değildir (bkz. 1. Yu. 2:15; 1. Ti. 4:3). Dünyaya karşı ölü olmak demek, dünyadan gelen bütün meşru hazların Mesih'in sevgisinin O'nun kanıyla satın alınmış kanıtları olduğu ve onun çarmıhında övünmek için bir fırsat olduğu anlamına gelir. Bizler sigorta parasına karşı ölü olduğumuzda bizi tatmin eden şey paranın kendisi değil, o parayı bize veren ve çarmıha gerilmiş olan Mesih'tir.

C. S. Lewis demeye çalıştığım şeyi levazım deposunda yaşadığı bir tecrübeyi anlatarak şöyle betimliyor:

> Bugün levazım deposundaydım. İçerisi karanlıktı ve dışarısı güneşliydi. Çatıda ufak bir çatlaktan içeriye bir ışık hüzmesi giriyordu. İçinde uçuşan toz zerrecikleriyle birlikte o ışık hüzmesi odadaki en harika şey gibi gözüküyordu. Onun dışındaki diğer her şey zift gibi karanlıktı. O hüzmeyi görüyordum, onun aydınlattığı cisimleri değil.
>
> Sonra gidip ışık gözlerime gelecek şekilde altında durdum. Bir anda bütün görüntü değişmişti. Artık levazım deposunu ve ışık hüzmesini görmüyordum. Bunun yerine o çatlaktan gözüktüğü kadarıyla dışarıdaki ağaçların dallarını ve onların üzerinde sallanan yaprakları ve en nihayetinde de uzaklardaki güneşi görüyordum. Bir ışık hüzmesine bakmakla o ışık hüzmesinin hizasından bakmak çok farklı şeylerdir.[12]

Yaşamlarımızdaki nimetlerin ışık hüzmeleri kendi başlarına gayet parlaktırlar. Aynı zamanda yürüdüğümüz yolu da

[12] C. S. Lewis, "Meditation in a Toolshed," *C. S. Lewis: Essay Collection and Other Short Pieces*, ed. Lesley Walmsley içinde (London: Harper Collins, 2000), 607.

aydınlatırlar. Fakat bu bereketlerin ardında yatan daha büyük bir amaç var. Tanrı bizim bu şeylerin dışında durup sadece onların güzelliklerine hayran kalmamızdan çok daha fazlasını istiyor. Dahası Tanrı bizim bu ışık hüzmesinin içine girip o ışığın kaynağını görmemizi istiyor. Eğer ışık hüzmeleri güzelse, güneş daha da güzeldir. Tanrı'nın amacı bizim basitçe O'nun armağanlarına değil, onların ötesinde kendisinin yüceliğine hayran kalmamızdır.

Bizler Mesih'in Yüceliğinin Parladığı Yerde Bu Masum Dünyaya Karşı Ölürüz

Anlatmaya çalıştığım şey Mesih'in yüceliğinin, özellikle de O'nun ölümü ve dirilişiyle açığa çıkmış olan yüceliğinin, tadını çıkardığımız tüm bereketlerin ardında ve üstünde yatan yüceliği olduğudur. O bizim için iyi olan her şeyi satın almıştır. O'nun yüceliği bizim arzularımızın yolculuğunun varış noktası olmalıdır. Diğer her şey sadece bir tabeladır, O'nun güzelliğine işaret eden bir benzetmedir. Yüreklerimiz o ışık süzmesini kökenine kadar takip edip O'nun çarmıhına odaklandı mı sahip olduğumuz nimetlerin dünyasallığı da ölür ve çarmıha gerilmiş Mesih bizim her şeyimiz olur.

Tanrı'yı Yücelten Tek Yaşam Tarzı

Burada bahsettiklerim, 2. bölümde değindiğim Tanrı'nın yüceliğini büyütme amacından farklı değildir. Mesih Tanrı'nın yüceliğidir. O'nun kanlı çarmıhı, o yüceliğin en güçlü parladığı merkezidir. Onun aracılığıyla Mesih bize geçici ve ebedi tüm nimetleri satın aldı ve bizler bunların hiçbirini hak etmiyorduk. Hepsini o satın aldı. Mesih'in çarmıhından ötürü Tanrı'nın seçilmişleri Tanrı'nın çocukları olmak üzere belirlendiler. O'nun çarmıhı sayesinde Tanrı'nın gazabı ortadan

kalktı. O'nun çarmıhı sayesinde tüm suçluluğumuz alındı ve günahlarımız affedildi, yerine de bize Mesih'in mükemmel doğruluğu aktarılıp Tanrı'nın sevgisi Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize döküldü ve bizler Mesih'in benzerliğine dönüşmek üzere değiştiriliyoruz.

Dolayısıyla putperestliğe dönüşmemek suretiyle bu ve gelecek yaşamın nimetlerinden her zevk alışımızda Mesih'in çarmıhının sınırsız değerini öne çıkarırız. O çarmıh Tanrı'nın yüceliğinin parlayan merkezidir. Yani çarmıh merkezli, çarmıhı yücelten, çarmıhla doygun bir yaşam Tanrı'yı yücelten bir yaşamdır, hatta Tanrı'yı yücelten *tek* yaşam tarzıdır. Diğer tüm yaşamlar boşa harcanır.

4

Acıda ve Ölümde Mesih'i Yüceltmek

Mesih'i yüceltmek için yaşamanın bir bedeli vardır. Buna şaşmamalı. O çarmıha gerildi. O'na iblismiş gibi davranıldı. Ve O bizi kendisini takip etmeye çağırıyor: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin" (Markos 8:34). Ayrıca bizim durumumuzun muhtemelen O'nunkinden daha iyi olmayacağını söyledi: "Öğrencinin öğretmeni gibi, kölenin de efendisi gibi olması yeterlidir. İnsanlar evin efendisine Baalzevul[13] derlerse, ev halkına neler demezler!" (Matta 10:25).

Fakat İsa ile birlikte çarmıha giden o sevgi yolunda acı çekmek sadece Mesih'i yüceltmenin bir *sonucu* değil, aynı zamanda O'nu yüceltmenin bir *yoludur.* Biz "bırak malım mülküm ve hatta sevdiklerim beni terk etsin, bu ölümlü yaşam da gitsin" diyecek kadar O'nda tatmin bulduğumuzda ve O'nun sevgisi uğruna acı çektiğimizde, O bizde mutlak surette yüceltilir. O'nun güzelliği biz onu sağlığımızdan, refahımızdan

[13] Mesih'in yeryüzünde yaşadığı zamanda cinlerin efendisine –yani Şeytan'a veya İblis'e– verilen ad buydu.

ve hatta yaşamımızdan daha üstün gördüğümüzde en yoğun bir şekilde parlar. İsa bunu biliyordu. İster ufak tatsızlıklar olsun isterse en korkunç işkenceler olsun, acı çekmenin bu çağda O'nun üstünlüğünü en bariz bir şekilde yansıttığımız yol olacağını biliyordu. Bu yüzden bizi buna çağırıyor. O bizi seviyor ve sevgi bize değer vermek veya hayatımızı kolaylaştırmak anlamına gelmez. Sevgi, bizi sonsuza dek O'na değer vermekten zevk alacak hâle getirmek demektir, bedeli her ne olursa olsun.

Biz Çarmıhta En Çok Onu Yüklendiğimizde Övünürüz

Ve bunun bedeli büyüktür. Normal Hristiyan yaşamı yalnızca çarmıhta, Tanrı'nın yüceliğinin tüm gücüyle parladığı o merkez noktasında övünç duyar ve bunu o çarmıhı taşırken yapar. "Çarmıhını yüklenip ardımdan gelmeyen, öğrencim olamaz" (Luka 14:27). Çarmıhı taşımak bizim git gide daha da o çarmıhta övünmek için dünyadan özgürleşmemizin yoludur. Günahla dolu olan bu dünyada acı çekmek, Tanrı'nın tasarısıdır (Rom. 8:20). Acı çekmek dünyaya günahın korkunçluğunu gösterir. Mesih'e iman etmeyenlerde günahı cezalandırır. Çarmıhlarını yüklenip İsa'yı takip edenlerde ise günahın gücünü kırar ve günah Tanrı'nın her şeyi tatmin eden o yüceliğini küçümsemek anlamına geldiği için onun gücünü kıracak şekilde acı çekmek, aslında katı bir merhamettir.

Bizlerin Tanrı'ya daha çok değer vermekten zevk almamızı sağlayan her şey bir merhamettir. Zira Tanrı'nın büyüklüğünden sevinç duymaktan daha büyük bir sevinç yoktur. Eğer bunu görmek ve derinden tatmak için acı çekmemiz gerekiyorsa, o zaman acı çekmek bir merhamettir. Mesih'in bizi çarmıhımızı yüklenip Golgota yolunda O'na katılmaya çağırması da O'nun sevgisidir.

Bonhoeffer'ın Benim Kuşağım İçin Yazdığı Radikal Kitabı

Dietrich Bonhoeffer benim kuşağımdaki öğrenciler için bir armağandı. Onun büyük bir bedelle bize ulaşan mesajının her nesil tarafından yeniden keşfedilmesi için dua ediyorum. Her ne kadar otuz dokuz yaşında öldüyse de onun hayatı boşa harcanmamıştı. Onun yaşamı ve ölümü hâlen daha güçlü bir şekilde konuşmaya devam ediyor. 9 Nisan 1945 yılında Almanya'da Flossenbürg toplama kampında asıldı. Bonhoeffer bir pastör ve öğretmendi, aynı zamanda kiliseye eğitim veren ufak bir okulun başkanıydı ve Nazilere karşı çıkan Protestan direnişi hareketinin bir parçasıydı.

Benim kuşağımda yaşamış olan binlerce kişinin imanını alevlendiren kitabın adı *The Cost of Discipleship* (Öğrenciliğin Bedeli) idi. Bu kitabı üniversitenin son yılında Noel tatili sırasında okumuştum. Kitabın belki de en meşhur ve en yaşam değiştiren cümlesi şu: "Çarmıh, Tanrı'dan korkan mutlu bir yaşamın korkunç bir sonu değildir, tersine bizi Mesih'le olan birlikteliğimizin daha en başında karşılayan bir şeydir. Mesih bir kişiyi çağırdığında ona gel ve öl der."[14] Ölümden kaçmak, boşa harcanmış bir yaşama giden en kısa yoldur.

Bonhoeffer'ın kitabı kendi döneminde Hristiyan kilisesinde gördüğü "ucuz lütfa" karşı yazılmış ağır bir eleştiriydi. O tabii ki de iman yoluyla, lütufla kurtulduğumuza inanıyordu. Fakat kişiyi aklayan bir imanın, onu inandığını iddia ettiği radikal Mesih tarafından değiştirilmeden olduğu gibi bırakacağına asla inanmıyordu. Bu, Müjde'ye karşı verilmiş ucuz bir karşılıktır. "Yalnızca Mesih'i takip etmek için her şeyi bırakan

[14] Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (New York: Macmillan, 1967), 99.

bir kişi, lütufla aklandığını söyleme hakkına sahiptir"[15] diyordu Bonhoeffer.

Hayattaki Mesih'i Yücelten Paradokslar

Mesih'e değer vermeye adanmış bir yaşam, pahalıya mal olur. Bu bedel de O'na değer vermenin hem bir sonucu hem de bir aracıdır. Eğer sevinçle dolu olan, can yakan sevginin yolunu benimsemezsek, yaşamımızı boşa harcarız. Eğer Pavlus'la beraber hayattaki Mesih'i yücelten paradoksları öğrenmezsek, yaşamımızı sonunda patlayıp giden bir fanusun içinde harcarız. Pavlus yaşamını şu sözlerle tanımlıyordu: "Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz. Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz" (2. Korintliler 6:10). Golgota'ya giden yolun bir bedeli ve acısı vardır, ama sevinçten de mahrum değildir.

Mesih'i takip etmenin bedelini sevinçle benimsediğimizde onun değeri dünyada parlar. Bu bedelin bizzat kendisi bizim içim Mesih'i yüceltmenin bir aracı olur. Elçi Pavlus'un hayatında tek bir tutkusu vardı. Bu tutkuyu birkaç farklı şekilde dile getirdiğini gördük: çarmıha gerilmiş Mesih'ten başka hiçbir şey bilmemek (1. Ko. 2:2); yalnızca çarmıhla övünmek (Gal. 6:14).

Pavlus'un Yaşamda ve Ölümdeki Tek Tutkusu

Filipililere yazdığı mektubunda büyük tutkusundan bahseden Pavlus, Mesih'e değer vermenin bedelinin aynı zamanda bu yüceliğin bir aracı olduğu dile getirdi: "Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum. Çünkü

[15] A.g.e., 55.

benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır" (Filipililer 1:20-21). Burada önemli bir sorunun ortaya çıktığını ve ardından cevabının verildiğini görüyoruz. Mesih'i nasıl ölümle yüceltirsin? Nasıl olur da bu dünyada her şeyi kaybetmek İsa'ya değer vermenin bir aracı olabilir? Pavlus'u dikkatle dinleyelim. Mesih bizi O'nun yüceliği için yaşamaya ve O'nun yüceliği için ölmeye çağırdı. Eğer nasıl iyi öleceğimizi bilirsek, nasıl iyi yaşayacağımızı da biliriz. Bu ayet bize bunu gösteriyor.

Burada yine Pavlus'un hayatındaki tek tutkusunu dile getirdiğini görüyoruz: "yaşasam da ölsem de Mesih bedenimde yüceltilsin." Eğer Mesih hayatımızda değer görmez ve en önemli yere sahip olmazsa, hayatımızı boşa harcıyoruzdur. Bizler O'nu gerçekte olduğu gibi, yani bütün görkemiyle bu dünyada göstermek için varız. Eğer yaşamımız ve ölümümüz İsa'nın değerini ve harikalarını göstermiyorsa, çöpe atılıyor demektir. Bu yüzden Pavlus yaşasa da ölse de tek amacının "Mesih'in yüceltilmesi" olduğunu söylüyor.

Utancımız ve Hazinemiz

20. ayette bu gerçeği nasıl dile getirdiğine bir bakın: "Hiçbir şekilde *utandırılmayacağımı* ... bekliyor ve umut ediyorum." Bir an için burada duralım. Utanç, onay ve beğenisini kazanmak istediğin insanların önünde senden beklenenleri yerine getiremediğin zaman hissettiğin o korkunç suçluluk veya başarısızlık hissidir. Küçük çocuklar Noel şarkı yarışmasında şarkının sözlerini unuttuklarında, etrafta sessizlik olduğunda ve diğer çocuklar acımasızca ona güldüklerinde hissettikleri şey budur. Bu korkunç anları ben de hatırlıyorum. Utanç aynı zamanda bir başkanın gizli kasetleri yayınlandığında ve ettiği tüm küfürler ve aldatmacalar ortaya saçıldığında halkın önündeki suçlu ve acınası duruşudur.

Peki utancın zıttı nedir? Bir çocuğun, şarkının sözlerini hatırladığında ve alkış aldığında hissettiği şeydir. Bir başkan ulusunu iyi yönettiğinde ve yeniden seçildiğinde olan şeydir. Utanmanın zıttı onurlandırılmaktır. Genelde bu böyledir. Ancak Pavlus çok sıra dışı bir kişiydi. Hristiyanlar da çok sıra dışı kişiler olmalılar. Pavlus için utandırılmanın zıttı *kendisinin* onurlandırılmaması, onun aracılığıyla *Mesih'in* onurlandırılmasıydı. "Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı ... Mesih'in bedenimde yüceltileceğini bekliyor ve umut ediyorum."

Neleri sevdiğiniz, nelerden utandığınızı da belirler. Eğer insanların size değer vermesini seviyorsanız, onlar bunu yapmadığında utanırsınız. Fakat eğer insanların Mesih'e değer vermesini istiyorsanız, onlar sizden dolayı O'nu küçük gördüklerinde utanırsınız. Ve Pavlus Mesih'i herkesten ve her şeyden daha çok seviyordu. "Benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum" (Filipililer 3:7-8).

Bir şey sizin için çok büyük bir değere sahip olduğunda ve siz onun güzelliği, gücü ve benzersizliğinden zevk aldığınızda, başkalarının dikkatini de ona çekmek ve onlarda da aynı sevinci körüklemek istersiniz. Bu yüzden Pavlus'un hayatındaki her şeyi kapsayan tutkusu Mesih'in yüceltilmesiydi. Mesih Pavlus için sonsuz bir değere sahipti, bu yüzden Pavlus başkalarının da bu değeri görüp tatmasını istiyordu. Mesih'i yüceltmek budur, O'nun değerini büyütmektir.

Ölüm Tanrı'yı Yüceltmeyi İmkânsız Kılmaz Mı?

Peki ya birisi bu noktada Pavlus'a şunu deseydi: "Pavlus, Mesih'in senin için ne kadar değerli olduğunu görüyoruz. O'nun-

la paydaşlığa sahip olmaktan ne kadar zevk aldığını, O'nun sana nasıl meyve üreten bir hizmet verdiğini ve seni ruhsal yıkıntıdan nasıl kurtardığını görüyoruz. Ama tüm bunların ölüm anında ne anlamı kalacak ki? O zaman Mesih'in değerine ne olacak? Eğer Hristiyan olmak senin hayatına mal olacaksa, bu durum Mesih'e değer vermene nasıl yardımcı olacak ki? Bu, seni bizzat O'nu yücelteceğin bir hayattan mahrum etmez mi?"

Bu yüzden Pavlus 20. ayetin sonunda "Yaşasam da *ölsem de* Mesih'in… bedenimde [yüceltileceğini]" umut ettiğini söylüyor. Ölüm ancak eğer amaçlarını boşa çıkarırsa bir tehdittir. Ölüm ancak en değer verdiğin hazinelerini elinden alırsa korkunçtur. Fakat Pavlus'un en büyük hazinesi Mesih'ti ve amacı Mesih'i yüceltmekti ve o ölümü bu amacı boşa çıkaran bir köstek değil, onu yerine getirmek için bir fırsat olarak görüyordu.

Yaşam ve ölüm! Birbirinin tamamen zıttı, hatta düşmanıymış gibi görünürler. Oysa Pavlus için ve onun imanını paylaşan diğer herkes için bunlar birlik içindedir, zira ikisinde de aynı tutku, yani Mesih'in yaşasak da ölsek de bu bedenlerde yüceltileceği tutkusu yerine gelir.

Filipililer 1:21 ayetinde Pavlus yaşamında ve ölümünde Mesih'in nasıl yüceltileceğine dair olan umudunu şu sözlerle dile getiriyor: "Benim için yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır." Ardından 22-26 ayetlerinde bu cümlesinde kullandığı iki senaryoyu da bizler Mesih'in yaşamda ve ölümde nasıl yüceltileceğini daha iyi anlayabilelim diye detaylı bir şekilde ele alıyor.

Şimdi Pavlus'un sözlerini tek tek inceleyelim.

Pavlus'un, Petrus'un Sırrını Keşfi

İlk olarak "Benim için…ölmek kazançtır" sözüyle başlayalım. Pavlus Yeruşalim'deyken Petrus ile konuştuğunda ölümden hiç bahsetti mi acaba diye merak ediyorum. Petrus acaba Pavlus'a Yuhanna 21'de İsa'nın ona "Gençliğinde kendi kuşağını kendin bağlar, istediğin yere giderdin. Ama yaşlanınca ellerini uzatacaksın, başkası seni bağlayacak ve istemediğin yere götürecek" dediğini söylemiş midir (Yuhanna 21:18)? Bu ayetin hemen ardından Yuhanna şunları ekliyor: "Bunu, [Petrus'un] *Tanrı'yı ne tür bir ölümle yücelteceğini belirtmek için söyledi*" (Yuhanna 21:19). Tanrı, Petrus'un ölümüyle Tanrı'yı yücelteceğini kararlaştırmıştı. Petrus ve Pavlus birbirleriyle el sıkıştıklarında ve göz göze geldiklerinde bu ortak tutkuyu, Tanrı'nın yüceliğinin parladığı çarmıha gerilmiş Mesih'i ölümde bile yüceltme tutkusunu paylaştıklarından hiç şüphem yok.

Peki Mesih'i ölümde nasıl yücelteceğiz? Başka bir deyişle, nasıl ölmeliyiz ki, ölümümüzde Mesih'in her şeyi aşan değeri ve önemi görünür olsun? Pavlus'un Filipililer 1. bölümde verdiği cevabını 20 ile 21'nci ayetlerin bağlantı noktasında görebiliriz. Bu ayetler "çünkü" kelimesiyle bir araya getirilmiş. Yani "Mesih'in ölümüm aracılığıyla bedenimde yüceltilmesini umut ediyorum, çünkü benim için…ölmek kazançtır" diyor. Başka bir deyişle, eğer ölümü bir kazanç gibi yaşarsanız, onunla Mesih'i yüceltirsiniz.

Ölüm Nasıl Bir Kazançtır?

Peki neden böyle? 23. ayet bize ölümün neden Pavlus için bir kazanç olduğunu gösteriyor: "Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi." Ölüm bize bunu yapar: bizi Mesih'le birlikteliğe götürür. Bu dünyadan ayrılı-

rız, Mesih'le birlikte oluruz ve Pavlus bunun bir kazanç olduğunu söylüyor. Ölümü bu şekilde tecrübe ettiğinizde, Mesih'i yücelttiğinizi söylüyor. Öldüğünüzde Mesih'i bir kazanç olarak tecrübe etmek, O'nu yüceltir. Bu, burada yaşamaktan "çok daha iyi"dir.

Gerçekten mi? Okuldaki tüm arkadaşlarımdan daha mı iyi? Aşık olmaktan daha mı iyi? Çocuklarına sarılmaktan daha mı iyi? Emekliye ayrılıp torunlarla vakit geçirmekten daha mı iyi? Evet. Binlerce kat daha iyidir. Pastörlük için ilk vaazımı verdiğimde bu ayetler üzerine konuşmuştum. 27 Ocak 1980 yılıydı. İnsanlara Kutsal Kitap'tan hayatımın tek, her şeyi kapsayan tutkusunun Mesih'i yaşasam da ölsem de her şeyde yüceltmek olduğunu göstermek istedim.

Vaazın bu noktasında doğal olarak ölümün yaşamdan daha mı iyi olduğu sorusu doğdu. Mesih'le beraber olmaya gitmek burada kalmaktan daha mı iyidir? Beni dinleyenlere şöyle cevap verdim:

> Eğer buna inanmasaydım Bethlehem Baptist Kilisesi bir yana herhangi bir yerde pastörlük görevine atılmaya cesaret edemezdim. Bizim burada topluluğumuzun 108 üyesi 80 yaşının üstünde, 171'i de 65 yaşından büyük. Ama ben buna inanıyorum ve bu kilisedeki saçları ağarmış olan her imanlıya Mesih'in elçisinin tam yetkisiyle söylüyorum: en iyi günler bizi ileride bekliyor! Bizi bekleyen şey de lüks oteller ya da dünyevi zenginlikler de değil, Mesih'in ta kendisi.[16]

[16] Bu vaaz online olarak şurada mevcuttur: www.desiring God.org, "John Piper's Candidate Sermon at Bethlehem Baptist Church" adlı başlığın altında (Ocak 27, 1980).

Hizmetimin ilk bir buçuk yılı boyunca ortalama her üç haftada bir cenaze törenini yönettim. Bundan sonra da yönettiğim başka birçok cenaze törenleri oldu. Genç bir pastör için bu hem düşündürücü hem de tatlı bir dönemdi. Sevdiklerine birlikte elveda dediğimiz birçok aile ile yakından bağ kurmamı sağladı. Nitekim bu vedalar, sonunun iyi biteceğine inandığımız vedalardı.

Eğer İyi Ölmeyi Öğrenirsek, İyi Yaşarız

Şu ana dek Filipililer 1. bölümden öğrendiğimiz kadarıyla (ister doğal sebeplerden ister zulümden kaynaklansın) ölüm, Mesih'e değer vermenin bir yoludur. Eğer Mesih'le birlikte çarmıha götüren o itaat yolunda acı çeker veya ölürsek, O'nu takip etmenin bedeli sadece O'na değer vermenin bir *sonucu* değil, aynı zamanda bir *aracı* olacaktır. Ölüm, hazinemizin nerede olduğunu gösterir. Nasıl öldüğümüz, Mesih'in yüreklerimizde nasıl bir değere sahip olduğunu açığa çıkarır. Ben ölmekte tatmin bulduğumda, yani O'nu kazanacağım için ölümü bir kazanç olarak tecrübe ettiğimde Mesih de benim ölümümde yücelecektir. Başka bir deyişle Mesih'i yüceltmenin özü, O'na değer vermektir. Eğer ölmek suretiyle O'na hayattan daha çok değer verirsem, Mesih de benim ölümümde yücelecektir.

İsa "Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir" dedi (Matta 10:37). Mesih hariç her şeyin elimizden alınacağı zaman geldiğinde "her şeyim O'ndadır. Onun için ölmek bir kazançtır" dersek O'nu yüceltmiş oluruz.

İşte eğer bu şekilde ölmeyi öğrenirsek, yaşamaya da hazır hâle geliriz. Eğer bunu öğrenmezsek yaşamımızı boşa har-

carız. Çoğumuzun Mesih'le birlikte olmak üzere dünyadan ayrılmadan önce daha yaşayacak belirli bir süre zamanı var. Aramızdaki en yaşlı olan kişilerin bile kendilerine "eğer Mesih'i seviyorsam bugün, bu akşam, bu hafta O'nu nasıl davranışlarımla yüceltebilirim?" diye sorması gerekiyor. İşte bu yüzden şimdi Filipililer 1:21 ayetinin diğer yarısına bakacağız: "Benim için yaşamak Mesih'tir".

Yaşamak Mesih'tir

Pavlus "yaşamak Mesih'tir" derken ne kastediyordu? Kendisi bunu 22. ayette şu şekilde açıklıyor: "Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım." Bu tuhaf bir açıklamadır doğrusu; "yaşamak Mesih'tir" sözü birden bire "hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım" oldu. Pavlus'un burada bahsettiği yararlı işler nedir peki? Bunun cevabı 24-26 ayetlerinde yatıyor.

22. ayette "Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi bilemiyorum" dedikten iki ayet sonra "Ama hayatta kalmam sizin için daha gereklidir" diyor. Demek ki Pavlus'un bahsettiği yararlı işler, sadece kendisi için yararlı olan şeyler değil, Filipi'deki imanlıların ihtiyaç duydukları şeylerdir. Dolayısıyla "Benim için yaşamak Mesih'tir" sözünün anlamı, "benim için yaşamak, sizin ihtiyacınız olan hayırlı bir işi ortaya koymaktır" anlamına gelir. Ardından 25. ayette Pavlus, kilisenin ihtiyacı olan ve kendisinin ortaya koyacağı yararlı işin ne olduğunu şöyle açıklıyor: "İmanda gelişip sevinmeniz için hepinizle birlikte olmaya devam edeceğim." Dolayısıyla Pavlus'un "Benim için yaşamak Mesih'tir" sözünü kademeli olarak açıkladığını görüyoruz.

İlk olarak yaşamımı yararlı işler yapmaya adadım diyor (22. ayet). İkinci olarak yaşamımı sizin ihtiyacınız olan yararlı şeyleri yapmaya adadım diyor (24). Üçüncü olarak da yaşa-

mımı imanınızı artırmaya ve sevinçle dolmanıza yardımcı olmaya adadım diyor (25).

Burada sormamız gereken en önemli soru şu: Neden Pavlus "Benim için yaşamak Mesih'tir" sözü ile "Yaşamımı sizin imanınızı ve sevincinizi artırmaya adadım" sözleri arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor? Bence bu bağlamda Pavlus için bunlar esasen aynı anlama geliyor.

Ben Sizin İlerlemeniz ve İmanda Sevinmeniz İçin Yaşıyorum

Bunu anlamak için öncelikle imanın bir tanımını yapmamız gerekiyor. Genelde iman, ihtiyacınızı karşılamakta istekli ve kadir olduğuna dair yeterli delil sunmuş bir kişiye güvenmek, sırtını dayamak demektir. Fakat imanımızın odağında olan İsa Mesih olduğunda durum biraz farklıdır. Bizim ihtiyacımız olan O'nun bizzat kendisidir. Eğer Mesih'e, yüreğimizi tamamıyla tatmin eden armağan olarak kendisini vermesinden ziyade sadece O'ndan almayı istediğimiz dünyevi armağanlardan ötürü güveniyorsak, O'nu nihai hazinemiz olarak onurlandırmıyoruzdur. Sadece bize vermesini istediğimiz armağanları onurlandırıyoruzdur. Bizim gerçekten istediğimiz şey *onlardır,* Mesih'in kendisi değil. Dolayısıyla Kutsal Kitap'a dayanan bir iman, O'nun bize en çok ihtiyacımız olan şeyi, yani kendisini vermesi için O'na güvenmemiz anlamına gelir. Demek ki imanın özünde Mesih'e diğer her şeyden daha büyük bir değer vermek yatar.

Böylece Pavlus'un yaşamı için koyduğu iki hedefin neden aslında bir olduğunu anlayabiliriz. 20. ayete göre amacı *Mesih'i yaşayarak yüceltmektir;* 25. ayete göre ise amacı *Filipililerin imanda ilerlemesini ve sevinç duymasını sağlamaktır.* Bu yüzden Tanrı'nın bir süre daha yaşamasına müsaade edeceğine ina-

nıyordu. Onun yaşamaktaki amacı buydu: onların "imanda gelişip sevinmeleri" için çalışmak.

İmanın esasen Mesih'i hazinemiz olarak benimsemek olduğunu gördük. 25. ayetteki "sevinç" ("imanda gelişip sevinmeniz için") bu hazineye sahip olmanın sevinç dolu bir şey olduğunu bize gösteriyor. Eğer Mesih'i sevinçle hazinemiz olarak benimsersek, O'nu yüceltmiş oluruz. Pavlus'un yaşamındaki tek ve her şeyi kapsayan tutkusu buydu. Başka bir deyişle Pavlus onlara şunu diyor: "Benim hayatımın amacı sizde Mesih'i yücelten o büyük tecrübeyi uyandırmaktır, yani O'nda tatmin bulup O'nu sevinçle diğer her şeyden daha değerli hazineniz olarak benimsemenize yardımcı olmaktır. 'Benim için yaşamak Mesih'tir' derken kastettiğim şey buydu. Benim için yaşamak, sizin Mesih'i yücelten imanınızı artırmaktır."

Hristiyan Yaşamı Birçok Kez Ölmek Demektir

Bu noktada eğer ölümün Mesih'i onurlandırma şekliyle yaşamın Mesih'i onurlandırma şekli arasında bir fark olduğu düşüncesine kapılırsak, büyük bir hataya düşeriz. Bunun bir hata olmasının sebebi de bir Hristiyan'ın yaşamının birçok kez ölmeyi içermesidir. Pavlus "her gün ölüyorum" der (1.Ko. 15:31). İsa da "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, *her gün* çarmıhını yüklenip beni izlesin" dedi (Luka 9:23). Gündelik Hristiyan yaşamı, gündelik Hristiyan ölümüdür. Bahsettiğim ölüm dünyanın rahatına, güvenliğine, itibarına, sağlığına, ailemize, arkadaşlarımıza, zenginliğe ve memleketimize karşı bir ölümdür. Bu şeyler Mesih'i yücelten itaat yolculuğumuzda her an elimizden alınabilir. Pavlus'un öldüğü gibi her gün ölmek ve İsa'nın buyurduğu gibi her gün çarmıhını yüklenmek, bu Mesih uğruna karşılaşılan kayıpları benimsemek ve onları bir kazanç olarak saymaktır.

Başka bir deyişle Mesih'i ölümde yüceltmek İsa'yı yaşam armağanından daha değerli görmektir, Mesih'i yaşamda yüceltmek de İsa'yı yaşamdaki armağanlardan daha değerli görmektir. Bu yüzden Pavlus Mesih'i yaşamda da ölümde de "kazanç" olarak tanımladı. O sadece "ölmek *kazançtır"* demekle kalmayıp, aynı zamanda "Ama benim için *kazanç* olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i *kazanayım"* dedi (Filipililer 3:7-8).

Acılar ve Hazlar Mesih'e Değer Vermenin Yollarıdır

Bir Hristiyan için yaşamın tamamı Mesih'i yüceltmek uğruna vardır. Bu zevkler yoluyla olabildiği gibi, acı yoluyla da olabilir. Ben burada acıya odaklanacağım. Bunun sebebi Hristiyanlar olarak binlerce zevkli şeyin hayatımıza girmemesi değildir. Bu tarz şeylerden Tanrı'nın armağanları olarak şükranla zevk almamamız gerektiğini de söylemiyorum. Tabii ki de şükranla bunları kabul etmeliyiz. Kutsal Kitap bunu öğretiyor: "Oysa Tanrı'nın yarattığı her şey iyidir, hiçbir şey reddedilmemeli; yeter ki, şükranla kabul edilsin. Çünkü her şey Tanrı'nın sözüyle ve duayla kutsal kılınır" (1. Timoteos 4:4-5). Mezmurlar da böyle diyor: "Kim şükran kurbanı sunarsa beni yüceltir" (Mezmurlar 50:23).

Bu noktayı vurgulamamamın sebebi gerçeğin zevkli yanına devamlı dikkatimizin çekiliyor oluşudur. Bizler düşmüş, rahatını seven varlıklarız. Devamlı olarak kendini koruyan, kendini güvenceye alan, kendini tatmin eden yaşam tarzımızı aklamak için gerekçeler arıyoruz. Kendimden de bunu biliyorum. Neyse ki bu durum tamamen kötü değildir. Tanrı "zevk almamız için bize her şeyi bol bol ver[ir]" (1.Ti. 6:17).

Kayıplarımızı Nasıl Ele Aldığımız Hazinemizin Kim Olduğunu Gösterir

Şunu daha da emin bir şekilde biliyorum ki Tanrı'nın armağanlarını kendimize saklayıp biriktirdiğimizde değil, başkalarına verdiğimizde Tanrı'da en büyük sevince sahip oluyoruz. Çalışıp bir şeylere sahip olmak iyidir. Çalışıp başkalarına vermek için bir şeylere sahip olmak ise daha iyidir. Tanrı'nın yüceliği kaybımızın olduğu zamanda bizi tatmin ettiğinde, bolluk zamanında bize bir şeyler vermesinden daha çok parlar. Sağlık, refah, zenginlik gibi şeyleri öne çıkaran bir "müjde" Mesih'in güzelliğini dünyevi armağanlarının güzelliğiyle yutar ve O'nun armağanlarını puta dönüştürür. Hristiyanlar zengin olup da Tanrı'ya şükrettiklerinde dünya bundan etkilenmez. Biz Mesih'i bütünüyle tatmin edici bulup zenginliklerimizi O'nun uğruna verdiğimizde ve bunu bir kazanç olarak gördüğümüzde dünya etkilenir.

Kimse hayattaki en derin derslerini öğrendikleri ya da Tanrı'yı en yakından hissettikleri zamanların güneşli günlerde gerçekleştiğini söylemez. İnsanlar kuraklık geldiğinde Tanrıyla olan ilişkilerinde derinleşirler. Tanrı bunu böyle tasarladı. Mesih bizim kayıplarımızda O'nu tecrübe etmemiz aracılığıyla yüceltilmeyi amaçlar. Pavlus bu konuda bize bir örnektir: "Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu" (2. Korintliler 1:8-9). Pavlus'un acı çekmesinin ardında yatan amaç Tanrı'nın ve yalnızca Tanrı'nın kalıcı hazinemiz olduğunu kendisine ve bizlere açıkça göstermekti. Tanrı hariç hayatımızdaki her şey alındığında ve biz de bunun sonucunda ona daha çok güvendiğimizde bir kazanım elde etmiş oluruz ve Tanrı yüceltilir.

Acıdan Kaçınarak Hayatını Boşa Harcamak

Hristiyan yaşamının bu gerçeği o kadar önemli ki Kutsal Kitap'ın bu konuya ne kadar çok değindiğini görmemiz gerekir. Hristiyan olduğunu söyleyen sayısız insan sevginin bedelinden kaçmaya çalışarak hayatlarını boşa harcıyorlar. Bu bedelin ödemeye değer olduğunu görmüyorlar. Acı çekmekte, kendi çıkarını düşünüp acıdan kaçınmaya göre daha fazla Tanrı'nın yüceliğini görüp tatma imkânı bulunuyor. Pavlus bunu şöyle ifade ediyor: "Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor. Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır" (2. Korintliler 4:16-17). Buradaki "geçici" ifadesi bir ömrün ebediyete kıyasla ne olduğunu betimlerken, "hafif" ifadesi de Tanrı'nın huzurunda sevinçle coşmanın ağırlığı karşısında çektiğimiz acıların ve ölümün zayıflığını betimliyor. Eğer Mesih'e sımsıkı tutunursak bunu kazanacağız. Eğer tutunmazsak bunu kaybedeceğiz.

Tanrı sıkıntılarımızı O'nun yüceliğine olan umudumuzu artıracak şekilde tasarladı. Pavlus Romalılar 5:2 ayetinde o yüceliğe iman yoluyla, lütufla sahip olduğumuzu ve "Tanrı'nın yüceliğine erişme umuduyla övündüğümüzü" söylüyor. Ardından gelen iki ayette de bu umudun nasıl korunup artırıldığını şöyle dile getiriyor: "Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de *umudu* yaratır" (ayet 3–4). Çektiğimiz acılarla daha da büyüyen, derinleşen ve tatmin eden bu umut, 2. ayette bahsedilen "Tanrı'nın yüceliğine erişme umududur." Biz bu yüceliği görüp tatmak için yaratıldık. Tanrı da sevgisinden ötürü bizim bu yüceliği daha güçlü tatmamız için ne gerekiyorsa kullanacaktır.

Fedakârlık ile İntihar Arasında Bir Fark Var

İyileşmek için dua etmek, ilaç kullanmak, evinin kapısını kilitlemek ya da serseri gruplarından uzak durmak yanlış değildir. Kutsal Kitap bizi intihar etmeye çağırmıyor. Tanrı'nın sizi havada tutacağına dair Kutsal Kitap ayetlerini alıntılayıp tapınağın tepesinden atlamak küstahlık olurdu. Yalnızca Tanrı, O'na olan itaatinizin ne zaman ve nasıl bir acıyla sonuçlanacağına karar verebilir. İblis'in de bir rolü vardır. Bize acı çektirmekten zevk alır ve imanımızı yok etmeye çalışır. Fakat Tanrı Şeytan'a egemendir ve Şeytan'ın kutsalları yok etmek için gerçekleştirdiği her şey, Tanrı'nın kendi halkının iyiliği ve kendi adının yüceltilmesi için yaptığı tasarılardır.

Dolayısıyla kötülükten kaçmak da yerinde kalmak da doğrudur. Bir kişi kaçabilir de, sıkıntılara dayanabilir de. Ne zaman kaçılacağı ve ne zaman kalınacağı birçok Müjde hizmetkârı ve seküler işyerinde çalışan Hristiyan için zor bir sorudur. Bu konulara çoğumuzdan daha fazla kafa yormuş olan kişilerden birisi de *Çarmıh Yolcusu* kitabının yazarı olan John Bunyan'dı. Dönemin resmi devlet kilisesinin fikirlerine uymayan vaazlar verdiği için hapse atılan Bunyan, bu eylemlerine son vermeyi kabul etseydi hapisten salınacaktı. Karısının ve çocuklarının ona ihtiyacı vardı. Kızlarından biri kördü. Bu onun için çok zor bir seçimdi. Durumunu "Karımdan ve çocuklarımdan ayrılmak, etimin kemiklerimden yolunması gibi hissettiriyordu" diye betimlemişti.[17]

Kendisinin bir Hristiyan'ın tehlike karşısında yerinde kalmak veya kaçmak konusundaki özgürlüğü hakkında sözleri şudur:

---

[17] John Bunyan, *Grace Abounding to the Chief of Sinners* (Hertfordshire: Evangelical Press, 1978), 123.

Peki kaçmalı mıyız? Bu konuda yüreğinde olanı takip etmelisin. Eğer yüreğinde kaçmak varsa, kaç; kalmak varsa, kal. Gerçeği reddetmediğin sürece tabii ki. Kaçan kişi, kaçması gerektiği için kaçıyordur; yerinde duran, durması gerektiği için duruyordur. Evet, aynı kişi Tanrı'nın yüreğindeki çağrısı ve işleyişine göre hem kaçıp hem yerinde kalabilir. Musa hem kaçtı (Çık. 2:15) hem de zorlukta yerinde kaldı (İbr. 11:27). Davut hem kaçtı (1.Sa. 19:12), hem de yerinde kaldı (1.Sa. 24:8). Yeremya hem kaçtı (Yeremya 37:11-12) hem de yerinde kaldı (Yer. 38:17). Mesih hem tehlikenin olduğu ortamdan çekildi (Luka 9:10) hem de yerinde kaldı (Yu. 18:1-8). Pavlus hem kaçtı (2.Ko. 11:33) hem de yerinde kaldı (Elç. 20:22-23)…

Burada izlenmesi gereken birkaç kural var. Mevcut durumdaki dayanma gücünü ve kaçıp kalması gerektiği konusundaki sebeplerin geçerliliğini en iyi kişinin kendisi bilebilir... Korkunun kölesi olduğunuz için kaçmayın, fakat Tanrı kaçmanızı sağladığı için, kaçış kapısı araladığı ve bu Tanrı'nın Sözü'ne uyumlu olduğu için kaçın (Matta 10:23)… Eğer kaçtığınızda yakalanırsanız ne Tanrı'ya ne de sizi yakalayan insana kızmayın; çünkü sizler Tanrı'nın kullarısınız, yaşamınız ve sahip olduğunuz her şey onundur; öte yandan insanlara da kızmayın, zira onlar Tanrı'nın sizin iyiliğiniz için belirlediği kırbaçlarıdır. Kaçtınız mı? Gülün. Yakalandınız mı? Yine gülün. Durumlar nasıl giderse gitsin memnun olun, çünkü her şey Tanrı'nın ellerinde.[18]

[18] John Bunyan, *Seasonable Counsels, or Advice to Sufferers*, *The Works of John Bunyan*, ed. George Offor, 3 vols. içinde (orij. 1854; Edinburgh: Banner of Truth, 1991), 2:726.

Tanrı'nın Vaadi ve Tasarısı

Neticede Tanrı'nın yaşamlarını boşa harcamayan kişiler için olan *vaadi* ve *tasarısı* açıktır. "Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecek" (2. Timoteos 3:12). Yaşadığımız zulümler durakladığında bile bu dünyanın inleyişleri devam edecek: "biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz" (Romalılar 8:23). Şöyle ya da böyle inleyeceğiz. Pavlus'un da dediği gibi, "kederliyiz, ama yine de seviniyoruz" (2. Korintliler 6:10).

Vaat budur. Tasarı da budur. İsa acı çekmekte olan Pavlus'a ve *O'nu* acısız bir yaşamdan değerli gören hepimize şunu söylüyor: "Lütfum sana yeter, çünkü gücüm güçsüzlükte tamamlanır" (2. Korintliler 12:9). Hristiyan olduğunu iddia eden birçok kişi bu tasarıya öfkelenir. Hatta belki bağırıp "Senin gücünün tamamlanması umurumda değil! Acı çekiyorum! Eğer beni seviyorsan, beni bu durumdan kurtar!" Pavlus'un cevabı bu değildi. Pavlus sevginin ne anlama geldiğini öğrenmişti. Sevgi Mesih'in bizlere değer vermesi ya da yaşamımızı kolaylaştırması değildir. Sevgi, biz sonsuza dek O'na değer vermekten zevk alalım diye kendisine ve bize bedeli ne olursa olsun yapması gerekeni yapmasıdır. Bu yüzden Pavlus'un Mesih'in tasarısına olan cevabı şöyle oldu: "Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm" (2. Korintliler 12:9-10).

Kalıcı Sevinç Çarmıh Yolunda Bulunur

İnsanların sevgi ve sıkıntı içeren çarmıh yolundan dönmesi ne trajik bir kayıptır. Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinin bütün zenginliği o yolda bulunur. İsa ile yaşayabileceğiniz bütün muhteşem paydaşlıklar oradadır. Kurtuluş güvencesi oradadır. Sevinç tufanları oradadır. Ebediyeti en yakından tecrübe edeceğiniz yer orasıdır. En asil dostluklar, en alçakgönüllü tutkular, en narin bağışlama eylemleri, Tanrı Sözü'nün en derin keşifleri ve en içten dualar hep oradadır. İsa halkıyla birlikte o yolda yürür. Çarmıhınızı yüklenin ve İsa'yı takip edin. Bu yolda, sadece bu yolda yaşamak Mesih'tir, ölmek ise kazançtır. Diğer tüm yollarda geçen yaşamlar boşa harcanır.

5

Risk İyidir–Hayatını Boşa Harcamaktansa Ölmek Yeğdir

Eğer tek ve her şeyi kapsayan tutkumuz, Mesih'e yaşamda ve ölümde değer vermekse ve eğer O'nu en çok yücelten yaşam, bedeli olan bir sevgi yaşamıysa, o zaman yaşam risk almak demektir ve risk almak da iyidir. Riskten kaçmak yaşamını boşa harcamaktır.

Risk Nedir?

Ben riski basitçe sizi kayıp ya da yaralanma ihtimaline açık hâle getiren herhangi bir eylem olarak tanımlıyorum. Eğer risk alırsanız paranızı kaybedebilirsiniz, itibarınızı, sağlığınızı ve hatta yaşamınızı kaybedebilirsiniz. Daha kötüsü eğer risk alırsanız sadece kendinizi değil, diğer insanları da tehlikeye atabilirsiniz. Onların yaşamlarıyla oynayabilirsiniz. Peki öyleyse bilge ve sevgi dolu bir kişi hiç risk alır mı? Kendini kayıp yaşama ihtimaline açık hâle getirmek bilgece midir? Başkalarını tehlikeye atmak sevgi dolu bir eylem midir? Yaşamını kaybetmekle onu boşa harcamak aynı mıdır?

Duruma göre değişir. Tabii ki de yaşamını yüzlerce günahlı şeyler yaparak çöpe atabilir ve sonuç olarak ölebilirsiniz. Bu durumda yaşamını kaybetmekle onu boşa harcamak aynı şeydir. Fakat yaşamını kaybetmek her zaman onu boşa harcamak demek değildir. Ya içinde bulunduğun durumda risk *almamak* kayıp ya da yaralanmayla sonuçlanacaksa? Elini güvenli oynamaya çalışmak bu durumda bilgece olmaz. Peki ya aldığın bir riskte başarılı olmak birçok kişinin yararına olacaksa ama başarısız olmanın sadece sana zararı olacaksa? Bu durumda Mesih için ve diğer insanlar için harika sonuçlar elde etme ihtimali yerine güvenliği ve konforu seçmek sevgi dolu bir davranış olmazdı.

Risk Almak Sınırlı Yaşamımızın Özünde Vardır

Neden risk almak diye bir şey var? Çünkü bilgisizlik diye bir şey var. Eğer bilgisizlik olmasaydı risk almak da olmazdı. Bir şeylerin nasıl gelişeceğini bilmediğimiz için risk almamız mümkündür. Bu demektir ki Tanrı risk alamaz.[19] O yaptığı tüm seçimlerin sonuçlarını daha gerçekleşmeden bilir. Bu, Tanrı'yı diğer ulusların tanrılarından ayıran özelliğidir (Yşa.

[19] Bu bakış açısı "Açık Teizm" denen ve Tanrı'nın gerçekleştireceği eylemlerin sonucunu bilmediği için gerçek anlamda risk aldığı görüşüne açıkça karşı çıkar. Bu görüşü öne süren kitaplardan bazıları şunlardır: John Sanders, *The God Who Risks: A Theology of Providence* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1998) ve Gregory A. Boyd, *Satan and the Problem of Evil: Constructing a Trinitarian Warfare Theodicy* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2001). Bahsi geçen görüşü etkili bir şekilde eleştiren kitaplardan bazıları ise: R. K. McGregor Wright, *No Place for Sovereignty: What's Wrong with Freewill Theism?* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996); Bruce A. Ware, *God's Lesser Glory: The Diminished God of Open Theism* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2000); John M. Frame, *No Other God: A Response to Open Theism* (Phillipsburg, N. J.: Presbyterian & Reformed, 2001); ve John Piper, Justin Taylor, Paul Kjoss Helseth, *Beyond the Bounds: Open Theism and the Undermining of Biblical Christianity* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2003).

41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3). Tanrı tüm eylemlerinin sonuçlarını daha gerçekleşmeden bildiğine göre her şeyi planlı yapar. O'nun her şeyi biliyor olması risk alma ihtimalini ortadan kaldırır.[202]

Bizim için ise durum farklıdır. Biz Tanrı değiliz; biz sınırsız bilgiden yoksunuz. Yarın ne olacağını bilmiyoruz. Tanrı yarın ya da bundan beş yıl sonra ne olmasını istediğini bütün detaylarıyla bize söylemiyor. Şurası açık ki Tanrı bizden eylemlerimizin sonuçları konusundaki bilgisizliğimize ve belirsizliğimize uygun yaşamamızı bekliyor. Örneğin Yakup 4:13-15 ayetlerinde şöyle diyor:

> Dinleyin şimdi, "Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacak, para kazanacağız" diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibisiniz. Bunun yerine, "Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız" demelisiniz.

Bu sayfayı okumayı bitirmeden kalbinizin durup durmayacağını bilmiyorsunuz. Önümüzdeki hafta yolda giderken bir aracın yoldan çıkarak size çarpıp çarpmayacağını ya da lokantada yediğiniz yemeğin içinde ölümcül bir virüs olup olmadığını ya da bu hafta içinde felç olup olmayacağınızı veya alışveriş merkezinde silahı olan birinin sizi vurup vurmayacağını bilmiyorsunuz. Bizler Tanrı değiliz. Yarının ne getireceğini bilemeyiz.

---

[20] Tanrı'nın neden risk almadığını daha iyi anlamak için bkz. John Piper, *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God,* 2nd ed. (Sisters, OR: Multnomah, 2000), 54–62.

Güvenlik Efsanesini Yıkmak

Dolayısıyla risk, sınırlı yaşamlarımızın doğasında vardır. İstesek de risk almaktan kaçınamayız. Yarının ne getireceğine dair kaçınılmaz olarak bilgisizlik ve belirsizlik içindeyiz. Evde durup yorganın altına da girsek dışarı da çıksak, yarına dair yaptığımız bütün planlar önceden bilemediğimiz binlerce faktörden dolayı bozulabilir. Amaçlarımdan birisi de güvenliğe sahip olduğumuz efsanesini yıkmak ve sizi güvenlik vaatlerinin aldatıcılığından uyandırmaktır. Nitekim güvenliğe sahip olabileceğimiz fikri sadece bir serap gibidir. Gerçek değildir. Ne tarafa bakarsanız bakın hayatta hep bilemediğimiz ve bizim kontrolümüzün dışında olan şeyler vardır.

Ne üzücü ki güvenliğin çekiciliği bizleri her gün kendimiz için riskler almaya teşvik ederken sevgiye dayalı çarmıh yolunda yürüyüp başkaları için riskler almaktan alıkoymaktadır. Başkaları için riskler almanın, aslında hiç var olmayan güvenliğimizi tehlikeye atacağını düşünme akılsızlığını yaparız. Bu güvenlik efsanesini yıkmak için basitçe Kutsal Kitap'a gidip oradan Mesih uğruna risk almanın doğru olduğunu, aksinin ise yaşamını boşa harcamak olduğunu göstereceğim.

"Rab Gözünde İyi Olanı Yapsın"

2. Samuel 10. bölümün bağlamına bakalım. Amalekliler İsrail'in onlara gönderdiği elçileri utanç verici bir şekilde geri göndermiş ve kral Davut'un düşmanlığını kazanmışlardı. Bunun üzerine kendilerini korumak için İsraillilere karşı savaşsınlar diye Aramlılara para verdiler. İsrail'in ordusunun komutanı olan Yoav Amalekliler ile Aramlıların arasında kalınca askerlerini iki gruba ayırıp kardeşi Avişa'yı bir grubun başına yerleştirdi, kendisi de diğer grubun başına geçti.

11. ayette iki kardeş, diğeri zora düştüğünde birbirlerine yardım etme kararı alıyorlar ve ardından 12. ayette şu muhteşem sözü okuyoruz: "Güçlü ol! Halkımızın ve Tanrımız'ın kentleri uğruna yürekli olalım! RAB gözünde iyi olanı yapsın." Bu "RAB gözünde iyi olanı yapsın" sözleri ne anlama geliyor? Bunun anlamı şu. Yoav savaşa dair stratejik bir karar aldı fakat tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu. Tanrı bu konuda ona özel bir vahiy vermemişti. Kendi bilgeliği doğrultusunda bir karar vermesi gerekiyordu. Ya risk alacak ya da kaçacaktı. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu. Dolayısıyla bir karar verip sonuçlarını da Tanrı'ya bıraktı. Bu doğru bir karardı.

"Ölürsem Ölürüm"

Kraliçe Ester de insanlara karşı olan sevgi ve Tanrı'nın yüceliği için cesurca risk almanın başka bir örneğini teşkil ediyor. Mesih'ten beş yüz yıl önce, sürgün zamanında yaşayan Mordekay isimli Yahudi bir adam vardı. Kendisinin evlat edindiği Ester isimli genç bir kuzeni vardı. Ester büyüdüğünde güzel bir kadın oldu ve Pers kralı Ahaşveroş'un kraliçesi oldu. Ahaşveroş'un yüksek rütbeli görevlileri arasında Haman diye biri vardı ve Mordekay'dan ve sürgündeki tüm Yahudilerden nefret ederdi. Kralı Yahudilerin yok edilmesi için bir ferman yazmaya ikna etmişti. Kral ise kendi kraliçesinin bir Yahudi olduğunun farkında değildi.

Mordekay Ester'e haber gönderip ona krala gidip halkı için ondan yardım istemesini söyledi. Fakat Ester krallığın yasasına göre çağrılmadan krala giden herkesin idamla cezalandırılacağını ve ancak eğer kral asasını kaldırıp onu affederse canının bağışlanacağını biliyordu. Halkının canlarının tehlikede olduğunu da biliyordu. Mordekay'a şu sözlerle cevap verdi:

> Git, Sus'taki bütün Yahudiler'i topla; benim için oruç tutun; üç gün, üç gece hiçbir şey yemeyin, içmeyin. Hizmetçilerimle ben de sizin gibi oruç tutacağız. Ardından, kurala aykırı olduğu hâlde kralın huzuruna çıkacağım; ölürsem ölürüm. (Ester 4:15-16)

"Ölürsem ölürüm." Bu ne anlama geliyor? Bu, Ester'in yapacağı şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmediği anlamına geliyor. Tanrı'dan bu konuda özel bir vahiy almış değildi. Kararını sadece halkına karşı duyduğu sevgi, Tanrı'ya olan güveni ve kendi hikmetine göre almıştı. Ya risk alacak ya da bundan kaçınacaktı. Bunların nasıl sonuçlanacağını da bilmiyordu. Dolayısıyla bir karar verdi ve sonucunu da Tanrı'ya bıraktı. "Ölürsem ölürüm." Bu doğru bir karardı.

"İlahlarına Kulluk Etmeyiz"

Eski Antlaşma'dan bir örneğe daha bakalım. Bu olay Babil'de geçiyor. Yahudiler sürgünde. İktidarda olan kral Nebukadnezzar. Altın bir heykel dikiyor ve herkese borazan sesini duyduklarında heykelin önünde yere kapanmalarını buyuruyor. Fakat Şadrak, Meşak ve Abednego heykele tapmıyorlardı. Yalnız İsrail'in tek gerçek Tanrısı'na tapıyorlardı.

Bunun üzerine Nebukadnezzar onları tehdit edip eğer heykele tapmazlarsa kızgın fırına atılacaklarını söylüyor. Onların cevabı ise şu:

> "Bu konuda kendimizi savunma gereğini duymuyoruz" diye karşılık verdiler, "Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de

> bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız." (Daniel 3:16-18)

Bu ciddi bir riskti. "Tanrımızın bizi kurtaracağına inanıyor. Kurtarmasa bile ilahlarına kulluk etmeyiz." Eylemlerinin sonucunun ne olacağını bilmiyorlardı. Ester'in söylediği şeyin hemen hemen aynısını söylemişlerdi, "ölürsek ölürüz" dediler. Yoav ve Avişay gibi "Rab gözünde doğru olanı yapsın" diyerek sonucu Tanrı'ya teslim etmişlerdi. Bu doğru bir karardı. Tanrı'nın davası uğruna risk almak doğru bir karardır.

"Rab İsa'nın Adı Uğruna Ölmeye Hazırım"

Yeni Antlaşma'da en büyük riskleri alan kişi ise elçi Pavlus'tur. Yıllarca gittiği her yerde Mesih uğruna acı çektikten sonra Yeruşalim'e dönerken onu bir düşünün. Yeruşalim'e gitmek üzere Kutsal Ruh'ta kenetlenmişti (Elç. 19:21). Orada yaşayan fakir Hristiyanlar için para toplamıştı ve bu paranın güven içinde ulaşması gereken kişilere ulaşmasını istiyordu. Sezariye'ye vardığında Hagavos adlı bir peygamber Yahudiye'den gelip, sembolik olarak kendi ellerini ve ayaklarını Pavlus'un kuşağıyla bağlayıp ona "Kutsal Ruh şöyle diyor: 'Yahudiler, bu kuşağın sahibini Yeruşalim'de böyle bağlayıp öteki uluslara teslim edecekler' " dedi (Elç. 21:11).

Diğer imanlılar bunu duyduklarında Pavlus'a oraya gitmemesi için yalvardılar. Pavlus'un cevabı ise şuydu: "Ne yapıyorsunuz, ne diye ağlayıp yüreğimi sızlatıyorsunuz? Ben Rab İsa'nın adı uğruna Yeruşalim'de yalnız bağlanmaya değil, ölmeye de hazırım" (Elç. 21:13). Bunun üzerine Luka bize arkadaşlarının Pavlus'a bu konuda ısrarda bulunmaktan vazgeçtiklerini söylüyor: "Pavlus'u ikna edemeyince, 'Rab'bin istediği olsun' diyerek sustuk" (Elç. 21:14).

Başka bir deyişle Pavlus, Yeruşalim'e yapacağı bu yolculuğun Mesih'in davası için bir zorunluluk olduğuna inanıyordu. Orada neler olacağını tüm bunların sonucunun ne olacağını bilmiyordu. Şüphesiz yakalanacak ve sıkıntı çekecekti. Peki ya sonra? Ölecek miydi? Tutuklanacak mıydı? Sürgün mü edilecekti? Kim bilebilirdi ki. Bu yüzden ne dediler? "Rab'bin istediği olsun". Yoav'ın da dediği gibi, "Rab gözünde iyi olanı yapsın." Bu doğru bir karardı.

"Her Kentte Beni Sıkıntı Bekliyor"

Pavlus'un tüm hayatlı stres dolu bir riskten diğerine geçişten oluşuyordu. Elçilerin İşleri 20:23'te şöyle dedi Pavlus: "Kutsal Ruh, beni zincirler ve sıkıntıların beklediğine dair her kentte beni uyarıyor." Fakat kendisi bu sıkıntıların ne şekilde, ne zaman ya da kimden geleceğini bilmiyordu. Pavlus Yeruşalim'e gidip hayatını riske attığında başına gelecek şeylerin neler olabileceğine dair birçok fikre sahip olabilirdi. O ana dek daha önce yaşamak zorunda kaldığı her kötü şey Yeruşalim'de de başına gelebilirdi:

> Beş kez Yahudiler'den otuz dokuzar kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gün bir gece açık denizde kaldım. Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarımın gerekse öteki ulusların arasında tehlikelere uğradım. Kentte, kırda, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlığı, susuzluğu tattım. Çok kez yiyecek sıkıntısı çektim, soğukta çıplak kaldım. Öbür sorunların yanısıra, bütün

> kiliseler için her gün çektiğim kaygının baskısı var üzerimde. (2. Korintliler 11:24-28)

Tüm bunlar ne anlama geliyor? Bunun anlamı şu: Pavlus bir sonraki darbeyi nereden yiyeceğini bilmiyordu. Her gün hayatını Tanrı için riske atıyordu. Yollar güvenli değildi. Nehirler güvenli değildi. Kendi halkı olan Yahudiler güvenli değildi. Diğer uluslardan olanlar güvenli değildi. Kentler güvenli değildi. Kır güvenli değildi. Deniz güvenli değildi. Sözde Hristiyan kardeşleri bile güvenli değildi. Güvenlik bir seraptan ibaretti. Elçi Pavlus için güvenlik diye bir şey yoktu.

Onun yalnızca iki seçeneği vardı: ya hayatını boşa harcayacak ya da risk alarak yaşayacaktı. Ve o bu konudaki seçimini çoktan yapmıştı: "Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini tamamlayayım" (Elçilerin İşleri 20:24). Her yeni günün ona ne getireceğini bilmiyordu. Ancak çarmıh yolunda yürümeliydi ve o hayatını her gün riske attı. Bu doğru bir seçimdi.

"Eğer Bana Zulmettilerse, Size de Zulmedecekler"

Riskli bir yaşam sürdürmenin Pavlus'a özgü bir şey olduğunu düşünmeyelim, kendisi genç Hristiyanlara zorluklarla karşılaşacaklarını söylüyordu. İlk Müjde yayma seyahatinde yeni kiliseler kurduktan birkaç ay sonra onlara geri dönüp şunları söyledi: "Pavlus'la Barnaba daha sonra Listra, Konya ve Antakya'ya dönerek öğrencileri ruhça pekiştirdiler, imana bağlı kalmaları için onlara cesaret verdiler. *'Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir'* diyorlardı." (Elç. 14:22). Selanik'teki kilisede bulunan genç imanlılara yazdığı mektubunda da çektikleri sıkıntılardan ötürü imanlarının

sarsılmasından endişe ettiğini söyledi ve ardından şu sözleri ekledi: "*Sıkıntılardan geçmek için belirlendiğimizi siz de biliyorsunuz*" (1.Se. 3:3). Başka bir deyişle, Hristiyan yaşamı bir risk alma çağrısıdır.

İsa da bunu açıkça belirtmişti. Örneğin Luka 21:16'da şunu demişti: "Anne babanız, kardeşleriniz, akraba ve dostlarınız bile sizi ele verecek ve bazılarınızı öldürtecekler." Buradaki anahtar kelime *bazılarınız.* "Bazılarınızı öldürtecekler." Bu sözler imanlıların dünyadaki yaşamlarını bir belirsizliğe atar. Herkes Mesih'in davası uğruna ölmeyecek. Ancak herkes yaşamayacak da. Bazıları ölecek. Bazıları yaşayacak. Riskten kastım budur. Bu dünyadaki yaşamımızın neyle sonuçlanacağı konusunda belirsizlik içinde olmamız Tanrı'nın isteğidir. Dolayısıyla Tanrı uğruna riskler almamız Rab'bin isteğidir.

Yaşam İsa için zordu ve O, öğrencileri için de zor olacağını söyledi. "Size söylediğim sözü hatırlayın: 'Köle efendisinden üstün değildir.' Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler. Benim sözüme uydularsa, sizinkine de uyacaklar" (Yuhanna 15:20). Petrus da Asya kıtasındaki kiliselere yazdığı mektubunda kötü muamelelere maruz kalmanın normal olduğunu söylüyordu: "Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi göründüğünde de sevinçle coşasınız. Mesih'in adından ötürü hakarete uğrarsanız, ne mutlu size! Çünkü Tanrı'nın yüce Ruhu üzerinizde bulunuyor" (1. Petrus 4:12-14).

Hristiyan Olmak Yaşamını Riske Atmak Demekti

Hristiyanlığın ilk üç yüz yılı bize tehlike altında nasıl büyüme gerçekleşeceğini gösterir. Stephen Neill, *History of Christi-*

an Missions (Hristiyan Müjde Hizmetlerinin Tarihi) adlı kitabında şöyle der: "Şüphesiz Hristiyanlar Roma İmparatorluğu'nda hukuken var olma hakkına sahip değillerdi ve yasaların sertliğine maruz bırakılıyorlardı... Her Hristiyan er ya da geç imanından ötürü mahkemelerde tanıklık vermek zorunda kalabileceğini ve bundan ötürü yaşamını kaybedebileceğini biliyordu."[21] Bunlar olabilirdi. Bir risk vardı. Her zaman vardı. Belki Hristiyan olduğumuz için öldürüleceğiz, belki de öldürülmeyeceğiz. Bu bir risktir. Bu normaldi. Bu şartlar altında bir Hristiyan olmak da doğru bir seçimdi.

Hatta putperest dünyayı şaşkına çeviren şey Hristiyanların tüm risklere rağmen etrafındakilere karşı gösterdikleri ve Mesih'i yücelten sevgileriydi. 332-364 yılları arasında yaşamış olan Roma İmparatoru Julian, antik pagan dinini canlandırmak istediyse de, daha da fazla kişinin Hristiyanlığa geçtiğini görüyordu. Bu "ateistler" (Roma tanrılarına değil, Mesih'e inananlar) hakkında şunları yazmıştı:

> Ateizm [Hristiyan inancını kastediyor] özellikle de yabancılara gösterdikleri sevgi dolu hizmetlerinden ve ölülerin defin işlerine gösterdikleri özenden ötürü son derece yayılmış durumda. Bir tane bile Yahudi dilenci yokken ve şu tanrısız Celileliler [yani Hristiyanlar] sadece kendi fakirlerine değil, bizimkilere de yardım ediyorlarken, bizim kendi insanlarımıza bizden bekledikleri yardımı sunmuyor olmamız bir utançtır.[22]

[21] Stephen Neill, *A History of Christian Missions* (Middlesex: Penguin, 1964), 42–43.

[22] A.g.e., 42.

Mesih'i takip etmenin bir bedeli vardır. Risk her yerdedir. Ancak üçüncü bölümde de gördüğümüz gibi, bu riskin bizzat kendisi Mesih'in değerinin daha güçlü bir şekilde parlaması için bir araçtır.

Kırk Yılı ve Binlerce Yaşamı Nasıl Boşa Harcayabilirsiniz

Peki ya Tanrı'nın halkı, güvenlik vaatlerinin çekiciliğinden kaçamadığında ne olur? Eğer hayatlarını güvenlik hayali içerisinde yaşamaya çalışırlarsa ne olur? Bunun cevabı boşa harcanmış hayatlardır. Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz? İsrail halkının Tanrı'nın eliyle Mısır'dan çıkmalarının üzerinden yaklaşık üç yıl geçmişti. Vadedilmiş Toprakların sınırında duruyorlardı. RAB Musa'ya, "İsrail halkına vereceğim Kenan ülkesini araştırmak için bazı adamlar gönder" dedi (Çölde Sayım 13:2). Bunun üzerine Musa Kalev, Yeşu ve on kişiyi oraya gönderdi. Kırk günün ardından casuslar sırığa geçirilmiş büyük bir üzüm asmasıyla birlikte geri döndüler. Kalev halkı "Oraya gidip ülkeyi ele geçirelim. Kesinlikle buna yetecek gücümüz var" diyerek teşvik ettiyse de diğerleri "Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü" dediler (Çölde Sayım 13:30-31).

Kalev, halkı güvenliğin aldatmasından kurtaramadı. Tanrı'yı yücelten itaatkâr bir yaşam yerine bir köşede saklanıp güvenlik içinde yaşamanın çekiciliğiyle büyülenmişlerdi. Musa ve Harun'a karşı söylendiler ve Mısır'a, o sözde güvenlik hayalinin olduğu yere geri dönmek istediler.

Yeşu da onları şu sözlerle inandıkları yalandan ayıltmaya çalıştı:

> "İçinden geçip araştırdığımız ülke çok iyi bir ülkedir. Eğer RAB bizden hoşnut kalırsa, süt ve bal akan o ülkeye bizi götürecek ve orayı bize verecektir. Ancak RAB'be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama RAB bizimledir. Onlardan korkmayın!" (Çölde Sayım 14:7-9)

Ne var ki Yeşu da onları güvenliğe sahip oldukları masalından koparamadı. Halk bu masala bütünüyle inanmıştı. Sonunda Kalev'le Yeşu'yu taşlamaya kalkıştılar. Tüm bunların sonucu ise binlerce boşa harcanmış hayat ve boşa harcanmış yıllar oldu. Kenan topraklarında devlerle savaşma riskini almamak kesinlikle kötü bir karardı. Tanrı için risk almaktan kaçındığımızda ne kadar çok şeyi boşa harcamış oluyoruz!

Peki Ya Siz?

Risk almak iyidir. Bunun sebebi ise Tanrı'nın O'nun davası uğruna giriştiğimiz her işte başarılı olacağımızı vaat etmesi değil. Tanrı uğruna harcadığımız her çabanın, en azından kısa vadede başarılı olacağına dair bir vaat yok. Vaftizci Yahya, kardeşinin karısını alabilmek için kendi karısını boşayan Hirodes'in zina ettiğini söyleyecek riski almıştı. Bunun bedeli olan başını kaybetti. Tanrı ve gerçek uğruna hayatını boşa harcayarak doğru bir karar almıştı. İsa onu eleştirmediği gibi övdü de (Mat. 11:11).

Pavlus oradaki yoksullara yardımcı olma görevini yerine getirmek için Yeruşalim'e giderek bir risk aldı. Orada dövülüp iki yıl boyunca hapse atıldı, ardından Roma'ya götürüldü ve iki yıl sonra orada idam edildi. Mesih'in davası uğruna ha-

yatını riske atarak doğru olanı yaptı. Kutsal Ruh birçok genç Müjde hizmetkârını güvenliğin aldatıcılığından kurtardığı ve onlar Mesih'e Müjde'nin ulaşmadığı halklar arasında değer vermeye gittikleri için Asya ve Afrika da binlerce mezar var!

Peki ya siz? Siz de güvenliğin aldatıcılığına kapıldığınız için Tanrı uğruna risk almaktan kaçınıyor musunuz? Yoksa Kutsal Ruh sizi Mısır'ın o boş güvenlik serabından özgür kıldı mı? Siz erkekler, Yoav gibi "Rab'bin adı uğruna deneyeceğim! Rab gözünde iyi olanı yapsın" diyor musunuz? Ya siz kadınlar, Ester gibi "Mesih'in uğruna bunu deneyeceğim! Ölürsem de ölürüm" diyor musunuz?

Yanlış Sebeplerden Ötürü Risk Almak

Hristiyanları risk almaya çağırmanın bazı tehlikeli yanları da bulunuyor. Bunlardan birini 4. bölümde dile getirmiştim: Tanrı'nın bizim iyiliğimiz için verdiği uygun dünyevi hazlardan zevk alamayacak kadar kendimizi inkâr etmeye odaklanabiliriz. Başka bir tehlike de, ki bu daha da kötü, kendimizi yüceltmek uğruna risk dolu yaşamlar yaşayabiliriz. Kahramanlık yapmanın bize verdiği adrenalinden zevk alabiliriz. Tembel ve korkaklarla dalga geçip kendimizi üstün hissedebiliriz. Risk almayı bizi bir şekilde Tanrı gözünde kabul edilebilir kılan bir tür doğruluk olarak görebiliriz. Tüm bu hatalarda eksik olan şey ise Tanrı'nın dünyadaki kadir yönetimi ve üstün sevgisine yönelik basit, çocuksu bir imandır.

Tanrı'nın davası uğruna risk almanın arkasında yatan niyet kahramancılık oynamak, maceraperestlik yapmak, kendine güvenen bir cesarete sahip olmak veya Tanrı'nın beğenisini kazanmak değil, Tanrı'nın her şeyi sağlayan, her şeyi yöneten, her şeyi tatmin eden Oğlu İsa Mesih'e olan imanımız olmalıdır. Mesih'in adı uğruna azarlanıp utanca düşürülme

riski almanın arkasında yatan güç, Tanrı'nın sevgisinin bizim başımızı dik tutacağı ve sonunda davamızı haklı çıkaracağına olan imanımızdır. Paramızı Müjde uğruna kaybetme riskini almanın arkasında yatan güç, gökte asla kaybolmayacak hazinelerimizin olduğuna dair inancımızdır. Bu dünyada yaşamımızı yitirme riskini almamızın arkasında yatan güç, bu dünyada canını yitirenin onu gelecek çağ için saklayacağına dair olan vaattir.

Bu kahramancılık oynamaktan ya da kişinin kendi kendine olan güveninden çok farklıdır. Tanrı'nın bize yardım edip kaybımızı kullanarak O'nun yüceliğinden daha çok zevk almamızı sağlayacağına inandığımızda ve bundan dolayı itibarımızı veya paramızı veya canımızı kaybetme riskini aldığımızda, cesaretimizden ötürü övgü kazanan biz olmayız; bize gösterdiği ilgiden dolayı Tanrı övgü alır. Bu açıdan risk almamız bizim cesaretimizi değil, Tanrı'nın değerini gösterir.

Korkusuz olmamızın arkasında yatan sebep bu olmalıdır. Bizler yanlış sebeplerden ötürü risk alma eğilimine sahibiz. Mesih olmaksızın hepimiz ya Ferisiler ya da yasa karşıtları gibiyiz: ya kendi isteklerimizi yerine getiririz ya da Tanrı'nın isteklerini kendi kabiliyetlerimizi kanıtlamak için kendimize göre yerine getiririz. Bu eğilimimiz olduğuna göre bizim korunmaya ihtiyacımız vardır. Tanrı bize risk almanın daha iyi bir yolunu sağladı. "Başkalarına hizmet eden, Tanrı'nın verdiği güçle hizmet etsin. Öyle ki, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı her şeyde yüceltilsin" diyor Petrus (1. Petrus. 4:11). Tanrı bu gücü bize O'nun vaatlerine olan imanımız aracılığıyla sağlar. Mesih'e değer vermek için yaşadığımız her kaybı, bizi bütünüyle tatmin eden paydaşlığı ile binlerce kat telafi edeceğini bize vaat eder.

Risk Alma Gücü Tanrı'nın Vaadinde Yatar

Bu bölümün başında İsa'nın Luka 21:16 ayetinde söylediği "bazılarınızı öldürtecekler" sözüne değinmiştim. Fakat bu sözün ardından gelen vaadi dile getirmemiştim. İsa "Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek. Ne var ki, başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır" diyor (17-18. ayetler). Bu, Kutsal Kitap'taki paradokslardan biridir; "Bazılarınızı ölüme teslim edecek... ama başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır." Bu ne anlama geliyor? İsa bize "gidin ve bana olan itaatinizden ötürü riske girin; bazılarınızı öldürecekler, ancak başınızdan tek bir saç teli yok olmayacaktır" derken bize ne demek istiyor?

Bence bu ayetlerin en iyi yorumunu Romalılar 8:35-39 ayetlerinde görebiliriz:

> Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? azılmış olduğu gibi: "Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, kasaplık koyun sayılıyoruz." Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.

Bu hem ürkünç hem de muhteşem sözleri İsa'nın söylediklerleriyle bir kıyaslayın. "Bazılarınızı ölüme teslim edecekler... ne var ki başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır."

İsa gibi Pavlus da bize Mesih'in sevgisinin acılarımızı ortadan kaldırmadığını söylüyor. Tersine Mesih'e olan bağlılığı-

mız bize acı getirecek. Pavlus'un 35. ayette sorduğu "Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı?" sorusunun cevabı, 37. ayette veriliyor. Gür bir sesle HAYIR diyor Pavlus! Fakat buradaki önemli bir detayı kaçırmamak gerekir, bu şeylerin bizi Mesih'in sevgisinden ayırmamasının sebebi, bunların Mesih'in sevdiği kişilerin başına gelmemesi değildir. Bu şeyler olur. Pavlus'un Mezmurlar 44:22'den alıntı yapması da zaten bunların Mesih'in halkına olduğunu gösteriyor: "Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, kasaplık koyun sayılıyoruz." Başka bir deyişle Mesih'in bize olan sevgisi bizleri bu acılardan esirgemez. Aldığımız risk gerçektir. Hristiyan yaşamı acı dolu bir yaşamdır. Sevinçten yoksun değildir tabii ki, fakat acıdan da yoksun değildir.

Tanrı Gerçekten De Tüm İhtiyaçlarımızı Karşılar Mı?

37. ayette "bu durumların *hepsinde* galiplerden üstünüz" diyor. Bizler çektiğimiz *elemlerde* galiplerden üstünüz, o elemlerden kaçınarak değil. Pavlus burada İsa'yla hem fikir, "bazılarınızı ölüme teslim edecekler." İsa'ya itaat etmek bir risktir ve Tanrı uğruna risk almak doğrudur. 35. ayette dile getirilen risklerden bazıları şunlar:

- "sıkıntı" – Pavlus'un Tanrı'nın Egemenliği'ne olan yolculuğumuzda karşılaşmamız gerektiğini söylediği çeşitli zorluklar ve karşıtlıklar (Elç. 14:22).
- "elem" – Bizde strese sebep olan ve direncimizi kırma tehlikesi yaratan kötü olgular (2.Ko. 6:4; 12:10).
- "zulüm" – Müjde'nin düşmanlarından gelen aktif direniş (Mat. 5:11-12).

- "tehlike" – Bedenimizi, canımızı ve ailemizi tehdit eden her türlü durum (2.Ko. 11:26).
- "kılıç" – Yakup'u öldüren şey (Elç. 12:2).
- "açlık ve çıplaklık" – yiyecek ve giyecek eksikliği.

"Açlık ve çıplaklığı" en sona koydum çünkü bunlar en büyük sorunu teşkil ediyorlar. Nitekim İsa bize şu sözleri söylememiş miydi: "

> "Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyip ne içeceğiz?' diye canınız için, 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi?... Öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir." (Matta 6:25, 31-33)

"Peki hangisi?" Yani şimdi Hristiyanlar "açlığa ve çıplaklığa" (Rom. 8:35) maruz kalacaklar mı yoksa Tanrı "tüm bu şeyleri" (Matta 6:33) ihtiyaç duyduğumuzda bize sağlayacak mı diye sorabiliriz. Hristiyanlar hiçbir zaman açlık çekmeyecek ve kötü giyinmeyecekler mi? Tarihteki en büyük kutsallardan bazıları hiç mi açlık veya çıplaklık çekmediler? İbraniler 11:37-38'e ne demeli? "Taşlandılar, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular." Bu imanlıların çek-

tikleri elemler ve kayıplar onların imansızlığından ötürü değildi. Onlar imanlıydılar, "dünyanın onlara layık olmadığı" insanlardılar.

O'nun İsteğini Yapmana ve Sonsuza Dek Mutlu Olmana Yetecek Kadar

Öyleyse İsa "Siz öncelikle Tanrı'nın egemenliğinin ardından gidin, o zaman tüm bu şeyler (yiyecek, giyecek) de size verilecektir" derken neyi kastediyordu? Esasen "Bazılarınızı ölüme teslim edecekler... ama başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır" (Lu. 21:16–18) dediğinde neyi kastettiyse aynı şeyi kastediyordu. Tanrı'nın isteğini yerine getirebilmek ve sonsuza dek O'nda doyasıya mutlu olmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız diyordu.

Ne kadar yiyecek ve giyecek bizim için gereklidir? *Ne için gereklidir*? Bunları sormamız gerekir. Rahat yaşamak için mi gereklidir? İsa bize rahatlık vaat etmedi. Utançtan kaçınmak için mi gereklidir? İsa bizi O'nun adı uğruna sevinçle utanca katlanmaya çağırıyor. Hayatta kalmak için mi gereklidir? İsa bizi ölümden, herhangi bir çeşit ölümden esirgeyeceğini de vaat etmedi. Zulüm ve salgın hastalıklar kutsalları da yiyip bitirir. Hristiyanlar darağacında da ölürler, hastalıktan da ölürler. Bu yüzden Pavlus "Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz" diyor (Romalılar 8:23).

İsa'nın kastettiği şey bizim göksel Babamız'ın asla dayanabileceğimizden daha ağır bir şekilde denenmemize izin vermeyeceğiydi (bkz. 1.Ko. 10:13). Eğer Tanrı'nın çocuğu olarak açlık zindanında imanının dayanabilmesi için bir lokma ekmeğe ihtiyacın varsa, o sana verilecektir. Tanrı rahatımız için

ya da yaşayabilmemiz için yetecek kadar yiyecek vaat etmedi, O'na güvenip O'nun isteğini yapmamıza yetecek kadarını vaat etti.[23]

Mesih Aracılığıyla Her şeyi Yapabilirim, Açlığa Bile Dayanabilirim

Pavlus "Tanrı her ihtiyacınızı zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır" dediğinde kastettiği şey şuydu: "Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister *aç*, ister bolluk ister *ihtiyaç içinde* olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (Filipililer. 4:12-13, 19). "Her şeyi yapabilirim" demek, "Beni güçlendirenin aracılığıyla açlığa katlanabilirim. Beni güçlendirenin aracılığıyla yiyecek ve giyecekten mahrum kalabilirim" demektir. İsa'nın vaat ettiği şey budur. O bizi asla bırakmaz ve terk etmez (İbr. 13:5). Eğer açlık çekersek, o bizim sonsuza dek kalan, yaşam veren ekmeğimizdir. Eğer çıplaklığın utancına katlanırsak, O bizim mükemmel, doğruluk sağlayan giysimizdir. Eğer işkence görür ve ölürken acıyla çığlık atarsak, O bizi O'nun adına küfretmekten alıkoyacaktır ve ezilmiş bedenlerimizi de ebedi bir güzellik içinde geri getirecektir.

---

[23] Eski Antlaşma'da doğruların ihtiyaçlarının karşılanacağına dair olan birçok genel vaadi de bu şekilde anlıyorum. Örneğin Süleyman'ın Özdeyişleri 10:3'te şöyle diyor: "RAB doğru kişiyi aç komaz, ama kötülerin isteğini boşa çıkarır." Bence bu 1) genel olarak doğrudur, zira dürüst, çalışkan kişiler başarılı olur yokluk çekmezler; 2) doğru olan kişilerin Mesih'in adı uğruna dayanabileceklerinden daha fazla açlık çekmeyecekleri açısından ise kesinlikle doğrudur. Daha fazlası için bkz. John Piper, *"'No Evil Will Befall You.' Really?" Taste and See* içinde (Sisters, OR: Multnomah, 2005*),* 46–48.

Aldığımız Her Riskin Tesellisi, Her Şeye Galip Gelen Sevgidir

Mesih uğruna aldığımız her riskte bize teselli ve güvence veren şey hiçbir şeyin bizi O'nun sevgisinden koparamayacağıdır. Pavlus "*Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir*? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı?" diye soruyor (Rom. 8:35). Cevabı ise HAYIR, hiçbir şey ayıramazdır. Başka bir deyişle, gerçek bir Hristiyan'ın yaşadığı hiçbir sıkıntı ve elem onun Mesih'in sevgisinden kesilip atıldığının bir kanıtı değildir. Mesih'in sevgisi tüm acılarımıza galip gelir. Romalılar 8:38-39 bunu açıkça dile getirir: "Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir."

Aldığımız tüm risklerin ötesinde (bu risk ölümle sonuçlansa bile) Tanrı'nın her şeye galip gelen sevgisi vardır. Bizi Tanrı uğruna risk almak üzere özgür kılan iman budur. Kahramancılık, maceraperestlik, cesur bir özgüven veya Tanrı'nın beğenisini kazanma çabası değil, Tanrı'nın sevgisinin galibiyetine yani doğruluk uğruna aldığımız tüm risklere rağmen Tanrı'nın bizi sımsıkı tutacağına dair olan çocuksu imanımızdır. Sonsuza dek O'nda tatmin bulacağız. Hiçbir şey boşa harcanmış olmayacak.

Nasıl Galiplerden Daha Üstün Olunur?

Mesih uğruna risk aldığımız zamanlarda direnmemizi sağlayan bu vaatlerin dahası var. Pavlus "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?" diye soruyor (Rom. 8:31). Vermeyi amaçladığı cevap "*hiç kimse*"dir. "Tanrı bizden yanaysa, hiç kimse bize karşı olamaz" demek istiyor. Bu kulağa naif gele-

bilir. Bunu söylemek sanki kafan kesildiğinde "başımdaki tek bir saç bile zarar görmedi" demek gibidir. Bu aşırıya kaçan cümleler görünüşe bakılırsa şu ana dek söylediklerimizden daha fazlasını ima ediyor olmalı. Ölmekte olan kutsalların Mesih'ten koparılmayacaklarından daha fazlasını söylemeye çalışıyorlar.

Bu da "galiplerden üstünüz" kelimelerinde karşımıza çıkıyor. "Bizi sevenin aracılığıyla galiplerden üstünüz" (Rom. 8:37). "Galiplerden üstünüz" ne demek? Tanrı uğruna risk alıp bundan ötürü canın yandığında nasıl galiplerden daha üstün olursunuz ki?

Eğer İsa Mesih'in değerinin üstünlüğünü gösteren bir itaat eyleminde bulunursanız ve 35. ayette belirtilen düşmanlardan birinin, misal açlık ya da kılıcın saldırısına uğrarsanız, bir "galip" olarak adlandırılmanız için ne olması gerekir? Cevap: İsa Mesih'in sevgisinden ayırılmamış olmanız gerekir. Saldırganın amacı sizi yok etmek, Mesih'ten koparmak ve Tanrı'ya ait olmayanların uğradığı helaka uğratmaktır. Eğer bu amacı bozarsanız ve Mesih'in sevgisinde kalırsanız galipsinizdir. Tanrı bunun olacağını vaat etti ve biz de bu vaade güvenerek risk alırız.

Peki açlık ya da kılıca karşı verdiğiniz bu savaşta galipten üstün olarak adlandırılmanız için ne olması gerekir? Kutsal Kitap'ın cevabına göre bir galip düşmanını yener, galipten üstün olan ise onu boyunduruk altına alır. Bir galip düşmanının amacını etkisiz hâle getirir; galipten üstün olan ise düşmanını kendi amaçlarına hizmet ettirir. Galip düşmanını vurup devirir; galipten üstün olan ise düşmanını kölesi yapar.

Pratikte tüm bunlar ne anlama geliyor? Pavlus'un 2. Korintliler 4:17'deki sözlerine bakalım: "Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak

kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır." Burada "sıkıntıların" bize saldıran düşmanlardan biri olduğunu söyleyebiliriz. Pavlus'un bu düşmanla olan mücadelesinde ne olduğunu görüyoruz? Şüphesiz sıkıntılar onu Mesih'in sevgisinden ayırmadı. Fakat dahası da var, bu sıkıntılar esir alınıp Pavlus'un ebedi sevincine hizmet etmek için kullanıldı. Pavlus'un eski düşmanı artık onun için çalışıyordu. Pavlus'u "büyük, sonsuz bir yüceliğe" hazırlıyordu. Düşmanı artık onun kölesiydi. Pavlus düşmanına karşı sadece galibiyet kazanmadı, galibiyetten de üstün bir şey kazandı.

Sıkıntılar Pavlus'un imanının başını kesmek için kılıcını çekmişti. Oysa imanın eli, sıkıntıyı kolundan yakalayıp Pavlus'un dünyevi yanını kesmeye zorladı. Sıkıntılar tanrısallığın, alçakgönüllülüğün ve sevginin bir hizmetkârı hâline getirildi. Şeytan kötülük tasarladı, ancak Tanrı onu iyiliğe çevirdi. Düşmanı Pavlus'un kölesi oldu ve ona eğer savaşmasaydı sahip olacağından daha büyük bir yücelik kazandırdı. Böylece Pavlus ve diğer tüm Mesih takipçileri galiplerden de üstündür.

Kalıcı Sevince Götüren Tek Yol

Bize Mesih uğruna risk alacak gücü veren vaat budur. Kahramancılık oynamak, maceraperestlik, cesurca bir özgüven veya Tanrı'nın beğenisini kazanma çabası değil. Mesih'e ve Tanrı'nın sonsuza dek O'na değer vermekten zevk alalım diye gereken her şeyi yapacağına dair olan basit bir güvendir. Bize uğrayacak olan her iyilik ve her kötülük sonunda yalnızca çarmıhla övünmemize, Mesih'e övgü sunmamıza ve Yaratıcımız'ı yüceltmemize yardımcı olacaktır. Bu vaatlere olan imanımız bizi risk almak için özgür kılar ve kendi tecrübemizle

yaşamımızı kaybetmenin onu boşa harcamaktan daha iyi olduğunu bilmemizi sağlar.

Dolayısıyla Mesih'in davası uğruna risk almak doğrudur. Düşmanla mücadele edip "Rab gözünde iyi olanı yapsın" demek doğrudur. Tanrı'nın halkına yardım edip "Ölürsem ölürüm" demek doğrudur. Sıkıntıların o kızgın kazanının karşısında durup bu dünyanın ilahlarının önünde eğilmeyi reddetmek doğrudur. Sevincimizin tamamlanmasına ve sonsuza dek sürecek bir haz bulmaya götüren yol budur. Güvenli ve risksiz geçen diğer tüm yolların sonunda ise ellerini başının üstüne koyup "Hayatımı boşa harcadım!" demek vardır.

6

Hayatın Amacı – Sevinçle Başkalarının Tanrı'da Sevinç Bulmasını Sağlamak

Eğer bağışlayıcı birisi değilseniz hayatınızı başkalarını Tanrı'da sevinç bulmaları için riske atmanız imkânsızdır. Eğer başkalarının kusurlarını ve başarısızlıklarını ve kötülüklerini görme, onlara kaba davranma eğiliminiz varsa o zaman onların sevinci için risk almazsınız. Bu eğilim (bu tüm insanlar için geçerlidir) düzeltilmelidir. Eğer insanlardan nefret ediyorsak ya da onlara karşı kin besliyorsak veya onların kusurları ve zayıflıklarından tiksiniyorsak, onların Tanrı'da sevinç bulmaları için riske girmeyiz. Bağışlayıcı kişiler olmamız gerekir.

Şimdi hemen belli başlı zor durumları sayıp buna karşı eleştiriler getirmeyin. Ben genel bir ruh hâlinden bahsediyorum, ne zaman neyi yapıp yapmayacağınıza dair bir kriterler listesinden değil. İnsanları yeri geldiğinde azarlayamayan, disipline edemeyen veya savaşamayan zayıf bir lütufkârlıktan da bahsetmiyorum. Buradaki soru şu: merhamet göstermeye

meyilli miyiz? Lütufkâr mıyız? Bağışlayıcı bir ruhumuz var mı? Bunlar olmazsa ihtiyacın olduğu yerlerden uzaklaşırız ve yaşamımızı boşa harcarız.

Bağışlamak İyidir Çünkü Bize Tanrı'yı Verir

Kutsal Kitap'ın bize bağışlayıcı olmamız için biçtiği motivasyon, bizim de bağışlanmış olmamızdan daha da derine gider. Evet, bizler de hak etmediğimiz hâlde bağışlandığımız için başkalarını bağışlayan kişiler olmalıyız demek doğrudur. "Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. *Tanrı sizi Mesih'te bağışladığı gibi*, siz de birbirinizi bağışlayın" (Efesliler 4:32). Fakat bu motivasyonun altında yatan şey Tanrı'nın bağışlaması değil, Tanrı'nın bağışlamasının bize verdiği şeydir. Bu bize Tanrı'yı verir.

Neden Tanrı tarafından bağışlanmaktan büyük sevinç duyarız? Bu soruya verilen bazı cevaplar O'nu onurlandırmaz, çünkü bağışlanmanın beraberinde getirdiği bazı avantajlar vardır ve bir kişi Tanrı'yı sevmeden bu avantajları sevebilir. "Suçluluk duygusundan nefret ediyorum o yüzden Tanrı tarafından bağışlanmaktan memnunum" veya "Cehennemde acı çekme ihtimalini istemiyorum o yüzden bağışlanmaktan memnunum" veya "Cennete gidip orada sevdiklerimi görmek ve hastalıkların olmadığı yeni bir bedene sahip olmak istiyorum o yüzden..." gibi cevaplar verebiliriz. Bağışlanmaktan sevinç duymamız için verdiğimiz tüm bu cevaplarda Tanrı nerede? En iyi ihtimalde Tanrı yaşamımızın gerçek hazinesi olarak bu cevaplarda yerini alır.

Eğer öyleyse o zaman tüm bu şeyler aslında Tanrı'nın kendisinden zevk alma yollarıdır. Temiz ve saf bir vicdan Tanrı'yı daha iyi görmemizi ve O'ndan daha çok zevk almamızı sağlar. Mesih'in kanının bedeli sayesinde cehennemden kurtulmak

bize Tanrı'nın merhametini, kutsallığını ve bizim mutluluğumuzu ne kadar arzuladığını gösterir. Sevdiklerimizi görmek de Tanrı'nın bu sevgi dolu ilişkileri ne harika bir şekilde yarattığını bize gösterir. Yeni bir bedene sahip olmak bizim Mesih'le olan özdeşliğimizi derinleştirir. Fakat eğer Tanrı'nın kendisi bu armağanların içinde değilse (ve korkarım Hristiyan olduğunu iddia eden birçok kişi için durum bu) o zaman bağışlanmanın ne için var olduğunu bilmiyoruzdur.

Bağışlanma, esasen Tanrı'nın O'nunla paydaşlık kurmamızın önündeki büyük engeli ortadan kaldırmasıdır. Günahımızı ortadan kaldırıp kendi Oğlu'nun ölümü aracılığıyla günahın bedelini ödeyerek Tanrı, O'nu görmemiz, tanımamız ve sonsuza dek O'nda sevinç bulmamız için bize bir yol sağladı. Bağışlanmamızın amacı onu tadıp görmemizdir. Babamızla ruhumuzu tatmin eden bir paydaşlığa sahip olmamız çarmıhın amacıdır. Eğer sadece başka sebeplerden ötürü bağışlanmış olmayı seviyorsak, o zaman bağışlanmamışızdır ve hayatımızı boşa harcıyoruzdur.

Öyleyse bağışlayıcı bir kişi olmanın kökünde yatan motivasyon nedir? "Tanrı Mesih'te sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın." Bizler Tanrı'nın bizi bağışladığı gibi bağışlamalıyız. Tanrı bizi öyle bir şekilde bağışladı ki, O'nunla paydaşlığa sahip olmanın sonsuz sevincine sahibiz. Tanrı'nın kendisi bağışlanmanın amacıdır. O aynı zamanda o bağışlanmanın sebebi ve aracıdır. Bağışlanma *O'ndan* gelir; Oğlu'nun *aracılığıyla* gerçekleşmiştir ve insanların günahlarını denizin derinliklerine attıktan sonra tekrardan *O'na* dönmelerini sağlar. Dolayısıyla bağışlayıcı bir kişi olmanın motivasyonu, özgürce ve sevinç içinde Tanrı'da olmanın verdiği coşkudur. Tanrı kendisi için büyük bir bedel karşılığında bizim her şeyden çok ihtiyacımız olanı bize verdi: sonsuza dek sevinç du-

yalım diye bize kendini verdi. Tanrı'nın bağışlaması bir sebepten ötürü önemlidir: çünkü bu bize Tanrı'yı verir![24]

Bağışlamanın Vermek İstediği Şey

Bağışlayıcı insanlar olmaya olan eğilimimiz, bağışlayıcı Tanrı'da olan sevincimizden gelir. Bu sadece bağışlanmaktan değil, bağışlanmakla gelen Tanrı sevincinden kaynaklanır. Eğer bunu görmez ve deneyimlemezsek, büyük ihtimalle Tanrı merkezli eğilimleri, en büyük iyiliğin (yani Tanrı'daki her şeyi tatmin eden sevincin) gerçekte ne olduğunu bilmeyecek bir şekilde insanlar için iyilik yapmaya çalışan bir tür yardımseverlik hâline dönüştüreceğiz. Ama bağışlamayı Tanrı'daki sevincin karşılıksız ve hak edilmemiş armağanı olarak ele alırsak, o zaman bu sevinçle sevgi dolu bir şekilde, günah ve ıstırap dünyasına yönlendiririliriz. Buradaki amacımız, başkalarının İsa Mesih aracılığıyla bağışlanmayı ve Tanrı'da sonsuz sevinci bulmaları olacaktır.

Tanrı'daki sevinç, insanlara karşı olan, yürekten gelen bir merhamete doğru taşar, çünkü merhametli Tanrı'daki sevinç, merhametli olmaya ters düşemez. Tanrı'da sevinç bulduğunuz şeye dönüşmeyi küçümseyemezsiniz. Kendi Oğlu'nu esirgemeyen, ancak O'nu hak etmemiş günahkârlar için veren Tanrı'daki sevinç, kötülüğe kötülükle karşılık veremez. Böyle bir sevinç sadakatli olmayı sever (Mika 6:8). Öfkesi yavaş olan Tanrı'daki sevinç, kendi sabırsızlığıyla bir arada var olamaz. Bu sevinç Tanrı'da hayran olduğu şeyin zafer kazanması için savaşacaktır. Sonsuzluk boyunca "bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini" (Ef. 2:7) sergileyen Tanrı'daki sevinç, cömert olmaktan zevk alır ve başkalarına vermenin yollarını arar.

---

[24] Dahası için bkz. John Piper, *God Is the Gospel: Meditations on God's Love as the Gift of Himself* (Wheaton, IL: Crossway, 2005).

Onlar Hristiyan Değiller, Çünkü Vermek İstemezler

1843 yılında yirmi dokuz yaşında ölen İskoç pastör Robert Murray M'Cheyne, Hristiyanların merhamet ve cömertliğinin, onların gerçekten Hristiyan olduklarının kanıtı olduğundan bahsetmiştir. O, cemaatindeki yoksulları severdi ve bu kişilere merhamet göstermenin yollarını aramayanlar için korkardı.

> Fakirler için endişeleniyorum, ama sizin için daha da çok. Büyük gün geldiğinde Mesih'in size ne diyeceğini bilmiyorum… Korkarım ki, *vermeyi sevmedikleri için Hristiyan olmadıklarının farkında olan* pek çok kişi şu anda beni işitiyor. İstemeyerek değil de, bol bol vermek, yeni bir yürek gerektirir; eski bir yürek, parası yerine canını vermeyi tercih eder. Değerli arkadaşlarım! Paranızın tadını çıkarın ve bundan en iyi şekilde yararlanın; bir kuruşunu bile vermeyin; ama bunun tadını çabucak çıkarın, çünkü size söyleyebilirim ki, sonsuza dek dilenciler olacaksınız.[25]

[25] Robert Murray M'Cheyne, *Sermons of M'Cheyne* (Edinburgh: n. p., 1848), 482. İtalik eklenmiştir. Burada alıntılanmıştır: Timothy J. Keller, *Ministries of Mercy*: *The Call of the Jericho Road* (Phillipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 1997), 40.

Artık Üstünde Durmadığımız İkilem

Sevinç dolu Hristiyan verişinin doğası ve amacı nedir? Bu, gerektiği kadar yaratıcılık ve fedakârlıkla başkalarına sonsuz ve durmaksızın artan bir sevinç –yani Tanrı'da olan bir sevinç– verme çabasıdır;[26] 2. bölümde de bahsettiğimiz gibi, Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı bizde en çok o zaman yüceltilmiş oluyorsa, o zaman Tanrı'nın yüceliği için yaşamak demek, sevinç dolu bir şekilde başkalarının Tanrı'da memnuniyet bulmaları için yaşadığımız anlamına gelmelidir. Memnuniyetimiz ve insanların memnuniyetini aramamız Tanrı'yı yüceltir. Ve Tanrı'daki sevinç en büyük ve en kalıcı sevinç olduğundan, bunun peşinden gitmek de sevgidir. Tanrı'daki bu aynı sevinç hem insanı tatmin ettiği hem de Tanrı'yı yücelttiği için, hiçbir zaman insanları sevmek ya da Tanrı'yı yüceltmek arasında seçim yapmak zorunda da kalmayız.[27] Başkalarının Tanrı'da olan sevincinin peşinden memnuniyetle koşarak (hayatımız pahasına bile olsa), *onları* sevmiş ve *Tanrı'yı* onurlandırmış oluruz. Bu, boşa harcanmış bir hayatın tam tersidir.

---

[26] Burada "durmaksızın artan" dememin sebebi, cennette zamanla hüzünden sevince geçiyor oluşumuzdan değil, bir doluluktan diğerine geçiyor oluşumuzdandır. Bunu söylüyorum, çünkü sınırlı bir zihin (ve biz her zaman sınırlı olacağız) Tanrı'nın tamamını alamaz. O sonsuzdur. Bu nedenle, sonsuz doluluğunu dereceler hâlinde sonsuza dek bize iletir. Sınırlı bir zihnin sonsuz bir Tanrı'yı görmesi için her zaman daha fazlası olacaktır. Bunu gördükçe de daha da mutlu olacağız. Bunun hakkında Jonathan Edwards'ın fikirlerini görmek için bkz. John Piper, *God's Passion for His Glory: Living the Vision of Jonathan Edwards* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1998), 37.

[27] Bu iki eğilimin Hristiyan hayatındaki birlikteliği üzerine daha fazlası için bkz. "A Passion for God's Supremacy and Compassion for Man's Soul: Jonathan Edwards on the Unity of Motives for World Missions," John Piper, *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions*, 2. bs. (Grand Rapids, Mich.: Baker, 2003), 203-214.

Biz Kimseyi Tanrı'da Memnun Edemeyiz

Peki o zaman başkalarını nasıl Tanrı'da memnun ederiz? Önümüzdeki bölümler bununla ilgilidir. Ama öncelikle iki şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. Elbette ilki şu ki, biz kimseyi Tanrı'da memnun *edemeyiz*. Tanrı'da sevinç, Kutsal Ruh'un meyvelerinden birisidir (Gal. 5:22). Buna "*Kutsal Ruh'un* verdiği sevinç" denir (1.Se. 1:6). Bu, Tanrı'nın işidir: "Umut kaynağı olan *Tanrı*, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun" (Romalılar 15:13). Bu, Tanrı'nın lütfunun etkisidir: "Kardeşler, sizlere Tanrı'nın Makedonya'daki kiliselerine sağladığı *lütuftan* söz etmek istiyoruz: Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü" (2. Korintliler 8:1-2). Tanrı gözlerimizi lütfuyla Mesih'in Müjde'deki yüceliğini görmemiz için açtığında, Tanrı'daki sevinç yürekte canlanır (2.Ko. 4:4).

Bununla birlikte, Tanrı'daki sevinç nihayetinde Tanrı'nın bir armağanı olsa da, insanları bunun doluluğuna getirmek için bazı araçlar kullanır. Pavlus tüm hizmetini, başkalarının sevinci için çalışmak olarak tanımlamıştır. "İmanınıza egemen olmak istemiyoruz, *sevinmeniz için sizinle birlikte çalışıyoruz*" (2. Korintliler 1:24). Filipili kiliseye, Tanrı'nın onu hayatta bırakmasının sebebinin "imanda gelişip *sevinmeleri* için" (Flp. 1:25) olduğunu söylemiştir. İsa, sözlerinin Tanrı tarafından, öğrencilerine sevinç vermesi için kullanılan bir araç olduğunu söylemiştir: "Bunları size, *sevincim* sizde olsun ve *sevinciniz* tamamlansın diye söyledim" (Yuhanna 15:11). Aynı zamanda duanın da bir sevinç aracı olduğunu söylemiştir: "Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. *Dileyin*, alacaksınız. Öyle ki, *sevinciniz* tam olsun" (Yuhanna 16:24). Bu liste daha da gidebilir. Ancak buradaki amaç, Tanrı'nın çabalarımızı lüt-

fuyla kutsaması şartıyla, insanları Tanrı'da memnun etmek için yapabileceğimiz şeyler olduğunu göstermektir.

Başkalarını Tanrı'da Memnun Etmek Çok Büyük Bir Şeydir

Açıklığa kavuşturmak istediğim ikinci şey, Tanrı'daki memnuniyetin yabana atılabilecek bir dini deneyim olmadığıdır. İnsanları Tanrı'da memnun etmekten bahsettiğimde, Tanrı'nın baştan sona yaptığı tüm kurtaran işlerinden bahsediyorum. Bu memnuniyetin kurtuluşun tamamı olduğunu söylemiyorum. Tanrı'daki memnuniyetin, tüm kurtaran işlerin hedefi ve kurtulmanın ne anlama geldiğinin deneyimsel özü olduğunu söylüyorum. Tanrı'da böyle bir sevinç olmadan kurtuluş olmazdı.

Bu yüzden birisini Tanrı'da memnun etmekten bahsettiğimde, buna *Tanrı'nın lütfunu ve planını* da dahil ediyorum "Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da bağışlanmış, şimdi de O'nun gelişiyle açığa çıkarılmıştır" (2. Timoteos 1:9). Buna *Mesih'in* her şeyi tatmin eden, ölüm ve dirilişle gerçekleşen *kurtaran* işini de dahil ediyorum (Rom. 3:24-26). Bize yeni bir doğa veren ve kutsal olan *yeniden doğmayı* da dahil ediyorum (Yu. 3:3-7; 1.Pe. 1:3, 23). Tanrı tarafından verilen fikir değişikliğini, yani bizi günahtan ayıran ve yardım için Tanrı'ya döndüren *tövbeyi* de dahil ediyorum (2.Ti. 2:25; Elç. 3:19; 26:20). O'nu Kurtarıcı, Rab ve yaşamın yüce Hazinesi olarak kucaklayan, İsa Mesih'e olan *imanı* da dahil ediyorum (Flp. 3:7-9). Mesih'in benzerliğine dönüşümü, yani *kutsallaştırılmayı* da dahil ediyorum (Rom. 6:22; 8:29). Vermeyi, almaktan daha büyük bir mutluluk olarak gören *sevgi yaşamını* da dahil ediyorum (Elç. 20:35). Ve bu çağda Tanrı'nın krallığında kısmen gerçekleşen, ve gelecek çağda Tanrı'nın amaçlarının

tamamlanmasıyla tamamen gerçekleşecek olan, bedenin, aklın, yüreğin, ilişkilerin ve toplumun *tamamen yenilenmesini* de dahil ediyorum (Elç. 3:21; Rom. 8:23).

Bu nedenle, Tanrı'daki memnuniyetten bahsettiğimde, kökleri Tanrı'nın ebedi emrinde bulunan, Mesih'in kanıyla satın alınan, Tanrı'nın Ruhu sayesinde yeni doğan yürekte yayılan, tövbe ve imanla uyanan, kutsallaştırılmanın ve Mesih'e benzerliğin özünü oluşturan, sevgi dolu bir yaşam uyandıran ve dünyayı Tanrı'nın benzeyişine dönüştürme tutkusu içeren bir memnuniyetten bahsediyorum. Tanrı'daki sevinç, Tanrı tarafından, adının yüceliği için seçilmişlerinin yaşamlarında planlanmış, satın alınmış ve üretilmiş büyük bir gerçekliktir.

O Zaman Ne Yapmalıyız?

Bu iki açıklıkla tekrar soruyorum: insanları Tanrı'da memnun etmek için ne yapmalıyız? Her şeyde Tanrı'nın üstünlüğüne olan tutkumuzda, Mesih'i yüceltme çabamızda ve yalnızca çarmıhla övünme konusundaki kararlı bağlılığımızda hangi risk ve fedakârlık yollarını izlemeliyiz? Sonraki bölümler bununla ilgilidir.

7

O'nun Yaşamdan Daha Değerli Olduğunu Kanıtlamak İçin Yaşamak

Başkalarını Tanrı'da sonsuz bir sevinçle memnun etmek için hayatlarımız, O'nun yaşamın kendisinden daha değerli olduğunu göstermelidir. "Senin sevgin yaşamdan iyidir, bu yüzden dudaklarım seni yüceltir" (Mezmurlar 63:3). Bunu yapmak için, Mesih'i cömertlikle ve merhametle yüceltmenin bencillikten daha tatmin edici olduğu güvencesine dayanan fedakâr seçimler yapmalıyız. Eğer kendimizi rahatlıkta ve güvende tutmak için risklerden uzak kalırsak, hayatımızı boşa harcarız. Bu bölüm, bunu engelleyebilecek bir yaşam tarzı hakkındadır.

İsa'ya Nasıl İhanet Etmeyiz

Eğer Mesih, her şeyi tatmin eden bir hazine ise, ve kıtlıkta ve yoksunlukta bile tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacağını vaat ediyorsa, o zaman dünyayla aynı değerlere sahipmişiz gibi bir hayat sürmek O'na ihanet etmektir. Aklımda esas ola-

rak paramızı nasıl harcadığımız ve sahip olduğumuz mallar hakkındaki hislerimiz var. İsa'nın şu korkutucu sözlerini de işitiyorum, "Öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler" (Matta. 6:31-32). Başka bir deyişle, eğer hayatlarımız bazı şeyleri elde etmeye veya sürdürmeye adanmış olarak gözüküyorsa, dünyanın geri kalanına benzeriz ve bu Mesih'i harika olarak göstermez. Mesih, zamanı gelince cehennemden kaçmak için faydalı olabilecek, ancak dünyada yaşadığımız ve sevdiğimiz şeylerde pek bir fark yaratmayan, yalnızca dini bir ilgi gibi görünür. Her şeyi tatmin eden bir hazine gibi görünmez. Ve bu da başkalarını Tanrı'da memnun etmez.

Eğer bu dünyada bir yabancı ve konuksak (1.Pe. 2:11), ve vatanımız göklerdeyse (Flp. 3:20), ve bizi Mesih'in sevgisinden hiçbir şey ayıramazsa (Rom. 8:35), ve O'nun sevgisi yaşamdan iyiyse (Mez. 63:3), ve tüm sıkıntılarımız bize sonsuz bir yücelik kazandırıyorsa (2.Ko. 4:17), o zaman korkularımızı rüzgârın akışına bırakarak "O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından" gideceğiz (Mat. 6:33). Her şeyi Mesih'in yanında süprüntü sayacağız (Flp. 3:7-8). Yaygın olmayan bir merhametle "mallarımızın yağma edilmesini sevinçle karşılayacağız" (İbr. 10:34). "Günahın sefasını sürmektense, Tanrı'nın halkıyla birlikte baskı görmeyi" yeğleyeceğiz ve "Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik" sayacağız (İbr. 11:25-26).

İnsanlar Bize Neden Umudumuzu Sormuyorlar?

Şüphesiz ki eğer bu şekilde daha çok yaşasaydık, dünya İsa'nın her şeyi tatmin eden Hazine olup olmadığını daha çok düşünürdü. Öyle görünürdü. En son birisi size ne zaman içi-

nizdeki umudun nedenini sordu? Petrus, bu sorunun cevabını vermeye her zaman hazır olmamız gerektiğini söylemiştir: "İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun" (1. Petrus 3:15).

Peki insanlar bize neden umudumuzu sormuyorlar? Bunun cevabı büyük ihtimalle onların umduğu şeyleri umuyormuş gibi görünmemizdir. Hayatlarımız Golgota yolunda, fedakâr bir sevgi ile çıplak bir şekilde başkalarına bu hayatta ödüllendirilmek zorunda olmadığımızın güvencesiyle hizmet ediyor gibi görünmüyor. Bizim göklerdeki ödülümüz büyüktür (Mat. 5:12)! "Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir" (Luka 14:14). Eğer buna daha derinden inanırsak, başkaları Tanrı'nın değerini görebilirler ve O'nda sevinçlerini bulabilirler.

Mesih'in İtibarı Paramızı Nasıl Kullandığımıza Dayanır

Yaşam tarzı ve para konusu, Kutsal Kitap'ta kenara bırakılmış bir mesele değildir. Mesih'in dünyadaki itibarı buna dayalıdır. "Mesih'in tüm söylediklerinin yüzde on beşi bu konu hakkındadır; bu da cennet ve cehennem üzerine olan öğretişlerinin toplamından daha fazladır."[28] Öğretişlerinde tekrarlanan şu sözlere bir bakın:

- "Bir eksiğin var… Git neyin varsa sat, parasını yoksullara ver; böylece gökte hazinen olur. Sonra gel, beni izle." (Markos 10:21)
- "Ne mutlu size, ey yoksullar! Çünkü Tanrı'nın Egemenliği sizindir… Ama vay halinize, ey zenginler, çünkü tesellinizi almış bulunuyorsunuz!" (Luka 6:20, 24)

[28] Randy Alcorn, *The Treasure Principle* (Sisters, OR: Multnomah, 2001), 8.

- "Aynı şekilde sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz." (Luka 14:33)
- "Nitekim devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır." (Luka 18:25)
- "Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir." (Luka 12:15)
- "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir." (Matta 6:33)
- "Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin." (Luka 12:33)
- "Zakkay ayağa kalkıp Rab'be şöyle dedi: 'Ya Rab, işte malımın yarısını yoksullara veriyorum…' İsa dedi ki, 'Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu.'" (Luka 19:8-9)
- "Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı." (Matta 13:44)
- "[İsa] Yoksul bir dul kadının oraya iki bakır para attığını görünce, 'Size gerçeği söyleyeyim' dedi, 'Bu yoksul dul kadın herkesten daha çok verdi.'" (Luka 21:2-3)
- "Ama Tanrı ona, 'Ey akılsız!' dedi. 'Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?' 'Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur.'" (Luka 12:20-21)

- "Tilkilerin ini, kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok… Ardımdan gel." (Luka 9:58-59)

Tehlikeli Cömertlik

İsa, savaş zamanı yaşam tarzına ve tehlikeli cömertliğe yaptığı çağrılarda tutarlıdır. Dul kadınla ilgili hikâyeden dolayı burada "tehlikeli" diyorum. Bu kadın son kuruşuna kadar verdi. Çoğumuz bu kişiye akılsız, ya da daha iyi bir ifadeyle düşüncesiz derdik. Ama İsa'dan bu kişiye karşı tek bir eleştiri yok:

> Yoksul bir dul kadın da geldi, birkaç kuruş değerinde iki bakır para attı. İsa öğrencilerini yanına çağırarak, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Bu yoksul dul kadın kutuya herkesten daha çok para attı. Çünkü ötekilerin hepsi, zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna karşın, varını yoğunu, geçinmek için elinde ne varsa, tümünü verdi." (Markos 12:42-44)

Burada anlatılmak istenen, herkesin her şeyi vermesi gerektiği değil. Anlatılmak istenen şu: İsa, Tanrı'nın yüceliği uğruna iman dolu yapılan riskleri sever. İsa'nın yaptığından fazla bir şekilde, paranızı nasıl harcamanız gerektiğinin ayrıntılarıyla ilgili size verecek bir kuralım yok. Ben sadece İsa'yı göstermek ve O'nun sözünün üzerimizde şok edici ve kurtarıcı bir etkide bulunmasına izin vermek istiyorum.

Malınızı Değil, Tanrı'yı Hazineniz Olarak Gösterecek Şekilde Paranızı Kullanın

İsa'nın para ve mal üzerine olan vurgusu tüm Yeni Antlaşma'da görülmektedir. Elçilerin İşleri bölümündeki hikâyelerde görülmektedir ("Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı" Elçilerin İşleri 2:45). Elçi Pavlus'un sözlerinde görülmektedir ("Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü… Tanrı sevinçle vereni sever" 2. Korintliler 8:2, 9:7). İsa'nın kardeşi Yakup'un sözlerinde görülmektedir ("Otun çiçeği düşer, görünüşünün güzelliği yok olur. Zengin de bunun gibi kendi uğraşları içinde kaybolup gidecektir" Yakup 1:11).

Bu konu yaygındır, çünkü kilisenin tanıklığı için önemlidir. İnsanları Tanrı'da memnun etmek istiyorsak, hayatlarımız sevincimizin Tanrı olduğunu göstermelidir; mal ve varlıklarımız değil. Hayatlarımız, sahip olduklarımızı insanları Tanrı'da memnun etmek için kullandığımızı göstermelidir; özellikle de en muhtaçlar için.

"Savaş Zamanı Yaşam Tarzı" Dememin Sebebi

Bazen "savaş zamanı yaşam tarzı" veya "savaş zamanı zihniyeti" ifadelerini kullanırım. Bu ifade faydalı olabilir, ama aynı zamanda orantısızdır. Benim için genellikle faydalı bir ifadedir. Bana Mesih ve Şeytan, gerçek ve sahte, iman ve imansızlık arasında bir savaş olduğunu söyler. Bana finanse edilmesi ve kullanılması gereken silahların varlığını söyler. Ancak bu silahların kılıç, tabanca ya da bomba değil, Müjde, dua ve fedakâr sevgi olduğunu söyler (2.Ko. 10:3-5). Ve bana bu çatışmanın risklerinin, tarihte gerçekleşmiş tüm savaşlardan daha büyük olduğunu söyler; bu riskler sonsuz ve ebedidir: cen-

net veya cehennem, sonsuz sevinç veya sonsuz ıstırap (Mat. 25:46).

Bu mesajı tekrar tekrar duymaya ihtiyacım var, çünkü tıpkı yağmurun yağması ve alevlerin yükselmesi gibi, bir barış zamanı zihniyetine sürüklenebiliyorum. Doğam gereği dünyanın sevdiği oyuncakları sevmeye bağlıyım. Uyum sağlamaya başlıyorum. Başkalarının sevdiği şeyleri sevmeye başlıyorum. Dünyaya "evim" demeye başlıyorum. Farkına varmadan, lüks şeylere "ihtiyacım var" diyorum ve paramı tıpkı imanlı olmayanların kullandığı gibi kullanıyorum. Savaşı unutmaya başlıyorum. İnsanların ıstırabını pek düşünmüyorum. Hizmetler ve ulaşılamayan insanlar aklımdan çıkıyor. Lütfun zaferi hakkında düşünmeyi bırakıyorum. Öncelikle Tanrı'nın ne yapabileceğine değil, insanın ne yapabileceğine bakan bir dünyevi zihniyete düşüyorum. Bu korkunç bir hastalıktır. Ve beni tekrar tekrar savaş zamanı zihniyetine zorlayanlar için Tanrı'ya şükrediyorum.

Savaş Zamanı Nasıldır

Örneğin, yalnızca savaş zamanı yaşam tarzı hakkında yazmakla kalmayan, ama aynı zamanda onu bir Müjde hizmetkârı, profesör, U.S. Center for World Mission'ın kurucusu ve dünyanın ulaşılamayan insanlarının savunucusu olarak yaşayan Ralph Winter için Tanrı'ya şükrediyorum. Sahip olduğumuz malların kullanımıyla ilgili olarak, savaş zamanı ile barış zamanı zihniyeti arasındaki farkın canlı bir örneğini vermiştir.

> California, Long Beach'teki limanda huzur içinde duran Queen Mary, geçmişin büyüleyici bir müzesidir. Hem barış zamanında lüks bir yolcu

> gemisi olarak, hem de İkinci Dünya Savaşı zamanında asker taşımak için kullanılan ve üç futbol sahası uzunluğunda olan bu gemi müze, barış ve savaş yaşam tarzları arasında çarpıcı bir karşıtlık gösteriyor. Bir bölümün bir tarafında, üst kültürün zenginlerine uygun bir şekilde, barış zamanını tasvir etmek için göz kamaştırıcı bir bıçak, çatal ve kaşık dizisiyle ve sofra düzeniyle yeniden inşa edilmiş yemek odasını görürsünüz. Bu bölümün diğer tarafında ise, savaş zamanı katılığının kanıtları keskin bir karşıtlık gösterir. Burada, girintili bir metal tepsi, on beş tabak ve fincanın yerini alır. Sadece iki kattan değil, sekiz kattan oluşan ranzalar, barış zamanında 3000 kişi alabilirken, savaş zamanında geminin nasıl 15.000 kişiyi aldığını açıklar. Bu dönüşüm, barış zamanı zenginlerine kim bilir ne kadar da tiksindirici gelmişti! Bunun olması için elbette ulusal bir acil durum gerekliydi. Bir ulusun hayatta kalması buna bağlıydı. Bugün ise Yüce Görev'in özü, milyonlarca insanın hayatta kalmasının, bunun yerine getirilmesine bağlı olmasındadır.[29]

Eğlence ve medya tarafından her gün zihnime iletilen barış zamanı zihniyetinin baştan çıkarıcılığına karşı yüreğimin savunmasızlığını göz önüne aldığımda, benim bu görüntülere ve bu hatırlatmalara ihtiyacım var. Hisseler düşse de tırmansa da, teröristler saldırsa da saklansa da, sağlıklı olsak da

[29] Ralph Winter, "Reconsecration to a Wartime, Not a Peacetime, Lifestyle," *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, ed. Ralph D. Winter & Steven C. Hawthorne, 2. bs. içinde (Pasadena, CA: William Carey Library, 1999), 705.

olmasak da, biz savaştayız. Zevk ve acı zehirlidir; gurur ya da umutsuzluk hastalıklarıyla bizi öldürmeye hazırdır. Kutsal Kitap'ın tekrarlanan "uyanık kalın"[30] uyarısı, savaş zamanına uyuyor. Ve benim bu uyarıya her gün ihtiyacım var.

Neden "Sıradan Bir Yaşam Tarzından" Bahsetmiyorum?

Sıradan bir yaşam tarzı yerine savaş zamanı yaşam tarzını düşünmek daha yararlıdır. Sıradanlık, dünyanın tehlikeli yerlerindeki kirli merhamet işlerine yabancıdır ve romantik bir çekiciliğe sahip olabilir. Sıradanlık aynı zamanda savaş zamanında silah ve asker eğitimi için büyük harcamaların gerekli olduğu gerçeğini de göstermeyebilir. Bunlar sıradan görünmeyebilir ve çok pahalı olabilir, ancak tüm ülke bunları gerçekleştirmek için fedakârlıkta bulunur. Sıradanlık içe dönük olabilir ve başka kimseye faydası olmayabilir. Savaş zamanı yaşam tarzı, uğruna harcanacak büyük ve değerli bir neden olduğunu ima eder (2.Ko. 12:15).

Hayatımızı Boşa Harcamak Demek, Onu Kurtarmaya Çalışırken Hayatımızı Kaybetmek Demektir

"Harcanmak" ifadesi sert gelebilir. Ama aslında değil. Başkalarını Tanrı'da memnun etmek için harcandıysak bu yaşam vericidir. İsa bize şunu öğretti: "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır" (Markos 8:35). Bu, cennete giden yoldaki kişilerle ve yok olma yolundaki kültürlerle ilgili bir uygulama içermektedir. Ralph Winter bunu şöyle gösteriyor:

[30] Mat. 24:42; 25:13; 26:41; Elç. 20:31; 1.Ko. 16:13; Ef. 6:18; Kol. 4:2; 1.Se. 5:6; 1.Pe. 5:8.

> Günümüzde Amerika, bir "kendini kurtar" toplumudur. Ama bu gerçekten işe yarıyor mu? Az gelişmiş toplumlar bir dizi hastalıkla uğraşmaktalar: tüberküloz, yetersiz beslenme, zatürre, parazitler, tifo, kolera, tifüs, vb. Gelişmiş olan Amerika ise yepyeni bir dizi hastalık icat etti: obezite, damar sertliği, kalp hastalığı, felç, akciğer kanseri, cinsel hastalıklar, karaciğer sirozu, uyuşturucu bağımlılığı, alkol bağımlılığı, boşanma, çocuk şiddeti, intihar, cinayet. Seçiminizi yapın. Emek tasarrufu sağlayan makineler ise bedeni öldüren makinelere dönüştü. Gelişmişliğimiz, çekirdek ailenin hem hareketliliğine hem de izolasyonuna yol açtı. Sonuç olarak boşanma mahkemelerimiz, hapishanelerimiz ve akıl hastanelerimiz dolup taştı. Kendimizi kurtarmaya çalışırken, neredeyse kendimizi kaybediyorduk.[31]

Sahip olduklarımızı, en muhtaç insanları Tanrı'da memnun edecek şekilde kullanmak, bizi birçok şekilde kurtarır. Bu, Mesih'in Hazinemiz olduğunu doğrular ve böylece bizi cennete giden yolda tutar. Ve Mesih'te hiç sevinci olmayan ve muhtaçlara karşı hiç sevgisi olmayan, durmadan kendini tatmin etmeye yönelik arzuyla hareket eden toplumumuzu da değiştirir. Kendimizi bu trajediden kurtarmak için, savaş zamanı yaşam tarzının önemini ciddi olarak düşünmeliyiz.

Mikrobiyolojik Seviyede Savaş Zamanı

Son yıllarda Ralph Winter, başka bir savaş zamanı bayrağı da salladı. Bunu burada sallamakta da fayda var. Tanrı bunu kul-

[31] Winter, "Reconsecration to a Wartime, Not a Peacetime, Lifestyle," 706.

lanarak bazılarınızı hizmet olduğunu hiç düşünemeyeceğiniz bir hizmet yoluna gönderebilir. Winter, Tanrı'nın yaratmış olduğu iyi olan yaratılışının en korkunç mahvoluşlarından bazılarının gerçekleştiği, günah ve Şeytan'ın mikrobiyolojik düzeydeki etkilerine dikkatimizi çekiyor.

> Şeytan korkunç bir şekilde, günümüzde dünyadaki tüm ölümlerin üçte birini oluşturan, mikrobiyolojik seviyedeki öldürücü mikropların ve virüslerin geliştirilmesinde, isyancı özgürlüğünü kullandı. Kutsal Kitap'ın basitçe "salgın hastalık" diye ifade ettiği şey, hem hayvanlar hem de insanlar için bir felakettir. Yine de popüler teolojimiz bunu, Tanrı'nın görevinin bir parçası olarak savaşmamızı beklediği Şeytan'ın bir işi olarak açıkça kabul etmiyor.
>
> Ancak Müjde hizmetkârları, tüm acılarla ve yaratıcı eserinin tüm çarpıtmaları ile ilgilenen bir Tanrı hakkında vaaz vermezlerse, tüm bu seviyelerde O'nun sevgisinin ve ilgisinin kapsamını –yani O'nun doğasını– yanlış tanıtmış oluruz…
>
> Vietnam'daki savaşın tüm on yılı boyunca, her gün ortalama on Amerikalı hayatını kaybetti. Ve devletimiz, halkımızı bundan kurtarmak için sayılamayacak milyarları bu çatışmaya harcadı.
>
> Ancak şu anda 10 değil, 1.500 Amerikalı her gün kanserden hayatını kaybetmekte. Ve devletimiz bunun için gerçekten sadece birkaç kuruş ayırıyor: Bunun %80'i HIV/AIDS araştırmalarına gidiyor ve kanser araştırmaları için kalan %20'lik kısım ise neredeyse tamamen kanseri önlemeye

> yönelik olmayan tedavileri değerlendirmeye gidiyor. Federal National Cancer Institute'nün finanse ettiği 40 projenin tamamının önlemeye değil, kemoterapi ve radyasyon tedavisine odaklandığını görüyorum.
>
> Bu, savaş ölümleri ele alındığında, aynı anda 150 Vietnam savaşına dahil olmak gibi bir şey. Yine de hiç savaş yokmuş gibi davranıyoruz! Amerika'nın bilinci, tüm kadınların üçte birinin ve tüm erkeklerin yarısının ölmeden önce kanser olacağı gerçeğine nasıl uyandırılabilir?[32]

Binlerce Hristiyan'ın Dr. Winter'ın bu çağrısını duyması ve hastalık ve acıya karşı savaşmak için tıbbi hizmetlerin yanı sıra bilim ve araştırma için hayatlarını vermesi, bu kitabın amacı ile tamamen uyumludur, ki böylece İsa'nın gücü ve güzelliği gösterilsin. Düşmanla böyle bir mücadele için ne tür fedakârlıklar yapmalıyız?

Tel Toka Bile İşe Yaradığında

İkinci Dünya Savaşı sırasında askerlerin, savaş zamanında yaptıkları fedakârlıkları hepimiz gördük. Ancak önceliklerini değiştiren sadece ordu değildi. Bunu bütün ülke yaptı, tıpkı

[32] Şeytan'ın özgürlüğü ve Tanrı'nın egemenliği arasındaki bağı açığa kavuşturmak için şunu vurgulamak isterim: Şeytan gerçektir ve Tanrı ona günahtan dolayı ilahi laneti yaratılışta kullanmasına izin verir (tasmasını salar, başka bir deyişle), ama Tanrı tümüyle dünyanın kontrolündedir (Rom. 8:20-23). Tanrı'nın her şeyi nihai olarak kontrol ettiğini söylemekle, hastalıkları yenmek, adaletsizliğe direnmek ve insanları Mesih'e kazandırmak için çalışmamız gerektiğini söylemek arasında hiçbir çelişki yoktur. Bizim emeğimiz, O'nun egemen planını gerçekleştirme yolunun bir parçasıdır. Bkz. John Piper, "God's Pleasure in All That He Does" (Chapter Two), *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000), 47-76.

bugün bütün kilisenin yapabileceği gibi. İkinci Dünya Savaşı sırasında,

> tüm ulus … bir gecede Bunalım zamanının uyuşukluğundan kurtulmuş gibiydi. Herkes bir şekilde yardımcı olmak için koşuşturuyordu. Savaş için lastik, yakıt ve metal gerekliydi. Northwestern Üniversitesi'nde bir kadın basketbol maçı durdurulmuştu; hakem ve tüm on oyuncu yerde tel toka arayışına girdiler. Amerikalılar kısıtlama programlarına yardımcı oldular ve erkekler çeşitli toplama "turları" için gönüllü oldular. Konserve et ve diğer ürünlerin kısıtlanmasından sonra tereyağı ve süt de kısıtlanmaya başlamıştı. Ayakkabılar, kâğıt ve ipek zor bulunur hâle gelmişti. İnsanlar "zafer bahçeleri" yetiştirmeye ve yakıt tasarrufu sağlayan "zafer hızında", yani saatte elli beş kilometre hızda araba sürmeye başlamışlardı. "Kullan, eskit, idare et ya da onsuz kal?" popüler bir slogan hâline gelmişti. Hava saldırısı sirenlerine ve elektriklerin kesilmesine titizlikle itaat edilmişti. Amerika fedakârlıkta bulunmuştu.[6]

Bu tür görüntüler benim için çok güçlüdür. İkinci olarak da, özgürlük ve refahın faydalarını anlamamı sağlıyor. Ama asıl olarak, anlamsız yaşamım üzerine bana ders veriyor ve yaşamımı rahatlık ve dünyevi başarıdan daha önemli –yani Tanrı'yı yücelten ve sonsuz– bir yere koymam için bana ilham veriyor;.

Evet, Evet, Savaştan Bahsetmek Orantısızdır

Ama kabul ediyorum, yukarıda da söylediğim gibi, "savaş zamanı yaşam tarzı" ya da "savaş zamanı zihniyeti" ifadeleri orantısızdır. Bu ifadeleri kullandığım bir vaazdan sonra birisi bana yazarak şunu sordu, "Savaş zamanı yaşayışı imgesini vurgularken, hayatın savaşın bir parçası olmayan kısımlarına da yer bıraktınız mı, mesela sanat ve eğlence gibi? Hristiyan hayatının savaştan daha huzur verici imgeleri de yok mu?"

Sonraki mesajımda şöyle yanıt verdim:

> Bunun cevabı evet, elbette Hristiyan yaşamının huzur verici imgeleri de var. "RAB çobanımdır, eksiğim olmaz. Beni yemyeşil çayırlarda yatırır, sakin suların kıyısına götürür" (Mezmuzlar 23:1-2). Bu bombaların patlamasından ve kanın akmasından çok farklı bir imge. "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm" (Matta 11:28). "Siz yaşlanıncaya dek ben O'yum; saçlarınız ağarıncaya dek ben yükleneceğim sizi. Sizi ben yarattım, ben taşıyacağım, evet, sizi ben yüklenecek, ben kurtaracağım" (Yeşaya 46:4).
>
> Ve evet, Hristiyan kişinin insan kültürünün tümünden faydalanması, tümünü değerlendirmesi ve dönüştürmesi için uygun bir yer ve zaman mevcuttur. Hatta, modern Batı kültürünün bir parçası olmamak neredeyse imkânsızdır; ve ölçülü benimseme, Kutsal Kitap'a dayalı değerlendirme ve düşünceli dönüşüm açısından *düşünmezsek*, muhtemelen bu kültür tarafından tüketileceğiz ve bir Hristiyan'dan daha çok Amerikalı olduğumuzu bile fark etmeyeceğiz.

> O yüzden evet, elbette, hayatınızı şekillendirmek için Kutsal Yazılar'ın *tüm* imgelerini kullanın (sadece savaş imgesini değil). Ardından da Hristiyan olan, Tanrı tarafından büyülenmiş, Mesih'i hazinesi olarak benimseyen ve vermeye odaklı hayatınızın kültürünüzü değiştirmesine izin verin.

Ama bana göre gelişmiş Batı'daki kilisedeki tehlike, kaybolmuşlara derinden değer veren çok fazla azimli insanın olması, tehlikeli bir şekilde Müjde'nin amacına yatırım yapmaları ve yoksullara olan aşırı merhametleriyle hayatlarını mahvetmeleri değil. Şunu savunuyorum ki, yanlış yönlendirilmiş bir hevesle kendini harcayan ve ailesini bölen her dikkatsiz aziz için, dünyaya ayak uyduran, İsa'ya yalnızca yardımcı bir eklenti gibi davranan, ancak sevgi uğruna her şeyi tatmin eden, her şeye yetkili bir Kral olarak bakmayan bin kişi vardır.

Basit Bir Kaçınmanın Harap Edici Etiği

Bu barış zamanı zihniyetinin işaretlerinden birisi, benim kaçınma etiği olarak adlandırdığım şeydir. Savaş zamanında hayatımızla ne yapmamız gerektiği üzerine, barış zamanından daha farklı şekilde şu soruları sorarız: Bu davayı ilerletmek için ne yapabilirim? Zaferi getirmek için ne yapabilirim? Zafer sevincini sağlamak için ne tür riskler alabilirim veya ne tür fedakârlıklarda bulunabilirim? Barış zamanında ise şu tür sorular sorarız: Daha rahat olmak için, daha fazla eğlenmek için, dertten kaçmak ve mümkünse günahtan kaçınmak için ne yapabilirim?

İnsanları Tanrı'da memnun etmekle gelen riskleri almaya ve bunun hesabını vermeye hazırsak, kaçınma etiğini aşmışızdır. Böyle bir hayat, insanları Mesih'in güzelliğine uyan-

dırmak için yetersizdir. Korkutucu dertlerden ve yasak davranışlardan kaçınmak neredeyse kimseyi etkilemez. Kaçınma etiğinin kendisi Mesih'i göstermez veya Tanrı'yı yüceltmez. Hristiyanların kaçındığı aynı davranışlardan kaçınan imanlı olmayan birçok kişi vardır. Ama İsa bizi bundan daha radikal bir şey yapmaya çağırmaktadır.

Yanlış ve Doğru Sorular

Kaçınma etiğinden memnun olan insanlar, genellikle davranışlar hakkında yanlış soruyu sorarlar. Şunu sorarlar: Bundaki sorun nedir? Bu filmdeki sorun nedir? Veya bu müzikteki? Veya bu oyundaki? Veya bu arkadaşlardaki? Veya bu rahatlama şeklindeki? Veya bu yatırımdaki? Veya bu restorandaki? Veya bu marketten alışveriş yapmaktaki? Her hafta sonu kulübeye gitmekteki sorun ne? Veya bir kulübeye sahip olmaktaki? Bu tür sorular, Mesih'i her şeyi tatmin edici olarak öven ve insanları Tanrı'da memnun eden bir yaşam tarzı sağlamaz. Yalnızca yapılmaması gerekenler listesi çıkarır. Kaçınma etiğini besler.

Yapılabilecek davranışlar için sorulacak daha iyi sorular şunlar olabilir: Bu, Mesih'e daha çok değer vermeme nasıl yardımcı olacak? Mesih'e değer verdiğimi göstermeme nasıl yardımcı olacak? Mesih'i tanımama veya O'nu göstermeme nasıl yardımcı olacak? Kutsal Kitap şöyle der, "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (1. Korintliler 10:31). Yani soru genellikle negatif değil, pozitiftir. Böyle bir davranışta bulunarak Tanrı'yı nasıl yüce olarak gösterebilirim? Bu davranışımla, O'na verdiğim değerden nasıl zevk alabilirim?

Beladan Uzak Durmak ve Kaliteli Aile Zamanı Geçirmek Hayat Değildir

Ah, kim bilir kaç hayat, Hristiyan hayatının beladan uzak durmak ve aileyi geçindirmek olduğuna inanmasıyla boşa harcanmıştır. Zina yok, çalmak yok, öldürmek yok, yolsuzluk yok, kandırma yok; sadece gün boyu ağır ağır çalışmak, saatlerce televizyon izlemek ve akşamları (kaliteli aile zamanında) 13 yaş altı filmler izlemek ve hafta sonu da –genellikle kilise ile– bitmek bilmeyen aktiviteler. Bu milyonlarca insanın hayatı. Boşa harcanmış hayatı. Biz bundan çok daha fazlası için yaratıldık.

Eski bir deyim vardır, "Hiç kimse ölüm döşeğinde 'keşke ofiste daha fazla zaman geçirseydim' diye ağıt yakmaz." Burada söylenmek istenen şey, genellikle ölüm döşeğindeyken kişinin parayı aslında gerçekte olduğu gibi, yani mutluluk için gereksiz bir kâğıt parçası olarak görmesi ve ilişkilerin değerini fark etmesidir. Bu doğrudur. Benim annem 1974 yılında öldürüldüğünde, Bethel Koleji'nin öğretişte bulunduğum departmanının başkanına yazdım ve sonraki dönemde daha çok para kazanmak için aldığım ekstra günleri geri çevirdim. Karınla ve çocuklarınla annenin mezarının yanında durmak, her şeye bakışı değiştiriyor. Para değerini kaybediyor.

Ancak ofiste daha az zaman geçirmek üzerine olan deyim yanıltıcı olabilir. Ona şunu eklemeliyiz: Hiç kimse öldüğünden beş dakika sonra evrenin Rabbi'ne, her akşamını oyun oynayarak ve ailesiyle televizyon izleyerek geçirdiğini, sebep olarak da bunları çok sevdiğini söylemek istemez. Rab buna şöyle bir karşılık verirdi muhtemelen: "Bu, oturduğun şehirde beni hazinen olarak göstermedi. Kendin ve ailen için yaptıkların dışında da bir şey yapman gerekirdi. Ve bildiğin gibi televizyon, ruhunu ve aileni beslemek için iyi bir yol değildi."

Televizyon, Hayatı Boşa Harcayan En Büyük Şeydir

Televizyon, hayatı boşa harcama konusunda modern çağın en önde gelen unsurlarından birisidir. Ve elbette internet buna yaklaşmakta, ve belki de geçti bile. İnternette daha seçici olabilirsiniz, ama yalnızca evrenin Hakimi'nin sizi gördüğü, daha kötü şeylere de bakabilirsiniz. Televizyon hâlâ hayatı boşa harcayan en büyük unsur olarak durmakta. Televizyonun problemi, ne kadar müstehcen şeyleri içerdiği değildir; her ne kadar bu da bir problem olsa da. Hangi programı izlerseniz izleyin, sadece reklamlar bile açgözlülük ve şehvet tohumları ekmek için yeterlidir. Daha büyük bir problem de banalliktir. Her gün televizyonla beslenen zihin söner. Zihniniz Tanrı'yı tanımak ve sevmek için yaratıldı. Bu büyük çağrıya hizmet eden olanaklar, televizyon tarafından mahvedilmektedir. İçerik öylesine ıvır zıvır ve öylesine sığdır ki, büyük şeyler düşünmeye çalışan zihnin kapasitesi çürür ve kalp de derin duygulara körelir. Neil Postman bize bunun nedenini gösterir.

> Amerika'da yaşanan şey, televizyonun halka açık tüm ciddi şeyleri çöpe dönüştürmesidir… Televizyon, yorumlamayı küçümser, ve bu ciddidir, ardışıktır, rasyoneldir, ve karışıktır. Bunun yerine her şeyin ulaşılabilir, basit, katılaşmış ve her şeyin üstünde eğlendirici olduğu söylemini sunar. Sonuç olarak Amerika, dünyada kendini eğlenceyle öldüren ilk kültür hâline gelmiştir.[33]

[33] Neil Postman, "Amusing Ourselves to Death," *Et Cetera* (Spring 1985): 15, 18. Aynı başlıklı kitabına bkz., *Amusing Ourselves to Death: Public Discourse in the Age of Show Business* (New York: Viking, 1985).

Tanrı'nın Hafifliği

Hepimiz televizyon tarafından yaratılan bir dünyada yaşadığımız için, bize ne olduğunu görmek neredeyse imkânsızdır. Tek umut, geçmiş yüzyıllarda insanların nasıl yaşadığı hakkında okumaktır. Biyografiler, kültürel miyopluğa ve kronolojik züppeliğe güzel bir panzehirdir. Artık neredeyse hiçbir doğruyu derinden ve saygı dolu bir şekilde karşılayamıyoruz. David Wells'e göre muhteşem şeyler, özellikle de Tanrı'nın yüceliği, kilisede bile bir "hafiflikle" durmakta.

> Çağımızın belirleyici işaretlerinden birisi Tanrı'nın artık hafif olduğudur. O'nun özünün madde veya kütle içermemesinden bahsetmiyorum, artık O'nun insanlara önemsiz geldiğinden bahsediyorum. Dünyada fark edilmeyecek şekilde önemsiz bir şekilde durmakta. İnsan hayatı için artık dikkat çekmiyor. Anketçilere Tanrı'nın varlığına inandıklarını söyleyenler, O'nu televizyondan da değersiz görebilirler; buyruklarını zenginliğe olan açlıklarından daha az yetkin sayabilirler; yargısını akşam haberlerinden daha az hayranlık bırakacak şekilde görebilirler; ve doğruluğunu reklamların tatlı sözlerinden ve yalanlarından daha az inandırıcı bulabilirler. Hafiflik işte budur. O'nu seküler hayatın kenarına atarak bu hâle getirdik… Hafiflik bize Tanrı hakkında hiçbir şey göstermez, ama kendimiz hakkında, durumumuz hakkında, Tanrı'yı gerçekliğimizin dışında tutan psikolojik hâlimiz hakkında her şeyi gösterir.[34]

[34] David Wells, *God in the Wasteland: The Reality of Truth in a World of Fading Dreams* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1994), 88, 90.

Sudan ile Külotlu Çorabı Ayırmak

Doğrunun karışıklığını ve sıradanlığın derinliğini görme ve tatma duyumuzu kaybettik. Douglas Groothuis, bu zayıflık ve televizyon arasındaki bağı şöyle açıklamıştır:

> Televizyonda gösterilen görüntünün sözlere olan galibiyeti, postmodern anlayışın derinsizliğine katkıda bulunur… Hiç kimse bir televizyon programına, William Shakespeare'ın veya C. S. Lewis'in bir karakterine olduğu kadar, veya Blaise Pascal'ın hikâyelerine, veya T. S. Eliot'un şiirinin bir dizesine olduğu kadar (örneğin 'Her birimiz kuru kaburgalar arasında sürünür / metafiziğini ılık tutmak için'), derinlemesine dalamaz. Televizyonda hiç kimse böyle bir ifadeyi ciddi bir şekilde söyleyemez. Bu "kötü televizyon" olurdu; fazlasıyla soyut, fazlasıyla şiirsel, derin ve eğlencesiz. … [Bu bir tarafa], ancak görüntüler düzgün mantıklı bir bağlam olmadan gelip geçer. Sudan'daki kölelik sorunu üzerine uyandırıcı bir haberin ardından, Disneyland üzerine bir reklam gelir, bunun ardından da her kadını karşı konulamaz hâle getireceği söylenen külotlu çorap reklamı gelir, vb., bıkkınlık derecesinde daha da fazlası.[35]

Bu nedenle kaçınma etiği ile Tanrı'nın karşısında duran ve ofiste çok zaman geçirmediğini, eve gelip ailesiyle televizyon izlediğini söyleyen birisi, büyük ihtimalle hayatını boşa harcadığı ithamından kaçamaz. İsa öğrencilerini, bu adama da uyacak sözlerle azarlamıştır: "Günahkârlar da sıkı çalışır,

[35] Douglas R. Groothuis, "How the Bombarding Images of TV Culture Undermine the Power of Words," *Modern Reformation* 10 (Ocak/Şubat 2001): 35–36.

iğrenç günahtan kaçınır, akşam televizyon seyreder, ve hafta sonu eğlenceli şeyler yapar. Siz başkalarından daha fazla ne yapıyorsunuz?" (bkz. Luka 6:32-34; Matta 5:47).

Daha Az Önemli Şeyler İçin Fedakârlığı Canlandırmak

Aslında, savaş zamanında günahkârlar, Mesih ile karşılaştırılamayacak sebepler için çoğu zaman dikkate değer fedakârlıkta bulunurlar. Bu dünyadaki en büyük dava, insanları cehennemden sevinçle kurtarmak, dünyevi ihtiyaçlarını karşılamak, onları Tanrı'da memnun etmek ve bunu, Mesih'i Hazine olarak gösterecek şekilde nazik, ciddi bir zevkle yapmaktır. Dünyadaki hiçbir savaş daha büyük bir dava veya daha büyük bir kral için yapılmamıştır.

Ama tabii ki bu daha az önemli davalar nasıl da riskleri ve cesur fedakârlıkları canlandırdı! 19 Şubat 1944'te Iwo Jima Muharebesi başladı. Burası Tokyo'nun yaklaşık dokuz altmış beş kilometre güneyindeki verimsiz, on üç kilometre karelik bir adaydı ve 22.000 Japon askeri tarafından ölümüne savaşacak derecede savunuluyordu (ki ölümüne savaştılar). Pearl Harbor'dan sonra Japon saldırganlığını kontrol altına almak ve Amerika'nın değer verdiği özgürlüğü korumak için Amerika'nın ihtiyaç duyduğu iki hava sahasını koruyorlardı. Bu anlamlı bir davaydı ve buradaki cesur fedakârlık çarpıcıydı.

> İstatistikler, Albay Johnson'ın 2. Taburu tarafından yapılan fedakârlıkları gösterir: 1,400 asker [çoğu henüz ergen olan] D-Day'e ayak bastı; çatışma devam ettikçe 288 yedek gönderildi, ve toplamda sayı 1.688'e ulaştı. Bunlardan 1.511'i ya öldü ya da yaralandı. Sadece 177'si adadan çıkabildi. Ve bu son 177 kişiden 91'i, en azından bir kere yaralandı ve çatışmaya geri döndü.

Beşinci Tümen'i adaya getirmek için yirmi iki kalabalık araç gerekti. Kurtulanlar, ayrılan sekiz gemiye rahatça sığdı.

Amerikalılar yaklaşık 21.000 Japon'u öldürdü, ama karşılığında 26.000 asker kaybetti. Bu Pasifik'te işgalcilerin savunuculardan daha fazla kayıp verdiği tek savaştı.

Deniz Piyadeleri, İkinci Dünya Savaşı'nda kırk üç ay boyunca savaştı. Ancak Iwo Jima'da bir ayda, toplam ölüm sayılarının üçte biri gerçekleşti. Pasifiğin en büyük mezarlığını geride bıraktılar: toplamda neredeyse 6.800 mezar; haçlarıyla ve yıldızlarıyla. Binlerce aile veda edecek bir bedenin tesellisini yaşayamadı: onlara yalnızca Piyade'nin "görevini yaparken" öldüğü, orada sıra hâlinde numarasıyla gömüldüğü bilgisi söylendi. Mike Lay 3. arazide, 5. sırada, 694. mezarda; Harlon 4. arazide, 6. sırada, 912. mezarda; Franklin 8. arazide, 7. sırada, 2189. mezarda.

Mike, Harlon ve Franklin'i orada düşünürken, mezarlığın dışına birisinin kazıdığı şu mesaj aklıma gelir:

Eve gittiğinde
Bizim için onlara şunu söyle
Yarınınız için
Bugünümüzü verdik[36]

[36] Bradley, *Flags of Our Fathers*, 246-247. Bu kitap, Anıttaki askerlerden biri olan John Bradley'in oğlu tarafından anlatılan, ünlü Iwo Jima Anıtı'ndaki altı bayrak taşıyıcının hayatlarıyla birlikte Iwo Jima Muharebesi'nin hikayesidir.

Ya Rab, Hayatımı Boşa Harcamama İzin Verme

Iwo Jima'daki cesaret ve katliam beni derinden etkiler. Bu tarihin sayfalarını okurken, içimdeki tüm ses şunu haykırır, "Ya Rab, hayatımı boşa harcamama izin verme!" Sona gelince (er veya geç) bir aileye, bir kiliseye, bir şehre ve dünyanın ulaşılamayan insanlarına, "Sizin yarınınız için, ben bugünümü verdim. Sadece dünyadaki yarınınız için değil, ama Tanrı'daki durmadan artan memnuniyetinizin sayısız yarınları için" dememe izin ver. İkinci Dünya Savaşı'nın bu tarihinin askerlerine daha yakından teker teker baktığımda, hayatımın boşa harcanmaması için ve iyi bir şekilde ölmek için içimde daha büyük bir arzu oluştu.

> Yağmurlu sabah, öğleden sonraya geçerken ve çatışmalar çıkmaza girerken, Deniz Piyadeleri kayıp vermeye devam etti. Hayatı korumaya çalışırken ölenler çoğu zaman sıhhiyecilerdi [sağlıkçılardı]. Chattanooga'dan William Hoopes, başını koruyucu bir tepenin üzerine koyan ve gözlerini bir anlığına dürbüne yerleştiren ve o anda çevresini kontrol eden bir keskin nişancıyı tespit eden Kelly adlı bir sağlıkçının yanına çömelmişti. Tam o anda keskin nişancı onu Adem elmasından vurdu. Bir eczacının arkadaşı olan Hoopes, arkadaşını kurtarmak için telaşla mücadele etti. Hoopes, "Forsepsimi çıkarıp arteri kavrayıp sıkıştırmak üzere boynuna uzandım" diye hatırlıyordu. "Kanı fışkırıyordu. Konuşamıyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Hayatını kurtarmaya çalıştığımı biliyordu. Her şeyi denedim. Yapamadım. Denedim. Kan çok kaygandı. Arteri kavrayamadım.

> Çok çabaladım. Ve bu sırada sadece beni izledi. Doğrudan yüzüme bakıyordu. Kan fışkırmaları azaldıkça yaptığı son şey, 'Sorun değil' dercesine koluma dokunmak oldu. Sonra öldü."[37]

Bu yürekler acısı anda hem Hoopes hem de Kelly olmak istiyorum. Acı ve ıstırap çeken insanlara "Her şeyi denedim. … Çok çabaladım." diyebilmek istiyorum. Ve öldüğümde etrafımdakilere "Sorun değil. Yaşamak Mesih, ölmek ise kazançtır" diyebilmek istiyorum.

Önemsiz Sis Kalktığında

Böyle anlarda, yaşamın önemsiz sisi ortadan kalktığında ve dünyada gerçekten ne yapmam gerektiğini gördüğümde, birçok hayatı (benimki de dahil) boşa harcayan arayışları gördüğümde feryat ediyorum. Sporun büyüklüğünü düşünün; günlük gazetenin büyük bir bölümünü kapsar. Ama Tanrı için bir bölüm yok. Evinizi ve bahçenizi daha konforlu ve gösterişli hâle getirmek için var olan sonsuz kaynakları düşünün. İhtiyacınızdan daha fazla araba satın almak için, kaç bin dolar harcayabileceğinizi bir düşünün. Eğlenceye ve boş zamana giden zamanı, enerjiyi ve sohbeti ve bizim "eğlenceli şeyler" dediğimiz şeyleri düşünün. Ve buna şimdi, gerçeklikten zaten çok uzak olan oyunları yapay olarak yeniden yaratan bilgisayarı da ekleyin; bu, hiçliğe doğru genişleyen, çok katmanlı, önemsiz bir düş dünyası gibidir.

Kıyafetler İçinde

Veya kıyafetleri düşünün. Bu kadar gencin ne giydiklerine ve nasıl göründüklerine ne kadar takıntılı olduklarını gör-

[37] A.g.e., 188.

mek ne büyük bir trajedi. Hristiyan gençler bile "Bunun nesi var?" sorusundan daha büyük sorular sormaktan aciz görünüyorlar. Mesela: Bu kıyafetler Mesih'i yüceltmeme yardımcı olacak mı? İnsanlara, hayatımın Hazinesi olarak O'nu mu gösterecek? Hizmet etmek için Tanrı'nın suretinde yaratılan kişiliğimi mi öne çıkaracak, yoksa cinselliğimi mi öne çıkaracak? Yoksa tembelliğimi mi? İnanın ki, kıyafetlere takılıp kalmıyorum. Düzgün giyinmek için oldukça radikal, Mesih'i yücelten bazı nedenler var. Benim ricam, moda denizinde ve kontra-modada da (ki bu da bir o kadar baskı doludur), bir denizanasından ziyade bir yunus gibi olmanızdır;

Minneapolis'in *Star Tribune* gazetesinin yayımcısına, bir yazıya cevap olarak şunu yazan ergenin ötesine gidin:

> Bir ergen olarak söylüyorum ki, giydiğimiz şeyler maalesef daha önemli hâle gelmekte. Dürüstçe, giydiğim bazı kıyafetleri ben bile itici buluyorum. Gazetenizdeki yazı, kızların modaya uygun ve duyarlı bir şekilde giyinebileceğinden bahsediyordu. Bana bunun nasıl mümkün olduğunu gösterin, yapacağım.
>
> Arkadaşlarımın çoğu genellikle popüler olandan pek memnun değiller, ama yine de onu giyiyoruz. Farklı olup öne çıkmak her zaman mücadeleye değmez. Toplum bize farklı olmamızı, ama ana akıma da uymamızı söylüyor.
>
> Kendinizi, anne babanızı ve yaşıtlarınızı memnun etmek için nasıl giyinirsiniz? Bunu yapamazsınız. Gençler uyum sağlamak için eninde sonunda değerlerinden taviz veriyorlar. Liseyi, hatta ortaokulu bile işkence görmeden bitirmek istiyorsak,

> o zaman akranlarımızı memnun edecek şekilde giyinmeliyiz.
> Biz bu ulusun gelecek liderleriyiz ve neye dönüştüğümüzü görmeli ve değişmeliyiz.[38]

Mesih İçin Genç Radikaller Nerede?

Sanki Iwo Jima kıyılarında durup, o cesaret ve fedakârlık saatlerini kafamda yeniden canlandırdığımda ve o askerlerin genç olduklarını hatırladığımda, çoğu Amerikan hayatının küçük meşguliyetleriyle barış sağlayamıyorum. İçlerinden biri gerçekten gençti. Hikayesini okuduğumda Amerika'daki her gençle konuşmak ve şunu söylemek istedim: Neyin *havalı* olduğunu görmek ister misin? Bir basketbolcunun çift haneli sayılara çıkmasından bin kat daha etkileyici bir şey görmek ister misin? O zaman, Jacklyn Lucas hakkında şunu dinle.

> Daha on dört yaşındayken Deniz Piyadeleri'ne katılmayı başarmıştı; askere alanları kaslı fiziğiyle aldatmayı başarmıştı… Hawaii'de bir kamyonet kullanmakla görevlendirildiği için sinirliydi; savaşmak istiyordu. Honolulu'dan kalkan bir gemiye saklandı, gemideki anlayışlı deniz erleri tarafından kendisine verilen yiyeceklerle hayatta kaldı.
> D-Day'de [Iwo Jima'da] elinde silahı olmadan karaya ayak bastı. Sahilde yerde duran bir silahı aldı ve adanın içine doğru ilerledi.
> D+1'de, Jack ve üç silah arkadaşı, sekiz Japon askeri önlerine çıktığında siperde sürünüyordu.

[38] Megan Heggemeir, "For Teenagers, Fashion Is Key to Fitting In," *Minneapolis Star Tribune* (November 16, 2002): A23.

> Jack birisini kafasından vurdu. Ama sonra silahı tutukluk yaptı. Bununla uğraşırken bir el bombası önüne düştü. Diğerlerini uyararak el bombasını külün içine itti. Anında bir tane daha bomba geldi. Jack Lukas, on yedi yaşında, iki bombanın üstüne kendini kapadı. "Luke, öleceksin," diye düşündüğünü hatırlıyordu…
>
> Samaritan adlı hastane gemide, doktorlar buna neredeyse inanamıyordu. Birisi "Belki de ölmek için fazlasıyla gençti veya ölmek için fazlasıyla güçlüydü," dedi. Yirmi bir ameliyatın ardından ülkenin en geç Onur Madalyası kazananı oldu; ve bunu kazanan tek lise birinci sınıf öğrencisi.[39]

Ben bunu okurken, şu anda liselilerin havalı olarak düşündükleri şeyleri düşündüm. Bunu okuduğum verandada otururken şöyle düşündüm, *Ya Rab, kim bu çocuklara gidip onlara uğruna yaşanacak bir şey verecek? Gereksiz şeylere odaklanarak günlerini boşa harcıyorlar, havalı görünmeye, konuşmaya, yürümeye çalışıyorlar. Havalı olmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.*

Havalı olanın ne olduğunu açıklığa kavuşturmak için bir hikâye daha paylaşıyorum. Bu, Iwo Jima'da savaş pilotu olan Ray Dollins hakkında.

> İlk paletli çıkarma aracı dalgası kıyıya yöneldi. Deniz savaş uçakları alçaktan uçuşlarını tamamlıyorlardı. Ve son pilot Corsair'ini yukarı çekerken Japonlar silahlarına atıldı ve uçağı hava savunma ateşiyle delik deşik etti. Pilot Binbaşı Ray Dollins,

[39] Bradley, *Flags of Our Fathers*, 174–75.

> sahile yönelen Deniz Piyadeleri'ne çakılmamak için, okyanusa doğru giderek irtifa kazanmaya çalıştı, ancak uçağı çok ağır hasar görmüştü. Yüzbaşı Keith Wells çıkarma aracından olanları izledi… Wells şöyle dedi "Onu pilot kabininde görebiliyorduk, ve elinden gelen her şeyi deniyordu. Deniz Piyadeleri ile dolu çıkarma araçlarına doğru düşüyordu. Son saniyede uçağı ters döndürdü ve iki tank sırasının arasındaki denize düşürdü. Suyun havaya fışkırışını izliyorduk."
>
> Gemiden uçuş telsizini dinleyen askeri personeller, Dollins'i düşerken görmekle kalmayıp, aynı zamanda son sözlerini de duydular. Bu sözler meydan okuyucu bir parodi gibiydi.
>
> Ah ne güzel bir sabah,
> Ah ne güzel bir gün,
> İçimde kötü bir his var
> Her şey bana geliyor.[40]

Elbette, gerçek büyüklüğü tanımlamak için *havalı* kelimesini kullanmayız. Bu kelime küçük kalır. Amaç zaten budur. Ucuz bir kelimedir. Ama yine de milyonlarca genç bu kelime için yaşamakta. Kim onlarla aciliyetle ve gözyaşlarıyla yüzleşir? Kim onlara hayatlarını boşa harcamamalarını söyler? Onları yakalarından tutup onlara CD koleksiyonlarının boşluğunu ve önemsizliğini ve geçip gidici ünlüler hakkındaki konuşmalarının anlamsızlığını hissedecekleri kadar radikal, gerçek, maliyetli ve Mesih'e doymuş bir hayatı gösterecek kadar seven kim? Ruhlarında gizlice duran ve hayatlarını boşa

[40] A.g.e., 161–162.

harcamamalarına olan arzularından onları uyandıracak olan kim;?

Kalbimin Yalvarışı

Ah, keşke o genç ve yaşlı kişi televizyonunu kapatsa, uzun bir yürüyüşe çıksa ve Amerika demokrasisinden (ne kadar değerli olsa da) bin kat daha değerli bir dava için cesaret hayallerinde bulunsa. Eğer hayal etsek ve dua etsek, Tanrı bunu yanıtlamaz mı? Mesih'i yücelten ve insanları Tanrı'da memnun eden bir sevinç dolu sevgi, merhamet ve fedakârlık hayatını bizden esirger mi? Kendim için dua ederken de sizinle yalvarıyorum, kararınızdan dönmeyin ve İsa'ya Golgota yolunda katılın. "Öyleyse biz de O'nun uğradığı aşağılanmaya katlanarak ordugahtan dışarıya çıkıp yanına gidelim. Çünkü burada kalıcı bir kentimiz yoktur, biz gelecekteki kenti özlüyoruz" (İbraniler 13:13-14). Onlar bizim sevinçle parlayan fedakâr sevgimizi gördüğünde, "Mesih ne yüce" demeyecekler mi?

8

Sabah 8 Akşam 5
Mesih'e Değer Vermek

Bir önceki bölümde bahsedilen "savaş zamanı yaşam tarzı" çağrısından, tüm Hristiyanların işlerinden istifa edip "savaşa" gitmeleri gerektiği sonucunu çıkarmak yanlış olur; örneğin, Müjde hizmetkârı veya pastör veya tam zamanlı yardım çalışanı olmak gibi. Bu, savaşın nerede yapıldığına dair temel bir yanlış anlaşılma olur. Elbette ki savaş ruhsal olarak, kralların Kralı'nın, barış Müjdesi ile fedakâr "birliklerini" gönderdiği ve kendisi için sevinç dolu bir halk topladığı, dünyanın ulaşılmamış halkları arasında (bombalar veya süngüler olmadan) şiddetli bir şekilde devam etmektedir. Bu, sınır ötesi görevlerin şanlı eseridir. Bunun muhteşem bir çağrı olduğunu daha sonra da tartışacağım; ve bu kitabı okuyan binlerce insanın bunu duyunca ön saflara gitmesi için dua ediyorum.

Bu Coğrafi bir Savaş Değildir

Ama sakın yanılmayın, "savaş zamanı zihniyeti" veya "savaş zamanı yaşam tarzı" derken bahsettiğim "savaş", coğrafi bir

savaş değildir. Bu savaş öncelikle insan yüreğindeki iyi ve kötünün arasındaki sınırda, özellikle de Mesih'in hak talep ettiği ve zafer kazanmayı amaçladığı Hristiyanların yüreğinde savaşılır. Bu "savaş" her ailede, günah ve doğruluğun arasındaki sınırda savaşılmaktadır. Her okulda doğru ve yanlışın arasında savaşılmaktadır… mecliste adalet ve adaletsizlik arasında… her ofiste dürüstlük ve yolsuzluk arasında… her etnik grupta sevgi ve nefret arasında… her sporda gurur ve alçakgönüllülük arasında… her sanatta güzel ve çirkin arasında… her kilisede doğru doktrin ile sahte doktrin arasında… ve her kahve molasında üşengeçlik ve çalışkanlık arasında. Tüm bu sınırlarda gerçek, iman ve sevgi savaşına katılmak, boşa harcanmak değildir.

Bu savaş öncelikle mekânsal veya fiziksel değildir; başarılarının ve başarısızlıklarının fiziksel etkileri olsa da. Bu nedenle, Hristiyanların dünyevi meslekleri bir savaş alanıdır. Yenilmesi gereken ruhsal düşmanlar vardır (yani kötü ruhlar ve günahlar, insanlar değil); ve Tanrı'nın yüceliği için kazanılacak güzel bir ahlaki üstünlük vardır. Hayatınızı *nerede* çalıştığınıza göre değil, *nasıl* ve *neden* yaşadığınıza göre boşa harcarsınız.

Dünyevi, Kötü Bir Şey Değildir, Stratejiktir

Az önce bahsettiğim "dünyevi meslek" ifadesinden, "kilise mesleği" veya "Müjde hizmeti mesleği" veya "ruhsal meslek" ifadelerine göre daha önemsiz bir karşılaştırma çıkarmayın. Burada demek istediğim şey, yapısal olarak kiliseye bağlı olmayan mesleklerdir. Bu *dünyada* olmak ile bu *dünyadan* olmak arasında fark vardır. İsa da bunu Yuhanna 17:15-16'da dua ederken bize öğretmiştir: "Onları *dünyadan uzaklaştırmanı* değil, kötü olandan korumanı istiyorum. Ben dünyadan ol-

madığım gibi, *onlar da dünyadan değiller.*" Yani, İsa'nın istediği, öğrencilerinin dünyada kalması ("dünyevi" işler derken bunu demek istedim), ama "dünyadan" olmamalarıdır (işte bu yüzden savaşta olduğumuzu söylüyorum).

Martin Luther, her Hristiyan'ın kâhinliğinin Kutsal Kitap'taki öğretisini yeniden hatırlattı ve ruhban sınıfı ile kilise görevi yapmayan kişiler arasındaki ruhsal çizgiyi yıktı. Bir *kilise* çağrısı ve bir de *dünyevi (seküler)* çağrı olduğu konusunu savunuyordu. Ancak ona göre bunları ayırt etme yolu, herhangi bir üstün "ruhsallık sınıfına" dayanmıyordu.

> Papa'nın, piskoposların, rahiplerin ve keşişlerin "ruhsal sınıf" olarak ifade edilmesi tamamıyla bir icattır; prenslerin, efendilerin, zanaatkârların ve çiftçilerin "dindışı sınıf" olması da. Bu kesinlikle yalan ve ikiyüzlülüktür… Tüm Hristiyanlar gerçek anlamda "ruhsal sınıfa" aittir ve aralarında hizmetleri dışında hiçbir fark yoktur… Bunu daha açık bir şekilde ifade edeyim. Eğer dini bir mesleği olmayan, ama dindar bir Hristiyan olan grup kaçırılıp vahşi doğaya bırakılsaydı ve aralarında bir piskopos tarafından atanan bir rahip olmasaydı ve bu vahşi alanda kendi aralarında karar verip, evli olsun veya olmasın birisini seçselerdi ve ona vaftiz etme, kilise ayini yapma, günah çıkarma ve vaaz verme gibi hizmetler verilseydi, bu kişinin papa ve piskoposlar tarafından atanmış bir rahipten hiçbir farkı olmayacaktı… Dini mesleği olmayan kişi ile rahipler arasında, prensler ile piskoposlar arasında, "ruhsallar" ile dedikleri gibi "dindışı" olanlar arasında yaptıkları hizmet-

> ler ve işler dışında hiçbir fark yoktur… Bir işçi, bir demirci ve bir çiftçi, yaptıkları işin ustalarıdır, ama yine de hepsi bir rahip ve piskopos gibidir ve herkes yaptığı hizmetle ve işle birbirine hizmet etmelidir. Böylece, bedenin tüm üyeleri birbirine hizmet ederek, toplumun bedensel ve ruhsal iyiliği için her iş yapılabilir.[41]

Kutsal Kitap bize açıkça gösteriyor ki Tanrı'nın isteği, halkının tüm dünyevi mesleklere bir tuz gibi serpilmesidir. Hristiyanların sadece Hristiyanlarla yaşadığı ve Hristiyanlarla çalıştığı alanlarda, Tanrı'nın bu dünyada istediği şey gerçekleşmez. Bu demek olmuyor ki Hristiyan hizmetler, topluluklar veya görevler yanlıştır. Demek oluyor ki bunlar istisnadır. Hristiyanların büyük çoğunluğu dünyanın içinde yaşamalı ve imansızlar arasında çalışmalıdır. Luther'in dediği gibi bu onların "hizmetleridir," bu onların "çağrılarıdır." Bunun neden Tanrı'nın isteği olduğunu birazdan göreceğiz.

Öküzler ile İnsanların Ortaklığı

Herkes bir Müjde hizmetkârı veya pastör olmamalı. Gidenler ve gönderenler arasında bir ortaklık olmalı. Kilisedeki pastörlerle ilgili olarak Pavlus şunu söylemiştir, "Harman döven öküzün ağzını bağlama" (1. Timoteos 5:18), yani pastörünüze yaptığı işin karşılığını verin. Ama bu da demek oluyor ki,

---

[41] Martin Luther, "An Open Letter to the Christian Nobility," *Three Treatises* (Philadelphia: Fortress, 1960), 14-17. Luther'in meslek doktrininin sıradan insanlar için olan bir sergisi için bkz. Gene Edward Veith, Jr., *God at Work: Your Christian Vocation in All of Life* (Wheaton, Ill.: Crossway, 2002). Ayrıca bkz. Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your Life* (Nashville: Word, 1998), ve Paul Helm, *Callings: The Gospel in the World* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1998).

zavallı öküze işinin karşılığını vermek için bazıları çalışmalıdır. Bu, Yeni Antlaşma'daki Müjde hizmetkârları için de bu şekildedir. "Hukukçu Zenas'la Apollos'u yolcu ederken bir eksikleri olmamasına dikkat et" (Titus 3:13). Başka bir deyişle, herkes Pavlus ile beraber hizmete gitmemeli; bazıları geride kalıp çalışmalı ve gidenlere yardımcı olmalı. Benzer bir şekilde Pavlus, İspanya'ya giderken Roma kilisesini, ihtiyacını karşılayacak merkez olarak planlamıştır. "İspanya'ya giderken size uğrarım. Yol üzerinde sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra beni oraya uğurlayacağınızı umarım" (Romalılar 15:24).

Onlardan kazançlı bir şekilde işle meşgul olmalarını ve böylece gerekli maddi desteği vermelerini umdu. Bu yüzden Selanikli imanlılara şunu söyledi, "...ellerinizle çalışmayı amaç edinin. Öyle ki, kimseye muhtaç olmadan… bir yaşam süresiniz" (1. Selanikliler 3:11-12). Hatta Pavlus Selanik'teki tembellikten o kadar rahatsız olmuştu ki, ikinci mektupta şunu yazdı:

> Bizleri nasıl örnek almanız gerektiğini kendiniz biliyorsunuz. Çünkü biz aranızdayken boş gezenler değildik. Kimsenin ekmeğini karşılıksız yemedik. Herhangi birinize yük olmamak için uğraşıp didindik, gece gündüz çalıştık. Yardımlarınızı hak etmediğimiz için değil, izleyebileceğiniz bir örnek bırakmak için böyle yaptık. Hatta sizinle birlikteyken şu buyruğu vermiştik: "Çalışmak istemeyen yemek de yemesin!" Çünkü aranızda bazılarının boş gezdiğini duyuyoruz. Bunlar hiçbir iş yapmıyor, başkalarının işine karışıp duruyorlarmış. (2. Selanikliler 3:7-11).

Benzer bir şekilde, Efeslilere şunu söyledi, "Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin. Tersine, kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin; böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun" (Efesliler 4:28).

İşinizde "Tanrı'yla Kalın"

Hristiyan olmaya olan çağrınız, dünyevi işinizi bırakmaya olan bir çağrı değildir. 1. Korintliler 7:17-24 bunu açıkça söylüyor. Pavlus buradaki öğretişini şu sözlerle özetlemiştir: "Kardeşler, herkes ne durumda çağrıldıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın" (1. Korintliler 7:24). Pavlus, Tanrı'nın sağlayışına saygı duyuyordu; yani Tanrı egemen bir şekilde, Mesih'e dönmelerinin O'nun yüceliğine büyük etkileri olsun diye imansızları, hayatın belli noktalarına "çağırdı" veya "görevlendirdi." "Ancak herkes Rab'bin kendisi için *belirlediği* duruma uygun biçimde, Tanrı'dan aldığı çağrıya göre yaşasın" (1. Korintliler 7:17). Pavlus demiyor ki Hristiyan hayatında meslek değiştirmek yanlıştır; eğer böyle olsaydı, gençlikten beri bunu yapmayan kimse meslek olarak pastörlüğe veya Müjde hizmetkârlığına geçemezdi (İsa gibi otuz yaşındayken marangozluktan tam zamanlı öğretişe geçemezlerdi, Luka 3:23). Pavlus'un anlatmak istediği şey, Mesih'e döndüğümüzde "mesleğimi değiştirmeliyim" sonucuna varmamalıyız. Tersine şunu düşünmeliyiz: Tanrı beni buraya koydu ve artık mesleğimle O'nun değerini göstermeliyim. 24. ayette de söylendiği gibi, "*Tanrı önünde* o durumda kalalım."

Bu nedenle, çoğu Hristiyan için soru şu olmalı: Bu dünyevi mesleğimde hayatım, Tanrı'nın yüceliği için nasıl harcansın? Bu kitapta şu ana dek söylenenlerden yola çıkıyorum ki, hayatın genel hedefi de hem dünyevi bir meslekte hem de kilise hizmeti mesleğinde aynıdır. Bizim amacımız sevinç dolu bir

şekilde Mesih'i yüceltmektir; O'nu tüm yaptıklarımızla yüce göstermektir. Yalnızca çarmıhla övünerek hedefimiz, çalışma şeklimizle O'na değer vermekten zevk almaktır. Peki asıl soru şu: Nasıl? Kutsal Kitap bize bunun için en az altı cevap verir.

1. Tüm işlerimizde, O'nunla gün boyunca zevk aldığımız paydaşlığımızla, dünyevi işimizde Tanrı'ya değer verebiliriz.

Başka bir deyişle, O'nu dinleyerek, O'nunla konuşarak, yüklerimizi O'na vererek ve O'nun rehberliğini ve ilgisini deneyimleyerek, Tanrı'nın bizimle olmasından zevk alırız. Bu doğruluğu gösteren Kutsal Kitap ayeti 1. Korintliler 7:24'tür. Mesih'e döndüğünüzde, işinizde kalın ve Tanrı'nın varlığından zevk alın. "Herkes ne durumda çağrıldıysa, *Tanrı önünde* o durumda kalsın." Bu vurgulanan iki kelime çok önemlidir. Hristiyanlar sadece işe gitmez. "Tanrı önünde" işe giderler. Sadece bir iş yapmazlar. "Tanrı önünde" işlerini yaparlar. Tanrı onlarladır.

Daha Kişisel Bir Vaat

Bu, kiliselerin tamamına verilen genel vaatlerle aynı şey değildir. Tanrı kiliseye şunu vaat eder, "Aralarında yaşayacak, aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak" (2. Korintliler 6:16). Dünyevi işinizde size olan vaat ise farklıdır. Kutsallar, dünyevi işleriyle meşgulken, dağılmışlardır. Beraber kilisede değillerdir. Bu nedenle "*Tanrı önünde* o durumda kalsın" buyruğu, işinizde Tanrı'nın paydaşlığını kişisel ve birebir olarak tanıma vaadidir.

Her Şey İçin Durmadan Tanrı'ya Şükretmek

Tanrı'nın varlığından ve paydaşlığından zevk almanın bir yolu, yaptığınız iş de dahil olmak üzere herhangi bir işi yapabilme yeteneğinizin O'nun lütfuna bağlı olduğunun şükran dolu farkındalığı ile olur. "Herkese yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi"dir (Elçilerin İşleri 17:25). Tüm görme, duyma ve dokunma yetileriniz, el ve ayaklarınızla olan tüm motor becerileriniz, tüm zihinsel gözlemleriniz, düzenlemeniz ve değerlendirmeniz, sizi işinizde iyi yapan tüm becerileriniz; bütün bunlar Tanrı'nın armağanıdır. Bunu bilmek, sizi dua ile Tanrı'ya sunulan, bitmek bilmeyen bir minnettarlık duygusuyla doldurabilir. "Ya Rab Tanrım, bütün yüreğimle sana şükredeceğim, adını sonsuza dek yücelteceğim" (Mezmurlar 86:12). Bazen işimizle meşgulken, Tanrı'nın kim olduğuna dair hayranlığımız içimizde canlanacak ve O'na şükran sunacağız: "RAB'be övgüler sun, ey gönlüm! Ya RAB Tanrım, ne ulusun! Görkem ve yücelik kuşanmışsın" (Mezmurlar 104:1).

Bu farkındalığa hayatınızın *gelecek* her dakikası ve gerek duyduğunuz her yardım için Tanrı'ya dayandığınızı eklediğinizde, gelecek her an, her gün, her hafta, her ay, her yıl ve her on yıl için şükranınız imana dönüşür. Bu gelecek lütuf için olan imandır. Bu iman, Kutsal Kitap'taki şu sözler ile Tanrı'ya dua aracılığıyla sunulabilir, "Ama ben sana güveniyorum, ya RAB, 'Tanrım sensin!' diyorum" (Mezmurlar 31:14). Veya şöyle diyebilirsiniz, "Senin sevgin hiç tükenmez, merhametin asla son bulmaz; her sabah tazelenir onlar [her öğlen de!], sadakatin büyüktür" (Ağıtlar 3:22-23).

Vaatleri İşe Getirmek

Bu şükrana, övgüye ve güvene destek olarak, her gün Tanrı'nın vaatlerini Kutsal Kitap'ta yazılı olarak ya da aklınızda

ezberleyerek işe getirebilirsiniz. Tanrı size gündelik yaşamınızda bu yolla konuşur. Sizi cesaretlendirir, "Korkma, çünkü ben seninleyim, yılma, çünkü Tanrın benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım" (Yeşaya 41:10). Öğlen sizi bekleyen zorlukların O'nun için zor olmadığını size hatırlatır: "Bütün insanlığın Tanrısı RAB benim. Var mı yapamayacağım bir şey?" (Yeremya 32:27). Size kaygılanmamanızı ve O'ndan ihtiyacınızı dilemenizi söyler (Flp. 4:6), ve şöyle der, "Bütün kaygılarınızı bana yükleyin, çünkü ben sizi kayırırım" (1. Petrus 5:7'nin değiştirilerek yazılmış hâli). Ve size gün boyu rehberlik edeceğini vaat eder: "Eğiteceğim seni, gideceğin yolu göstereceğim, öğüt vereceğim sana, gözüm sendedir" (Mezmurlar 32:8).

Bu şekilde Tanrı ile paydaşlıkta bulunuruz, Sözü aracılığıyla O'nu dinleriz ve O'na şükrederiz, O'nu överiz ve ihtiyacımız olduğunda O'na sesleniriz. "Tanrı önünde" bu şekilde dünyevi işinizde kaldığınızda, bu Tanrı için bir onurdur. Bu boşa harcanmış bir hayat değildir. Tanrı güvenilmekten ve zevk alınmaktan hoşnut kalır. Bu O'nun değerini gösterir. Ve kendimize bu hak edilmeyen iyiliklerin Mesih'in ölümü olmadan bize gelmeyeceğini hatırlattığımızda, Tanrı'ya karşı her sevinç dolu kalp atışı, çarmıhta övgüye dönüşür.

2. Sevinç dolu, güvenen ve Tanrı'yı yücelten yaratıcılığımızla ve çalışkanlığımızla, dünyevi işlerimizde Mesih'e değer veririz.

İnsanların kunduzlardan, sinek kuşlarından, örümceklerden ve karıncalardan nasıl farklı olduğunu sorgulamak buna yardımcı olur. Bu, insanların işleriyle Tanrı'yı nasıl onurlandırdığının özüne ulaşmaya da yardımcı olur. Bu hayvanlar çok çalışkandırlar ve çok karmaşık ve şaşırtıcı şeyler yapabilirler. Bu nedenle, Tanrı'yı onurlandıran işimizde bu tür yaratıcılık ve

çalışkanlıktan daha fazlası olmalıdır; hayvanlardan bir farkı olmayan işlerimizle Tanrı'yı yücelttiğimizi söylemeye istekli olmadığımız sürece.

Yüceliği İçin Dünyayı Denetiminde Tutan, Tanrı'nın Temsilcileri

Peki aradaki fark nedir? İnsanın yaratılışı ile ilgili ilk Kutsal Kitap ayetlerini düşünün. "Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, 'Verimli olun, çoğalın' dedi, 'Yeryüzünü doldurun ve *denetiminize* alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara *egemen olun*'" (Yaratılış 1:27-28). Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmamız, bizi doğrudan dünyayı *denetim altına almak* ve ona *egemen olmak* üzere sahip olduğumuz ayrıcalığa ve göreve götürür. Başka bir deyişle, Tanrı'nın yarattıklarını, O'nun değerine dikkat çekecek ve tapınmayı uyandıracak şekilde anlamak, şekillendirmek, tasarlamak ve kullanmakla meşgul olmalıyız.

Tanrı'nın benzeyişinde olmak demek, en azından O'nun benzeyişini yansıtmamızı gerektirir. O'nun gerçekte nasıl olduğunu yansıtmalıyız. Ve bunu kendimizi (benzeyişinde olanlar olarak) yüce göstermek için yapmamalıyız, tersine O'nu (Yaratıcı olarak) yüce göstermek için yapmalıyız. İnsanlar ünlü kişilerin benzerini, onları onurlandırmak için yaratırlar. Tanrı'nın insanı kendi benzeyişinde yaratmasının sebebi, insanların yaptıklarıyla kendisinin görülmesi, zevk alınması ve onurlandırılmasıdır.

Sonra da her şeyden önce, insanın yaptığı şeylerin bir iş olduğunu söyler. İnsanlar, yeryüzünü denetim altına alır ve egemen olur. Bu, insan olmanın ne anlama geldiğinin bir kısmının, yaratılış üzerinde hakimiyet kurmak ve dünyaya Tan-

rı'nın gerçekliğini ve güzelliğini yansıtan bir şekil, düzen ve tasarım getirmek olduğunu gösterir. Tanrı, insanı adeta yeryüzünün başlıca temsilcisi yapar ve onlara dünyayı denetimi altına almaları için Tanrı'ya benzer haklar ve yetenekler bahşeder; dünyayı iyi amaçlarla, özellikle de Yaratan'ı yüceltme amacıyla kullanmaları ve şekillendirmeleri için bunu yapar.

Çalışmak Değil, Faydasızlık Bir Lanettir

O zaman tamamen geriye, günahın başlangıcından da önceye gittiğinizde, dünyevi işlerin olumsuz bir tarafı yoktur. Yaratılış 2:2'ye göre, Tanrı'nın kendisi de yaptığı işin iyi ve Tanrısal olduğunu ima ederek yaratılış *işinden* dinlendi. Ve bu kutsal işin doruk noktası insanlardı; Tanrı'nın benzeyişinde yaratılan, yaratılışa egemenlik sürecek, şekillendirecek ve tasarlayacak bir yaratık. Bu nedenle, işin anlamının özünde *yaratıcılık* vardır. Eğer Tanrı iseniz, işiniz hiçlikten bir şey yaratmaktır. Eğer Tanrı değilseniz, ama Tanrı gibiyseniz –yani eğer insansanız– işiniz Tanrı'nın yaptığını alıp, O'nu yüceltmek için bunu şekillendirip kullanmaktır.

Kunduzlardan Farkımız Nedir

Ama burada kunduzlar devreye giriyor. Bir kunduz çevresini kontrol altına alır ve iyi bir amaç için bir baraj, bir ev inşa eder. İşinden zevk alır gibi görünür ve kunduzun çalışkanlığı ve becerisi bile Tanrı'nın bilgeliğinin yüceliğini yansıtır.

> *Parlak ve güzel her şeyi,*
> *Büyük ve küçük her yaratığı,*
> *Bilge ve mükemmel her şeyi,*
> *Rab Tanrı yarattı.*[42]

[42] Cecil F. Alexander, "All Things Bright and Beautiful" (1848).

Ve Tanrı bunların hepsi ile yüceltilir. "El çırpsın ırmaklar, sevinçle haykırsın dağlar… Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mezmurlar 98:8; 19:1). Öyleyse çalışan insan ile çalışan kunduz arasındaki fark nedir? Ya da arı ile, sinek kuşu ile, karınca ile? Hepsi sıkı çalışır; etrafındaki şeyleri denetimi altına alıp onları iyi amaçlar uğruna mükemmel yapıtlara dönüştürürler. Aradaki fark, insanların ahlaki olarak öz-bilinçli olmalarıdır ve Tanrı'yı onurlandırabilecek ya da onurlandırmayacak sebepler temelinde işlerini seçmeleridir.

Hiçbir kunduz, arı, sinek kuşu veya karınca bilinçli olarak Tanrı'ya dayanmaz. Hiçbir kunduz kutsal düzen ve güzellik yapısını düşünmez ve Tanrı mükemmel olduğu için mükemmelliğin peşinden gitmek üzere ahlaki bir seçimde bulunmaz. Hiçbir kunduz Tanrı'nın değerini ve amacını düşünmez ve Tanrı uğruna kendisi için değil de, başka bir kunduz için bir baraj inşa etmeye karar vermez. Ama insanlar tüm bu potansiyellere sahiptir, çünkü bizler Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldık. Bu yollarla Tanrı'yı yansıtmak için yaratıldık. Tanrı bizi yeryüzünü kontrol etmekle –şekillendirmek ve kullanmakla– görevlendirdiğinde, bunu bir *kunduz* gibi yapmamızı kastetmez. O, bunu bir insan gibi yapmayı, sırf Yaratıcısı'nın yüceliği için işini kasten yapmakla sorumlu, ahlaki olarak öz-bilinçli bir insan gibi yapmayı kastetmiştir.

Şüphesiz, Tanrı bizi benzeyişini taşıyanlar olarak gönderdiğinde, çukurlarımız düz kazılmalıdır, borularımız su kaçırmamalıdır, dolap köşelerimiz çıkıntısız ve düz olmalıdır, cerrahi işlemlerimiz temiz olmalıdır, kelimelerimiz çekici ve doğru olmalıdır, yiyeceklerimiz sağlıklı ve besleyici olmalıdır, çünkü Tanrı düzen, güzellik ve ustalık Tanrısı'dır. Ama kediler temiz, karıncalar çalışkan, örümcekler de düzenli ve güzel işler çıkarırlar. Ve hepsi Tanrı'ya muhtaçtır. Bu nedenle,

insanlar olarak işimizin özü, Tanrı'nın gücüne bilinçli bir dayanakta ve Tanrı'nın mükemmellik yapısının bilinçli arayışı içinde ve kasıtlı olarak Tanrı'nın yüceliğini yansıtmak amacıyla olmalıdır.

İyi İş Yapıp İyi Uyumak

Mesleğiniz ne olursa olsun bu şekilde çalıştığınızda, günün sonunda tatlı bir esenlik hissi üzerinize çöker. Çünkü boşa harcanmamıştır. Tanrı bizi boş oturmamız için yaratmadı. Bu nedenle yaratıcı üretkenliği bırakanlar, Tanrı'ya dayanmanın, dünyayı şekillendirmenin ve Tanrı'yı yansıtan amaçlı işin getirdiği sevinci kaybederler. "Az yesin, çok yesin işçi rahat uyur, ama zenginin malı zengini uyutmaz" (Vaiz 5:12). Jonathan Edwards, dünyevi görevlere karşı olan kişisel dindarlığı ikiyüzlülük olarak görmüştür. Bunun tersini örneklemek için kendi karısını ("kişi" ifadesiyle) kullanmıştır:

> Kişi bir keresinde "Ah, gün boyu Tanrı için çalışıp, akşam da O'nun gülücüğü altında dinlenmek ne de güzel!" demişti. Dua etmek, okumak ve sessiz zamanda bulunmak için, bu kişi tarafından dünyevi çağrıda yapılması gereken işler, dinsel işler ve tecrübeler uğruna geride bırakılmamıştır; ancak dünyevi işler büyük bir hevesle, Tanrı'ya hizmetin bir parçası olarak halledilmiştir; bunu yapmış olan kişi de sonuç olarak "bu dua kadar iyidir" demiştir.[43]

[43] Jonathan Edwards, "Thoughts Concerning the Revival," *The Great Awakening*, ed. C. C. Goen, vol. 4 of *The Works of Jonathan Edwards* içinde (New Haven, CT: Yale University Press, 1972), 340.

Gerçek kişisel dindarlık, dünyevi işlerin altını kazmaz, aksine onları besler. Tanrı ile paydaşlığın toprağında tembellik yetişmez. Bu nedenle, hayatlarını çoğunlukla tembellikle veya anlamsız boş işlerle geçiren insanlar, nadiren çalışanlar kadar mutlu olurlar. Gerçekten mutlu olan emekli insanlar, insanın iyiliği ve Tanrı'nın yüceliği uğruna, aktif ve üretken kalmanın yaratıcı, faydalı, Tanrı'yı onurlandıran yollarını ararlar.

Şüphesiz, birbirimize iş bulmak ve işi elde tutmak için yardımcı olmalıyız. Daha büyük bir sorun olan işsizlikle ilgilenmeliyiz. Her ne kadar böyle olsa da, bu öncelikle ekonomik bir sorun değildir. Bu öncelikle teolojik bir sorundur. İnsanlar, Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmışlardır ve yaratıcı, faydalı, sevinç dolu, Tanrı'yı yücelten işler yapmak için, Yaratıcıları'nın kendilerine uygun olan özellikleri ile donatılmışlardır. Bu nedenle, aşırı tembellik (çalışma kabiliyetiniz varsa) suçluluk ve yararsızlık baskısını getirir.

Dünyevi işlerimizle Tanrı'ya değer vermemizin ikinci yolu ise sevinç dolu, güven dolu, Tanrı'yı yücelten yaratıcılığımız ve ustalığımızdır. Tanrı, bilinçli olarak gücüne güvenerek ve bilinçli olarak O'nun mükemmelliğine göre dünyayı şekillendirerek, biz O'ndan hoşnut olalım ve O bizde yüceltilsin diye çalışmamız için bizi yarattı. Ve tüm bu Tanrı'yı yücelten yaratıcılığın ve tüm bu sevincin, bizim gibi bunu hak etmeyen günahkârlara verilişinin yalnızca Mesih'in ölümüyle mümkün olduğunu hatırladığımızda, çalıştığımız her saat çarmıhta bir övünme hâline gelir.

3. İnsanların sözlü Müjde'de duydukları Mesih'in yüceliğinin tasviri, dünyevi işlerimizde doğrulandığı ve büyütüldüğü zaman, dünyevi işlerimizde Mesih'e değer vermiş oluruz.

Dünyevi işlerin değerini abartmanın da bir anlamı yok. Çün-

kü bu Müjde değildir. Kendi başına kimseyi kurtarmaz. Hatta, İsa Mesih'ten bahsedilmezse, dünyevi işlerimiz Mesih'in yüceliği konusunda kimsede hayret uyandırmayacaktır. İşte bu yüzden Yeni Antlaşma mütevazı bir şekilde, işlerimizin Müjde'nin bir süsü olduğundan bahseder. Köleler hakkında Pavlus şöyle demiştir, "Efendilerini hoşnut etsinler. Ters yanıt vermeden, hırsızlık yapmadan, tümüyle güvenilir olduklarını göstersinler. Böylece *Kurtarıcımız Tanrı'yla ilgili öğretiyi her yönden çekici kılsınlar*" (Titus 2:9-10). Buradaki amaç köleliği desteklemek değildir (ki Pavlus, kölelikten çıkan Onisimos hakkında "artık köle değil, köleden üstün, sevgili bir kardeş" diyerek bunu yıkmıştır, Flm. 16), ama işimizi yapış şeklimizin, Tanrı'nın doktrinini "çekici kıldığını" göstermektir.

Başka bir deyişle, işlerimiz güzel kadın değil, kolyedir. Güzel kadın Müjde'dir; "Kurtarıcımız Tanrı'yla ilgili öğreti." Dolayısıyla, dünyevi işlerimizin öneminin birisi, çalışma şeklimizin imansızlar önünde, inandığımız Müjde'nin çekiciliğini artıracağı veya azaltacağıdır. Tabii ki, bizim Hristiyan olduğumuzu bildiklerini varsayarsak. Çalışmamızda "çekici kılacak" bir şey yoksa, bu metnin bütün anlamı kaybolur. İnsanlar bizim Hristiyan olduğumuzu bilmedikleri zaman işimizin Tanrı'yı yücelteceğini düşünmek, televizyonda ürününden hiç bahsetmeyen bir reklama hayran kalmaya benzer. İnsanlar bundan etkilenebilir ama ne alacaklarını bilemezler.

İmanın Engellerini Kaldırmak

Pavlus başka bir yerde de işlerimizin Müjde ile olan ilişkisinden bahseder. 1. Selanikliler 4:11-12'de kiliseye şunu demiştir, "Size buyurduğumuz gibi, sakin bir yaşam sürmeyi, kendi işinize bakmayı, ellerinizle çalışmayı amaç edinin. Öyle ki, kimseye muhtaç olmadan öbür insanların önünde saygın bir

yaşam süresiniz." Buradaki mesele, işimizin birilerini kurtaracağı değil. Mesele şu ki, iyi yaşar ve iyi çalışırsak engeller ortadan kalkacaktır. Başka bir deyişle, iyi ve dürüst çalışma, Tanrı'nın kurtaran Müjdesi değildir, ancak insanları kandıran ve Hristiyan olan bir araba satıcısı, Müjde'ye bir kusurdur ve Mesih'in güzelliğini görmenin önüne bir engel koyar. Tembellik de, suçtan daha büyük bir engel olabilir. Hristiyanlar, ofiste bir sorununuz olduğunda gittiğiniz kişiler olarak mı bilinmeli, yoksa karmaşık bir mesleki meseleyle gidilecek kişiler olarak mı bilinmeli? Bu biri ya da ikisi olmak zorunda değil. Kutsal Kitap şunu söyler: "Her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın" (Koloseliler 3:23; bkz. Ef. 6:7).

Tanrı'ya dünyevi işlerimizle değer vermenin üçüncü yolu ise, mükemmellik için yüksek standartlara, doğruluğa ve saygınlığa sahip olmaktır, öyle ki Müjde'nin önüne hiç engel koymayarak Mesih'in her şeyi tatmin eden güzelliğine ilgi çekebilelim. İşlerimizle Müjde'yi güzelleştirdiğimizde, hayatımızı boşa harcamayız. Ve bu güzelleştiren süsün (Tanrı'ya dayalı, Tanrı tarafından şekillendirilen, Tanrı'yı yücelten işimizin) Mesih'in kanıyla bizim için satın alındığını ve çekici kıldığımız güzelliğin Mesih'in ölümünün Müjdesi olduğunu hatırladığımızda, o zaman tüm bu güzelleştirişimiz çarmıhta övgüye dönüşür.

4. Maddi getirisi yerine işin faydalı oluşuna odaklanırken aynı zamanda başkalarına muhtaç kalmayacak kadar para kazanarak, yaptığımız dünyevi işlerimizde Mesih'e değer veririz.

Tanrı, tatmin edici işlerin ihtiyaçlarımızı karşılayacağını başından beri planlamıştır. Tanrı da başlangıçta çalıştı (Yar. 2:2) ve kendi benzeyişinde yarattığı insanlar da çalışacaktı. Gü-

nah dünyaya gelmeden önce, yapılacak bu iş sıkıntısız ve boş değildi. Her ihtiyacı karşılamak üzere Tanrı'nın verdikleriyle beraber, güzellikle işleyecekti. Dünyayı yok etmeden, dünyayı insanların ihtiyaçlarına egemen kılacaktı (Yar. 1:28). Başlangıçta insanların evi, meyve ağaçları ile dolu bir bahçeydi; sürülmesi ve ekilmesi gereken zorlu bir tarla değildi. "Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi" (Yaratılış 2:9). Bununla kalmayarak, "Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu" (Yaratılış 2:10).

Düşüşten Önce Mutluluk Veren İş, Artık Terletip Yıpratmakta

Bu her şeyi karşılayan cennet bahçesinde Tanrı öncelikle şöyle dedi, "Toprağı işleyecek insan da yoktu" (Yaratılış 2:5). Böylece topraktan insanı yarattı ve bu yaratılışta Adem, Babası ile yaratılış hizmetkârı olarak çalışan bir oğul hâline geldi. Buradaki işin özü, hayatta kalmak değildi. Bunu sağlayan zaten Tanrı idi. İnsan özgürdü; *işten* değil, *işinde* özgürdü. Yiyecek ve giyecek derdine düşmeden yaratıcılığını kullanabilecekti.

Günahın dünyaya gelmesiyle değişen şey insanların artık çalışmak zorunda olması değil, düşmüş yaratılışın sıkıntılarıyla ve boşluğuyla işin zorlaşmış olmasıydı. Rab Adem'e şöyle dedi:

> *Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi…* Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, *yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek* ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. (Yaratılış 3:17-19)

Erkek ve kadın, kendilerine dayanmayı seçip Tanrı'nın babacan rehberliğini ve teminini reddettiklerinde, Tanrı onları seçtikleri şeye mahkûm etti: kendine dayanmaya. Dedi ki, bundan sonra alın teri dökmeden yemek yiyemeyeceksiniz. Böylece sevinç dolu işin bulunduğu bahçeden atılarak, dert dolu toprağı sürme işine getirildiler. Bugün bizim de altında olduğumuz lanet, çalışmak zorunda olduğumuz değildir. Bu lanet yüzünden işlerimizde yıpranmayla, sıkıntıyla, endişeyle ve felaketle boğuşuyoruz. Ve tüm bunlar artık iki kat daha ağır, çünkü bu çabayla kendimizi hayatta da tutmalıyız. "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın."

Mesih Bu Laneti Üzerine Aldı ve Artık Kurtuluyoruz

Peki Mesih halkının üzerinden bu laneti kaldırmak için gelmedi mi? Evet. "...Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, 'Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir' diye yazılmıştır" (Galatyalılar 3:13). Ancak, bu lanet tek bir seferde aniden kalkmamaktadır. Tanrı bizi belli adımlarla kurtarır. Mesih günah için ölerek ve yeniden dirilerek, kötülüğe ölümcül bir darbede bulundu. Ancak her düşman henüz ayaklarının altında değil. Örnek olarak ölüm, hâlâ deneyimlediğimiz lanetin bir parçasıdır. Mesih halkı için ölümü yendi, ama şu anda bu kısmendir. Hâlâ ölüyoruz, ama ölümün "dikeni", ölümün umutsuzluğu, Mesih aracılığıyla, günahlarımızın bağışlanmasıyla kaldırılmıştır, ve O dirilmiştir (1.Ko. 15:54-55)!

Benzer şekilde, ihtiyaçlarımız için hâlâ çaba sarf etmeliyiz. Mesih şöyle demiştir, "'Ne yiyip ne içeceğiz?' diye canınız için, 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın…

Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir" (Matta 6:25, 32-33). Şunu da demiştir, "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm" (Matta 11:28). "Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rab'bin işinde her zaman gayretli olun" (1. Korintliler 15:58). Başka bir deyişle Tanrı, çocuklarının, işin sıkıntısını, faydasızlığını ve iç karartıcı yorgunluğunun yükünü çekmesini istemez. Bu çağda bile bizden lanetin bu parçasını kaldırmayı hedefliyor.

Cennet Henüz Burada Değil

Ancak bu çağın sonu için ölüm nasıl bir gerçeklikse, biz de bu düşmüş çağda çoğu zaman işi zorlaştıran birçok engele karşı koymalıyız. Henüz cennete dönüp başka birinin bahçesinden meyve toplayamayız. Selanik'te bu hatayı yapmışlardı. Bazı insanlar Mesih'in yakında geleceğini düşünerek işlerini bırakmışlardı ve tembellikle yaşıyorlardı. Cennet yakındı. Bu yüzden Pavlus onlara şunu yazı, "'Çalışmak istemeyen yemek de yemesin!' Çünkü aranızda bazılarının boş gezdiğini duyuyoruz. Bunlar hiçbir iş yapmıyor, başkalarının işine karışıp duruyorlarmış. Böylelerine Rab İsa Mesih adına yalvarıyor, şunu buyuruyoruz: Sakin bir şekilde çalışıp kendi kazançlarından yesinler." (2. Selanikliler 3:10-12). Tembellik içinde yaşamayı ve başkasının alın terinin meyvesini yemeyi seçen ve çalışabilir güçte olan insanlar, Tanrı'nın tasarımına başkaldırırlar. Eğer mümkünse, kendi hayatımızı kendimiz geçindirmeliyiz.

Peki öyleyse Hristiyanlar nasıl "kendi kazançlarını sağlayarak" Mesih'e verdikleri değeri gösterirler? Öncelikle istekli bir şekilde Tanrı'nın bu çağ için olan tasarımına uyarak. Bu,

O'nun otoritesini onurlandıran bir itaatkârlıktır. İkinci olarak, Hristiyanların başkalarına tembel bir şekilde bağımlı olmalarını, Tanrı'nın takip edilmeye layık olmadığının kanıtı olarak görecek olan imansızların önünden engelleri kaldırarak. "... ellerinizle çalışmayı amaç edinin. Öyle ki, kimseye muhtaç olmadan öbür insanların önünde saygın bir yaşam süresiniz" (1. Selanikliler 4:11-12). Kendi geçimimizi kazanarak Tanrı'yı onurlandırırız, çünkü bu, Hristiyan olmayanların Mesih'i gerçekte olduğu gibi görmelerinin önünü açar. Amaçsız ve tembel Hristiyanlar, sevdiğimiz yaratıcı, amaçlı, güçlü ve merhametli olan Tanrı ile çelişirler. Hayatlarını boşa harcarlar.

Geçici Yiyecek İçin Çalışmayın

Üçüncü olarak, kendi geçimimizi sağlarken maddi kâra değil de, ürünümüzün veya hizmetimizin topluma sağladığı faydaya odaklandığımızda, Tanrı'ya değer veririz. Bu çelişkili gelebilir. Evet, ihtiyacımızı karşılayacak kadar para kazanmalıyız diyorum. Ama hayır, çalışmamızın ana hedefi olarak *bunu* belirlememeliyiz. İsa'nın dediği en dikkat çekici şeylerden birisi şudur, "*Geçici yiyecek için değil*, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek" (Yuhanna 6:27). Geçici yiyecek için çalışmayın! "Geçici yiyecek" tüm sıradan yiyecekleri içerir. Bu çarpıcıdır! Benim size dediklerimin tam aksini söylüyor gibi görünüyor. Peki İsa ne demek istiyor?

Şimdiye kadar baktıklarımızdan da bildiğimiz gibi, İsa burada kendi geçiminizi sağlamanın ve kendi ekmeğinizi yemenin yanlış olduğunu söylemiyor. Açıkça, geçici yiyecek için çalıştığımızda, asıl o yiyecek için değil de, daha fazlası için çalıştığımız konusunda önemli bir farkındalık olması gerektiğini kastediyor. Başka bir deyişle, işinizde yalnızca mad-

di şeylere odaklanmayın. Kazancınızla satın alabileceğiniz geçici şeyler uğruna çalışmayın. Esas olarak paranıza değil, faydanıza dikkat ederek çalışın. Yaptığınız şeylerle insanlara fayda sağlamak amacıyla çalışın.

Mesih, çalışmanın lanetini kaldırdı. Kaygılı çabayı, Tanrı'nın ihtiyaçlarımızı karşılayacağı güveniyle değiştirdi (Flp. 4:19), ve böylece yaptığımız işlerde bizde başka bir tutkuyu uyandırdı. İsa'nın çağrısına sevinçle döneriz: Öncelikle Tanrı'nın egemenliğini ve O'nun doğruluğunu ararız, böylece geçici yiyecek bize sağlanır. Bu nedenle geçici yiyecek için çalışmayın. İnsanları sevmek ve Tanrı'yı onurlandırmak için çalışın. Yaptığınız işin insanları nasıl bereketleyeceği üzerine yeni yollar düşünün. İlk olarak kazancı düşünmeyin; ilk olarak ürününüzün veya hizmetinizin ne kadar faydalı olabileceğini düşünün.

İşlerinizi Halledin, Ama Onlardan Özgür Kalın

Sabah kalkıp *geçici olmayan yiyecek için* nasıl işe gitmezsiniz; ilk olarak nasıl kazancı düşünmezsiniz? Bu gerçekten ruhsal bir keşiftir, ve uzun dualar ve özlemlerle elde edilir. Benim bunları açıklamam bunun olmasını sağlamayacak. Ama belki de Kutsal Ruh benim sözlerimi kullanarak size bu konuda yardımcı olacaktır. Pavlus 1. Korintliler 7:30-31'de, zaman daraldığı için "...mal alanlar malları yokmuş gibi, dünyadan yararlananlar alabildiğine yararlanmıyormuş gibi olsun" demiştir. Bence bu, evet çalışın ama geçici yiyecek için çalışmayın, demenin başka bir yoludur. Gidin satın alacağınızı alın, ama malınız yokmuş gibi davranın. İşlerinizi halledin, ama onlardan özgür kalın. Bu işlerden gelen finansal kazancınız sizin hayatınız değildir.

Bir Borsacı Olduğunuzu Düşünün

Hristiyan bir borsacı olduğunuzu ve marketin düşüşünü izlediğinizi varsayın. Geçici yiyecek için çalışmamak sizin için hayatınızı riske atmamak demektir. Huzurunuzun ve sevincinizin bozulmamış olması demektir. Müşterileriniz için elinizden geleni yapma kararlılığınız aynı kalacaktır; onlara marketten çıkıp paralarını Tanrı'nın yüceliği için başka şekilde kullanmalarını önerseniz bile. Geçici yiyecek için çalışmazsınız. Hedefiniz çalışma şeklinizle Mesih'in yüceltilmesidir. İsa şöyle demiştir, "Benim, sizin bilmediğiniz bir yiyeceğim var… Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" (Yuhanna 4:32-34). Hiçbirimiz işlerimizde geçici yiyeceğe odaklanmamalıyız; bunu Tanrı'ya bırakmalıyız. Bunun yerine bizi gönderenin isteğini yapmaya odaklanmalıyız. Ve O'nun isteği ise O'nu her şeyin üstünde tutmamız ve bunu gösterecek şekilde yaşamamız.

Hristiyan bir borsacı, düşen bir marketin karşısında şunu diyecektir, "Bu işten istediğim ana yemek hâlâ burada. Her şeyden önce bu iman testini geçmeye ve Mesih'in iyiliği ve gücünde derin bir huzura sahip olmaya acıktım. Başkaları benim tavrımı ve dürüstlüğümü görüp Mesih'i yüceltirken, O'nun adının saygı görmesinin tadını çıkarmaya acıktım." Ve bu amaç uğruna bu kişi sonsuz yaşam veren yiyecek için çalışır. Dua ve derin düşünceler için erken kalkarak ve tüm gün Mesih'i yüreğine yakın tutarak çalışır. Bu güvenlik içinde başkalarının iyiliğini düşünür ve onlara hizmet eder. Bu harika bir şeydir, boşa harcanmış bir hayat değildir.

İsa bizi bu dünyada yabancı ve sürgün olmaya çağırmaktadır. Bunu bizi dünyadan çıkararak değil, temelde dünyayı nasıl gördüğümüzü ve nasıl iş yaptığımızı değiştirerek yapar. Sadece geçimimizi sağlamak için çalışırsak, yani geçici ekmek

için çalışırsak, hayatımızı boşa harcarız. Ama Tanrı'nın tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacağına ve Mesih'in hak edilmeyen her bereketi satın almak için öldüğüne dair tatlı bir güvenceyle çalışırsak, o zaman tüm emeğimiz bir sevgi emeği olacaktır ve yalnızca çarmıhla övünecektir.

5. Başkalarını Tanrı'da memnun etmek için para harcama arzusuyla çalışıp para kazandığımızda, yaptığımız dünyevi işlerimizde Mesih'e değer veririz.

7. bölümde söylediğim her şey, Hazinemiz'in para değil, Mesih olduğunu göstermek için radikal bir şekilde kullanmak üzere paramız olduğunu varsayıyordu. Ama para ağaçta yetişmez; biz bunun için çalışırız. Bazı hizmetler sağlarız veya başkalarının almak için para ödeyeceği bazı ürünler üretiriz. Demek istediğim şu ki, çalışırken, artan paramızı başkalarını Tanrı'da memnun etmek için nasıl kullanacağımızı düşünmeliyiz. Elbette, hayatımızın amacı bu olduğu için, *tüm* paramızı başkalarını Tanrı'da memnun etmek için kullanmalıyız. Ancak buradaki mesele, kendimiz için ihtiyacımız olmayan (ve düşündüğümüzden çok daha azına *ihtiyacımız* olan) kazançları kullanarak İsa adına başkalarının ihtiyaçlarını karşılamayı hedeflersek, dünyevi işlerimizin dünyada Tanrı'yı yücelten büyük bir iyilik hâline gelebileceğidir.

Çalışacak Gücü Olanlar, Mağdurlara Yardımcı Olur

Kendi ihtiyaçlarını karşılayamayanların ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmamız gerektiğini Tanrı bize açıkça söylemiştir. Eğer mümkünse herkesin çalışması gerektiği ve genel olarak çalıştığınızda ihtiyacınız olan şeye sahip olacağınız doğrudur. "Toprağını işleyenin ekmeği bol olur" (Süleyman'ın Özdeyişleri 12:11). Ancak bu genel kural kusursuz değildir. Kuraklık

tarlanızı vurabilir; hırsızlar kazandıklarınızı çalabilir; engelli olmak kazanma gücünüzün son bulmasına neden olabilir. Bütün bunlar, günahın dünyaya getirdiği lanetin bir parçasıdır. Ancak Tanrı merhametiyle, çalışacak gücü olanların, özellikle zor zamanlarda çaresizlerin ihtiyaçlarını karşılamasını ister.

Kutsal Yazılar'dan üç ayet bunu açıkça belirtmektedir. 1. Timoteos 5:8'de Pavlus, yaşlı dullar hakkında çocuklara ve torunlara şunu söylemiştir: "Kendi yakınlarına, özellikle de ev halkına bakmayan kişi imanı inkâr etmiş, imansızdan beter olmuştur." Elçilerin İşleri 20:35'te Pavlus, kendi emeklerinden bahsederek şunu söylemiştir, "Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın, 'Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur' diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim." Ardından Efesliler 4:28'de Pavlus, sadece "Çalma, çalış!" demekle kalmamış, şunu da eklemiştir, "Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin. Tersine, kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin; *böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun*." Bir şeye sahip olmak için çalmak yerine, çalışabilirsiniz veya vermek için çalışabilirsiniz. Üçüncü seçenek Tanrı'nın iyiliğinde olan memnuniyetten gelirse, bu O'nu dünyada yüce gösterir.

6. Yaptığımız dünyevi işlerimizin yarattığı ilişkiler ağını, Müjde'yi paylaşarak ve yardım eylemlerinde bulunarak, sevilmek uğruna Tanrı'nın bir armağanı olarak ele alarak, Mesih'e değer veririz.

Bunu sona koyuyorum ancak bunu önemi az olduğu için değil, bunu ilk sıraya koyanlar dünyevi işlerin önemi hakkında asla başka bir şey söylemediği için sona koyuyorum. Bu hatayı kendim de yaptım. Kişisel müjdecilik o kadar önemlidir ki, onu hayattaki tek önemli şeymiş gibi görmek kolaydır. Ancak Kutsal Kitap'ın yalnızca Müjde'yi duyurmaya değil, Müjde'yi

çekici kılmaya da çok önem verdiğini gördük. Ama şimdi şunu da söylemeliyim ki, Tanrı'nın sizi işinize yerleştirmesinin nedenlerinden birisi, Mesih'in Müjdesi'ni *duyurmanızdır*. Onlara Müjde'yi anlatasınız diye sizi başkalarının hayatlarına O soktu. Bu olmadan, tüm çekici kılma çabalarımız, onu hayat verici kılabilecek tek şeyden yoksun olabilir.

Hristiyan kişinin çağrısı, ağzını yaşam pınarı yapmasıdır. "Doğru kişinin ağzı yaşam pınarıdır" (Süleyman'ın Özdeyişleri 10:11). Sonsuz yaşama giden yol, İsa Mesih'e imandadır. Sizin iyi bir çalışan olmanız kimseyi kurtarmayacaktır. İnsanlar Müjde'yi bilmelidir, çünkü o sonsuz yaşama giden, Tanrı'nın gücüdür (Rom. 1:16). "Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur" (Romalılar 10:17).

İlk kiliseler "Müjde'yi duyuran" insanlar grubuydu. Onlar Müjde'yi duyurdular. İstefanos'un ölümünden sonra imanlılar Yeruşalim'de zulüm görüp dağıtıldıktan sonra, "gittikleri her yerde Tanrı sözünü müjdeliyorlardı" (Elç. 8:4). Tüm yeni ilişkilerinde Müjde dudaklarındaydı. Kimlikleri "duyurucu" olmalarıydı: "Ama siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılası ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini *duyurmak için* seçildiniz" (1. Petrus. 2:9). Bunu karşılıksız aldılar. Karşılıksız verdiler.

Bir insanın yaşamının değerli oluşundan bahseden İsa'nın sözlerinden etkilenmişlerdi: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?" (Markos 8:36-37). Yirmi yüzyıl sonra C. S. Lewis'in, bir canı Mesih'e kazandırmak ile mesleği olan Oxford'da İngiliz Edebiyatı bilgini olmanın değeri arasındaki ilişki hakkında dediklerinin yükünü hissettiler:

> Bir Hristiyan, edebiyatı, kültürlü bir putperestten daha az ciddiye alacaktır. … İmansız bir kişi, her zaman duygusal deneyimlerini bir tür din hâline getirmeye eğilimlidir. … ve genellikle sadece eğlence için kitaplara yönelen büyük insan kitlesi karşısındaki üstünlüğünü sürdürmek ister. Ancak Hristiyan kişi *tek bir canın bile kurtuluşunun, dünyadaki tüm destanların ve trajedilerin yazılmasından veya korunmasından daha önemli olduğunu* baştan bilir: ve üstünlüğe gelince, yoksulların çoğunu kapsadığı için sıradan kişilerin muhtemelen üstünlerin çoğunu içerdiğini bilir.[44]

Buradaki mesele, Lewis'in işini bırakıp tam zamanlı bir müjdeci olması ya da sizin de olmanız gerektiği değil. Mesele şu ki, eserinin anlamını uygun bir perspektiften görmüştü ve birden fazla şeyin ona önem verdiğini biliyordu. Yukarıda bahsettiğimiz beş yolun her birine Lewis, mesleğinin Müjde'yi duyurabileceği bir ilişkiler ağı yarattığını da eklerdi. Bir keresinde Müjde'yi aşırı basitleştirdiği için eleştirildiğinde, eleştirmenine şu yanıtı verdi:

> [Bu kişi] öne sürdüğü hastalıklar gibi bir de tedavi tavsiye etseydi daha faydalı bir eleştirmen olurdu. Kendisi böyle bir işi nasıl yapıyor? Kendi şehrinde etrafını saran çok sayıda bakkalcıyı, avukatı, emlakçıyı, cenazeciyi, polisi ve sanatçıyı dönüştürmeye çalışırken hangi yöntemleri ne tür bir başarıyla kullanıyor?[45]

---

[44] C. S. Lewis, "Christianity and Literature," *Christian Reflections* içinde (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1967), 10.

[45] C. S. Lewis, "Rejoinder to Dr. Pittenger," *God in the Dock: Essays on Theology and Ethics* içinde (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1970), 183.

Yaşadığımız ve çalıştığımız yerin yarattığı ilişkiler konusunda belki de bir şeyden daha bahsetmek gerekir. Birçoğunuz için görevlere ve merhamet eylemlerine geçiş, işinizden uzaklaşmak değil, işinizle birlikte dünyanın daha muhtaç, daha az ulaşılan yerlerine gitmek olacaktır. Hristiyanlar yalnızca mesleklerinin ne olduğunu değil, bunun nerede yapılması gerektiğini de ciddi olarak düşünmelidir. Öğretmenlerin, marangozların, bilgisayar yazılımcılarının, yöneticilerin, mali müşavirlerin, doktorların ve pilotların işlerini Amerika'da yapmaları gerektiğini varsaymamalıyız. Bu tür bir meslek, aksi takdirde girmesi zor olan bir ülkede veya yoksulluğun Müjde'ye erişimi engellediği bir yerde daha iyi kullanılabilir. Bu şekilde, işimizin yarattığı ilişkiler ağı sadece stratejik değil, aynı zamanda kasıtlıdır.

Sonuç

Sonuç olarak dünyevi işler, Mesih'e gün içerisinde değer verdiğimizde, boş işler değildir. Bu çağda Tanrı'nın isteği, halkının tüm mesleklerde tuz ve ışık gibi dağılmasıdır. O'nun amacı bilinmektir, çünkü O'nu tanımak yaşam ve sevinçtir. O bizi dünyanın dışına çağırmıyor. Çalışma ihtiyacını da ortadan kaldırmıyor. Toplumu ve kültürü de yok etmiyor. Her yere dağılmış kutsalları aracılığıyla, tüm halkların sevinci için, her şeydeki üstünlüğü için bir tutku yayıyor. Eğer dünya gibi çalışırsanız, ne kadar zengin olursanız olun, hayatınızı boşa harcarsınız. Fakat işiniz kurtarıcı bir ilişkiler ağı yaratır ve Mesih'in yüceliğinin Müjdesi için bir süs hâline gelirse, memnuniyetiniz sonsuza dek sürecek ve sevincinizle Tanrı yüceltilecektir.

9

Müjde Hizmetlerinde ve Merhamette Mesih'in Yüceliği— Bu Kuşağa Bir Çağrı

Tanrı bazılarınıza yaklaşmaktadır. O, sizi bazı tehlikeli ve kirli işlerde çok daha mutlu etmek isteyen "Cennetin Tazısı" gibidir. Müjde hizmetkârları ve merhamet hizmetinde bulunanlar birdenbire ortaya çıkmazlar. Onlar da, Tanrı'nın yüceliğiyle şaşkına dönmüş ve donakalmış sizin gibi insanların arasından çıkarlar. Bazen tam tersi yönde giderken de bu yaşanır.

Tanrı'nın Burma İçin Adoniram Judson'ı Yakalayışı

Adoniram Judson için bu böyle oldu. Amerika'dan dünyanın diğer tarafına giden ilk Müjde hizmetkârıydı ve yirmi üç yaşında karısıyla, 17 Şubat 1812'de gemiyle yola çıktı. O sırada yalnızca on iki gündür evliydiler. Hayatının geri kalanını 1850 yılına kadar, "kederli ama her zaman sevinerek", Burma'yı Mesih'e getirmek ve insanları Tanrı'da memnun etmek için geçirdi. Ama öncelikle Tanrı onu yolundan çevirmeliydi

ve bu öyle bir şekilde oldu ki, Judson Mesih'e dönüşünde Tanrı'nın sağlayışını hiç unutmadı.[46]

Bir pastörün oğluydu ve zeki bir çocuktu. Daha üç yaşındayken, bir yolculuktan gelen babasına sürpriz olsun diye, annesi bir hafta içinde ona okumayı öğretmişti.[47] On altı yaşındayken (şimdiki adı Brown Üniversitesi olan) Rhode Island Koleji'ne gitti ve üç yıl sonra 1807'de sınıf birincisi olarak mezun oldu.

Tanrı'dan Sapması

Dindar olan anne babasının bilmediği şey, Adoniram'ın Deist olan Jacob Eames adlı bir öğrenci tarafından imandan uzaklaştırılıyor oluşuydu.[48] Judson'ın üniversite kariyeri bittiği sırada, Hristiyan bir imanı yoktu. Yirminci doğum gününe kadar bunu anne ve babasından gizlemişti. 9 Ağustos 1808'de bir imanının olmadığını onlara söyleyerek kalplerini kırdı. Onlara bir tiyatro için yazmak istediğini ve New York'a gitmek istediğini söyledi. Babasının mirası olarak verdiği bir atla altı gün sonra yola çıktı.

Bu hayal ettiği gibi bir hayat olmadı. Kendisini bazı gezginlere bağladı ve daha sonra da dediği gibi, "umursamaz,

---

[46] Adoniram Judson ile ilgili dahası için bkz. John Piper, *Filling Up the Afflictions of Christ: The Cost of Bringing the Gospel to the Nations in the Lives of William Tyndale, Adoniram Judson, and John Paton*, The Swans Are Not Silent (Wheaton, IL: Crossway, 2009).

[47] Courtney Anderson, *To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1956), 14.

[48] Deizm "evreni yaratan ve sonra onu terk eden, yaşam üzerinde hiçbir kontrol sahibi olmayan, doğa olayları üzerinde hiçbir etkisi olmayan ve doğaüstü hiçbir vahiy vermeyen bir Tanrı'ya yalnızca mantığa dayanan inançtı," *The American Heritage Dictionary of the English Language*, 4. bs. (Boston: Houghton Miflin, 2000).

serseri bir hayat yaşadı, bulabileceği her yerde kalacak yer buldu ve fırsat bulduğunda ev sahiplerini kandırdı."[49] Burada bulduklarına karşı olan tiksintisi, birkaç olağanüstü tutumun başlangıcıydı. Tanrı Adoniram Judson'a yaklaşıyordu.

Sheffield'da amcası Ephraim'i ziyaret etmeye gitti, ama onun yerine "dindar genç bir adam" buldu ve bu adam "katı ve diktatörce" olmayan Hristiyan inancıyla onu etkiledi.[50] Burada aradığı amcası yerine bu genç adamı bulması ne kadar da garip.

Unutulmayan Gece

Ertesi gece, daha önce hiç görmediği küçük bir köy hanında kaldı. Hancı, yan odada kritik derecede hasta bir adam olduğu için uykusunun bölünebileceğini söyledi ve özür diledi. Judson tüm gece boyunca gelenler gidenler, alçak sesler, iniltiler ve soluk sesleri duydu. Yanındaki adamın ölmeye hazır olmayabileceğini düşünmek onu rahatsız etti. Kendisini düşündü ve kendi ölümüyle ilgili korkunç şeyler aklında geldi. Kendini aptal gibi hissetti, çünkü iyi Deistlerin bu tür düşüncelere sahip olmaması gerekiyordu.

Sabah ayrılırken yan odada kalan adamın daha iyi olup olmadığını sordu. "Öldü" dedi hancı. Judson, her şeyin bir sonunun olmasıyla vuruldu. Dışarı çıkarken şunu sordu, "Onun kim olduğunu biliyor muydun?" "Evet. Providence'taki üniversiteden genç bir adamdı. Adı Eames, Jacob Eames'ti."[51]

---

[49] Anderson, *To the Golden Shore*, 41.

[50] A.g.e., 42.

[51] A.g.e., 44. Bu hikayenin kaynağı, şu kaynaktaki aile üyelerinin sözlü anlatımlarından gelmektedir: Francis Wayland, *A Memoir of the Life and Labors of the Rev. Adoniram Judson, D. D.*, 2 vols. (Boston: Phillips, Sampson, and Co., 1854), 1:24-25.

Judson neredeyse hareket edemiyordu. Orada saatlerce durup ölümü ve sonsuzluğu düşündü. Eğer arkadaşı Eames haklıysa, bu anlamı olmayan bir olaydı. Ama Judson buna inanmıyordu: "Bu köy hanında cehennemin açılması ve yakın arkadaşı ve rehberi olan Jacob Eames'i yan odadaki yataktan alması— bu kesinlikle bir tesadüf olamazdı."[52] Tanrı gerçekti. Ve Adoniram Judson'ın peşinden geliyordu. Tanrı, Burma halkına götürmek istediği adamı biliyordu.

Mesih'e Diri, Amerika'ya Ölü

Judson'ın Mesih'e dönüşü aniden olmadı. Ama artık kesindi. Tanrı peşindeydi ve aynı Şam yolunda elçi Pavlus'a olduğu gibi, kaçış yoktu. Aylarca süren bir uğraş oldu. Ekim 1808'de Andover Teoloji Okulu'na katıldı ve aralık ayında kendini resmi bir şekilde Tanrı'ya adadı. 28 Haziran 1809'da Judson, Doğu'da Müjde hizmetkârlığı hizmeti için kendisini Toplulukçulara sundu.

Aynı gün Ann ile tanıştı ve ona aşık oldu. Ann Hasseltine'i bir ay tanıdıktan sonra ona evlenmeye olan isteğini söyledi. Biliyordu ki yola çıkacağı hayat yalnızca tehlikeli ve pis olmakla kalmayacaktı, ama aynı zamanda her şeyden uzak olacaktı. Tekrar Amerika'ya dönmeyi beklemiyordu. Yalnızca bir kere, otuz üç yıl sonra döndü, ama tekrar hiç dönmedi. Ann de onunla gitti ve Burma'da hayatını kaybetti. Judson'ın, kendisine Ann'in de Müjde hizmetlerinde eşlik etmesi için onun babasına yazdığı mektupta şöyle yazmaktadır:

> Bunu şimdi sormak zorundayım: kızınızdan önümüzdeki baharın başlarında ayrılmaya, onu bu dünyada bir daha görmemeye rıza gösterip gös-

[52] Anderson, *To the Golden Shore*, 45.

> termeyeceğinizi; onun gitmesine ve Müjde hizmetkârlığı hayatının zorluklarına ve ıstıraplarına boyun eğmesine rıza gösterip göstermeyeceğinizi; onun okyanusun tehlikelerine, Hindistan'ın ikliminin ölümcül etkilerine maruz kalmasına rıza gösterip göstermeyeceğinizi; her türlü yoksulluk ve sıkıntıya; aşağılanmaya, hakarete, zulme ve belki de şiddetli bir ölüme, rıza gösterip göstermeyeceğinizi sormak zorundayım. Cennetteki evini terk edip, onun ve sizin için ölen kişinin uğruna; yok olan ölümsüz ruhlar uğruna; Siyon ve Tanrı'nın yüceliği uğruna, bütün bunlara rıza gösterir misiniz? Yakında kızınızla yücelik dünyasında, yaptığı işlerle sonsuz acıdan ve çaresizlikten kurtarılan imansızların onun Kurtarıcısı'na olan övgüleriyle parıldayan doğruluk tacıyla, yeniden görüşmek umuduyla tüm bunlara rıza gösterir misiniz?[53]

Babası Ann'den karar vermesini istedi. O da evet dedi.

Tanrı bizi kolaylığa değil, iman dolu sevince çağırmaktadır. O şu anda bazılarınıza yaklaşmaktadır; gülücükle ve gözlerinde yaşlarla sizlere kendisinin ne kadarını göstereceğini ve bunun neye mal olacağını biliyor. Bunu yazarken umuyorum ki, bundan geri adım atmayacaksınız.

İnsanlara Karşı Merhamet ve Mesih'e Karşı Tutku Birdir

Acı içinde olan insanlara karşı merhametli ve Mesih'in bilinmesine tutkulu iseniz, dünya hizmetlerine ilgilisiniz demek-

[53] A.g.e., 83.

tir. Bu kitabın sorumluluklarından birisi, insanları sevme ve Mesih'i yüceltme eğilimleri arasında seçim yapmaya cesaret edemediğinize inandığınızda hayatın nasıl göründüğünü göstermektir. Bunlar birbirinden ayrı eğilimler değildir. Birine göre hareket etmek, diğerine göre de hareket etmek demektir. Bu yüzden, eğer hedefiniz insanları sevmekse, onları sonsuza dek Tanrı'da memnun etmek için canınızı verirsiniz. Ve eğer hedefiniz Tanrı'nın beden almış hâli olan Mesih'i yüceltmekse, insanları sonsuza dek Tanrı'da memnun etmek için de canınızı verirsiniz.

Bunun sebebi, insanlara Tanrı'da sonsuz bir memnuniyet verme arzusu olmayan her iyi niyetli hedef, kibar suratlı bir mahkumiyettir. Sevgi, muhtaçlara her zaman en iyisini vermek ister ve en iyi olan şey Tanrı'dan tamamen ve sonsuza dek zevk almaktır. Benzer bir şekilde, Mesih'i onurlandırma yolundaki her türlü çaba, eğer O'nu Tanrı'nın hain kulları için her şeyi tatmin eden Hazine kılmayı hedeflemiyorsa, bu isyanlıkla suç ortaklığı yapmaktır. Tanrı, yalnızca değer verildiği yerde övülür. O'na olan hürmetimizi, O'nu Hazinemiz yaptığımızda göstermiş oluruz. İkisini de aynı anda yapmadan insanları sevemez ve Tanrı'yı onurlandıramazsınız. Bu arzu (mahvolacak olanların O'nda memnun olmaları sonucu Mesih'in yüceltilmesini görme arzusu), bizim dünya hizmetleri dediğimiz girişimin temelidir.

Hiçbir İlgi veya Bilgi Olmadan Geldiğinizde

Dünyanın ulaşılmamış insanları arasında Mesih'in yüceliği için, bu noktaya herkes açık ve belli bir tutkuyla gelmiyor. Birçoğumuz yaşam tarzımızda oldukça dar görüşlü, etnik merkezli ve sınırlıyız ve hatta bazen bencil ve ırkçıyız. Neredeyse hiç Tanrı'nın küresel, çok uluslu, çok ırklı ve çok dilli olan

hedefini düşünmeyiz; ve Tanrı'nın Gine, Endonezya, Tanzanya, Tayland, Kazakistan, Özbekistan, Türkiye, Çekoslovakya, Çin, Sibirya, Japonya, Kamerun, Myanmar, Somali, Hmonglar, Dakotalar veya Ojibvalar için olan tutkusunu ve amacını düşünmeyiz.

Bu nedenle bu bölüme gelirken, dünyanın gerçekten harika olan haberine yönelik net ve güçlü bir ilgiyle geldiğinizi varsaymıyorum. Medyanın asla duyurmadığı bu haber, Hristiyan gerçeğinin ve imanının dünyadaki halklar arasında yayılması ve Tanrı'nın işlediği şekliyle tüm dünya tarihini gerçekte olduğu gibi gösterecek o nihai tamamlanışa taşımasıdır. Tüm dünya tarihi gerçekte Mesih'in o sonsuz, tümüyle yüce krallığına açılan bir giriş sahnesidir. Tanrı'nın büyük küresel amacıyla kalbiniz büyülenmiş olarak geldiğinizi varsaymıyorum. Dolayısıyla sadece, Tanrı'nın size kendi önceliklerini kendi sözleriyle söylemesini istiyorum.

> Yeryüzünün dört bucağı anımsayıp RAB'be dönecek, ulusların bütün soyları O'nun önünde yere kapanacak. Çünkü egemenlik RAB'bindir, uluslara O yönetir. (Mezmurlar 22:27-28)

Ayrıca *Eski Antlaşma duaları da var*:

> Halklar sana şükretsin, ey Tanrı, bütün halklar sana şükretsin! Uluslar sevinsin, sevinçten çığlık atsın… (Mezmurlar 67:3-4)

Ayrıca *Eski Antlaşma buyrukları da var*:

> Görkemini uluslara, harikalarını bütün halklara anlatın! … Uluslara, "RAB egemenlik sürüyor" deyin. (Mezmurlar 96:3, 10)

Ayrıca *Dirilmiş Mesih tarafından verilen Yeni Antlaşma'daki Yüce Görev var*:

> İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." (Matta 28:18-20)

Ayrıca *elçi Pavlus'un bu göreve adanmış hayatı var*:

> Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim. Yazılmış olduğu gibi: "O'ndan habersiz olanlar görecekler. Duymamış olanlar anlayacaklar." (Romalılar 15:20-21)

Ayrıca *Tanrı'nın tarihteki amacının sonucu üzerine yüce bir tanım var*:

> Yeni bir ezgi söylüyorlardı: "Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın. Onları Tanrımız'ın hizmetinde bir krallık haline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler." (Vahiy 5:9-10)

Görevler Üzerine İman Beyanı Özeti

Bu ayetlerden ve daha birçok Kutsal Yazı'dan dolayı, Mesih'in küresel amaçlı hizmetleri üzerine yıllarca düşünmeye, vaaz vermeye ve yazmaya yöneldim. Birkaç yıl önce kilisemizin ihtiyarları, yeni stajyerler ve yeni ihtiyarlar seçmede bize rehberlik etmesi için bir iman beyanı taslağı hazırladılar. Hizmetler üzerine olan düşüncelerimizin özetini, bu taslağın 13. paragrafında görebilirsiniz:

> Rab İsa'nın tüm uluslardan öğrenciler yetiştirmek üzere verdiği görevinin, bu çağın sonuna kadar Kilisesi için geçerli olduğuna inanıyoruz. Görevin amacı, Müjde'yi her uyruğa, dile, insana ve ulusa duyurmak, onları vaftiz etmek, onlara Rab'bin sözlerini ve yollarını öğretmek ve kendileri arasında Hristiyan çağrılarını gerçekleştirebilmeleri için onları bir kilise hâline getirmektir. Müjde hizmetlerinin nihai hedefi Tanrı'nın, kendi Sözü aracılığıyla, sevinç dolu bir iman ve itaatkârlıkla adını yücelten tapınmacılar yaratmasıdır. Tapınma olmadığı için Müjde hizmetleri vardır. Bu çağ bittiğinde ve kurtulan milyonlar Tanrı'nın tahtı önünde yere kapandığında, Müjde hizmetleri artık olmayacaktır. Bu geçici bir gerekliliktir. Ama tapınma sonsuza dek kalacaktır. Bu nedenle tapınma, Müjde hizmetlerinin yakıtı ve hedefidir.[54]

[54] The *Bethlehem College & Seminary Affirmation of Faith* kaynağının tamamına şu adresten ulaşabilirsiniz: www.bethlehemcollegeandseminary.org.

Siviller Bile Ön Hatlardaki Zaferi Takip Etmeyi Sever

Bu büyük resimdir. Mesih, kendisi için dünyanın tüm uluslarından sayısız ve sevinç dolu bir halk oluşturmak üzere geldi, öldü ve yeniden dirildi. Her Hristiyan'ın düşünmesi gereken şey budur. 8. bölümde dünyevi işler hakkında yazdıklarımı akılda tutarak bunu dikkatli bir şekilde söylüyorum. Milyonlarca Hristiyan'ın dünyevi mesleklerindeki yaşam çağrılarını tamamlamaları çok önemlidir; aynı savaş zamanında yaşamın ve kültürün dokusunun kötüye gitmemesinin önemli olduğu gibi. Ama savaş zamanında milyonlarca sivil insan bile ön hatlardan haber almayı sever. Askerlerinin zaferini duymayı severler. Artık savaşın bittiği zamanı düşünürler. Bu Hristiyanlar için de böyledir. Hepimiz bu zamanı düşünmeliyiz. Kral İsa'nın yayılışının nasıl gittiğini duymayı sevmeliyiz. Mesih, kilisesini yüzyıllarca yabancı güçler ve karanlık altında kalmış insanlara getirdikçe, bu gibi Müjde zaferlerini duymayı sevmeliyiz.

Dünya tarihi için Tanrı'nın tasarısı budur: tüm uluslardan ve uyruklardan ve dillerden insanların Mesih'e tapınmaları ve O'nu her şeyin üstünde Hazineleri olarak tutmaları. Veya Pavlus'un Romalılar 15:9'da dediği gibi, "...öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin." Yorgunluktan geri çekilme, korkaklıktan dolayı geri adım atma ve merhametsizlikle dolu bir ferahlık, O ulaşılmamış binlerce insan tarafından sahiplenilmediği sürece, Mesih'in halkında yer alamaz. İnsanları seven ve Mesih'i onurlandıran her Hristiyan bunu umursamak zorundadır.

Beyzbol Sopası Dağıtan Malzemecinin Perspektifinin Yetersizliği

Birisi şunu diyebilir, "Ama Müjde daha iyi bir anne veya baba veya kız veya oğlan veya işveren veya vatandaş olayım diye günahlarım için bağışlanma bulmak, sonsuz yaşam umuduna sahip olmak, kutsallığın Ruhu ile dolmak ve İsa'nın benzerliğine dönüştürülmek değil mi?" Bunun cevabı elbette evettir. Ancak Tanrı ile olan yürüyüşümüzde sadece buna odaklanırsak, büyük resmi kaçırmış oluruz. Tüm bunların büyük anlamını kaçırırız. Yankee Stadyumu'nda oynanan bir beysbol final maçındaki en önemli şeyin, oyunculara beysbol sopası dağıtmak olduğunu sanan bir malzemeciden farkımız kalmaz.

Bu nedenle, İsa'nın ismiyle sizden uyanmanızı, yüreğinizi açmanızı, aklınızı zorlamanızı ve kanatlarınızı açmanızı istiyorum. Sınırlı hayatınızın üstüne çıkın; evet, Tanrı'nın hafife almadığı önemli hayatınızın üstüne çıkın ve dünya tarihi için Tanrı'nın başarısız olamayacak küresel hedeflerinin yüce ve heyecan verici büyük resmini görün. Rab diyor ki, "Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım" (Yeşaya. 46:10). "Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin" (Filipililer. 2:10-11). "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir" (Matta 24:14).

Darılmayın—Sevinç Dolu Ortaklığa Katılın

Ve Tanrı sizi yükselmeniz ve O'nun gördüğü gibi dünyayı görmeniz için kanatlandırdığında, dua ediyorum ki çoğunuz, şu andaki durumunuzdan (işinizden, mahallenizden, şehri-

nizden, ülkenizden, planınızdan) ayrılacaksınız ve Tanrı'nın bu yüce, tarihi ve küresel olan hedefine gönderen olarak değil, doğrudan giden kişi olarak katkıda bulunacaksınız. Yerel hizmetlere veya önemli dünyevi işlere kendini adamış kişiler bu çağrıma darılmasın. Tersine sevinsin. Kalmakta veya gitmekte özgürsünüz. Hatta birçoğunuz kalmalı. Tanrı'nın bulunduğunuz yerdeki amaçları için kalmanız önemlidir ve gidemediğiniz yere gidenler için olan amaçları için de önemlidir. Suçluluğa veya gücenmeye gerek yok. Sevinç dolu ortaklığa ise büyük bir ihtiyaç var.

Kalanlarınız (gönderenler) şu gerçeği aklında tutmalı: Ülke dışında olan Müjde hizmetleri, evdeki *tüm* merhamet hizmetlerinin bir doğrulanışıdır, çünkü onları dışarıya taşır. Kiliseyi ulaşılamayan bir halk için kurmak demek, İsa'nın yoksullar için buyurduğu tüm merhamet işleri için operasyon üssü kurmak demektir. Eğer evdeki insanların önünde ışığımızın parlamasına izin vermezsek, "[öyle ki] iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler" (Matta 5:16), uluslara ne tür bir itaatkarlık aktarırız? Yüce Görev şu sözleri de içerir, "size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin" (Matta 28:20). Peki İsa'nın buyurduğu şeyler ne? Yaralı adamın ve "ona acıyıp yardım eden" iyi Samiriyeli'nin hikâyesini anlattı ve bizlere "Git, sen de öyle yap" dedi (Luka 10:37).

Evdeki Merhamet, Müjde Hizmetlerini Güvenilir Kılar

Kendi ülkelerinde kalanların etrafı ihtiyaçla çevrilidir. Sadece görmek için gözlere ve yürüyüp gidemeyen yüreklere ihtiyacımız vardır. Bu zorluk, Müjde hizmetlerinin zorluğundan ayrı değildir. Yoksullara merhamet göstermek, Mesih'in evdeki güzelliğini gösterir ve Hristiyan inancının dışarıya yayılışını güvenilir kılar. Evdeki dertleri görmezden gelip,

uzaktaki Müjde hizmetleri için coşkulu davranırsak ikiyüzlülük yapmış oluruz. İyi Samiriyeli hikayesindeki kâhinde ve Levili'de bir sorun vardı; uzak dindarlık hedefleri vardı ama ellerini kirletmeleri gereken yakın acıları takmadılar. Yakında olan merhamet hizmetleri, uzaktaki hizmetlerin gerçekliğini doğrular.

Başka ülkedeki Müjde hizmetleri ve kendi memleketimizdeki merhamet işleri, uluslara göndermemiz gereken Müjde'nin doğasında birdir. Müjde'nin özü şudur: "O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde [Mesih] sizin uğrunuza yoksul oldu" (2.Ko. 8:9). Tadını çıkardığımız ve başkalarına gönderdiğimiz kurtuluş, Tanrı'nın yoksullara olan merhamet hizmetidir ve bu hepimizi içerir. Hayatlarımızı Tanrı'nın merhamete ve hizmetlere olan bağlılığına borçluyuz. O bize yardımcı olmak için uzun yoldan geldi ve O'nun yardımı, ihtiyacımız olan her yardımı içerir. Bunu yaparken de elleri kirlendi. Hatta öldürüldü. Bu merhametli ıstırap, kurtuluşumuzun *satın alınışı* ve *yoludur*. "Mesih, izinden gidesiniz diye *uğrunuza* acı çekerek size örnek oldu" (1. Petrus 2:21). Müjde hizmetleri ve merhamet işleri birbirinden ayrılmaz, çünkü uluslara götürdüğümüz Müjde'nin kendisi, evdeki yoksullara da merhamet modeli olur.

M'Cheyne'nin Kahredici Karşılaştırması

Bu bağlam hakkında, İskoçya'da genç bir pastör olan ve 1843 yılında daha henüz yirmi dokuz yaşındayken hayatını kaybetmiş olan Robert Murray M'Cheyne'nin aşağıdaki alıntısından daha iyi bir tanım okumadım. Yoksullar için yapılan hizmetleri, Mesih'in bizim için yaptığı hizmetlerle kıyaslayarak kendisine yöneltilen birkaç soruyu cevaplamıştır.

Sevgili Hristiyanlar, bazılarınız gerçek Asma'nın bir dalı olmak için sabah akşam dua etmekte; Mesih'in benzerliğinde yeniden yaratılmak için dua ediyorsunuz. Öyleyse vermekte de O'nun gibi olmalısınız… "zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul oldu"…

1. İtiraz. "Param benimdir." Cevap: Mesih şunu diyebilirdi "Kanım benim, hayatım benimdir"… o zaman biz şu an nerede olurduk?

2. İtiraz. "Yoksullar hak etmiyor." Cevap: Mesih şöyle diyebilirdi, "Onlar kötü huylu isyancılar… bu insanlar için mi hayatımı feda edeyim? Ben kendimi iyi meleklere vereceğim." Ama hayır, doksan dokuzu bırakıp kaybolanın ardından geldi. Hak etmeyenler için kanını verdi.

3. İtiraz. "Yoksullar bunu kötüye kullanabilir." Cevap: Mesih de aynısını diyebilirdi; evet, hem de daha büyük bir doğrulukla. Mesih binlerce kişinin, kanını ayaklarının altında ezeceğini biliyordu; çoğunun bunu aşağılayacağını biliyordu; çoğunun bunu daha çok günah işlemek için bir bahane yapacağını biliyordu; ama yine de kendi kanını verdi.

Ah sevgili Hristiyanlar! Eğer Mesih gibi olacaksanız, bolca verin, sık sık verin, karşılık beklemeden verin; hem yoksula hem de kötüye, hem nanköre hem de hak etmeyene. Mesih yücedir ve mutludur, siz de öyle olacaksınız. İstediğim paranız değil, mutluluğunuz. O'nun kendi sözlerini

> hatırlayın, "Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur."[55]

Müjde'nin kendisi ile etraftaki yoksullara olan merhamet arasında nasıl ortaklık varsa, Hristiyanların kendi memleketlerinde merhametli kilise *olması* ile Hristiyanların başka uluslarda merhametli kiliseler *kurması* arasında da ortaklık vardır. Bunların hiçbiri boşa harcanmış bir hayat değildir. Elbette birinin güvenilirliği, diğerinin güvenilirliğine bağlıdır. Sahip olmadığımız bir şeyi göndermeye kalkışmak güvenilir değildir. Ve bir hazineye sahip olup bunu göndermemek de güvenilir değildir.

Gönüllü Öğrenci Hareketinin Kökü

Memleketimizdeki sıradan insanlara hizmet etmek ile öteki uluslarda hizmet eden Müjde hizmetkârları arasındaki sevinç dolu ortaklık daha önceden yapıldı ve yeniden yapılabilir. Yirminci yüzyılın ilk yıllarında, Gönüllü Öğrenci Hareketi, Müjde hizmetkârlığına olan büyük etkisiyle Amerika'da bir anda patladı. Bu hareket, gönderilen Müjde hizmetkârı sayısı ve bunu destekleyen sıradan insanların yoğunluğu ve yayılma alanı açısından dikkate değerdi. Bu muhteşem bir ortaklıktı.

Gönüllü Öğrenci Hareketi'nin (SVM) kökü, 1806 yılında Massachusetts'teki Samanlık Dua Toplantısı'na kadar gidiyordu. Williams Koleji'nin öğrencilerinde ruhsal bir uyanış vardı ve birkaç genç adamdan oluşan bir grup, Hoosac Irmağı'nın

[55] Robert Murray M'Cheyne, Sermon LXXXII in *The Works of the Late Rev. Robert Murray M'Cheyne*, 4 vols. (New York: Robert Carter, 1847), 2:479. Bu yazıyı şurada buldum: Timothy J. Keller, *Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road* (Phillipsburg, NJ: P&R, 1997), 65. Okurlarımın hepsinin Keller'in yazmış olduğu bu kitabı okumalarını arzu ederim.

yanında haftada iki kez dua etmeye başladı. Burada diğer öğrencilerin ruhsal sağlığına odaklandılar. Ağustos 1806'da, eve giderken bir yağmur fırtınasına yakalandılar ve bir tarafı yenmiş bir saman yığının altına yağmurdan korunmak için sığındılar. Bu zamanı dua etmeye devam ederek kullandılar. Bu sefer, öğrenciler arasında öteki uluslara olan Müjde hizmetkârlığına olan ilginin artması için istekte bulundular.

Gruptaki kişilerden biri olan Samuel Mills, grubu kendilerinin de Müjde hizmetkârı olabileceklerini düşünmeye çağırdı. Bu anın ağırlığını anlamak için şunu unutmamalıyız ki, Amerikan tarihinin bu noktasında hiçbir Müjde hizmetkârı Amerika'dan başka bir yere gitmemişti. Müjde hizmetkârlığı toplulukları yoktu. Kiliselerin, tehlikeli okyanusun ötesindeki ulaşılamayan insanlar için bir vizyonu yoktu. Bugün de çoğu kişinin söylediği gibi, evde yapacak çok şey vardı. Ki bu doğruydu! Ancak bu dua eden küçük öğrenci grubu, yüreği ulaşılmaz insanlar için sevgiyle ve tüm uluslar arasında Tanrı'nın yüceliği için hevesle yanmayan bir Amerikan kilisesiyle artık yetinemiyordu. Artık öteki uluslara Müjde hizmetkârı göndermeyen bir kiliseden tatmin olamıyorlardı. Tüm bu ruhsal, tarihsel ve yapısal hareketsizliğe karşı, Tanrı onların başarılı olmasını sağladı.

"Kardeşlik" Doğmuştu

Saman yığınının altında dua ederek kendilerini Müjde hizmetkârlığına adadılar. "Amerika Birleşik Devletleri'nin kiliselerinin öteki uluslara olan Müjde hizmetkârlığı hareketi, bu samanlıktaki toplantıda başlamıştı."[5611] Eylül ayı geldiğinde bu grup, kendilerini Müjde hizmetkârlığı hizmetine olan ka-

[56] Kenneth Scott Latourette, *These Sought a Country* (New York: Harper and Brothers, 1950), 46.

rarlarında güçlendirmesi adına "Kardeşlik Topluluğu" adlı oluşumu oluşturdu. Samuel Mills, Yale'da ve sonra Andover Teoloji Okulu'nda okurken, "Kardeşlik" vizyonunu etrafa duyurdu. Adoniram Judson'ın öğrenci liderliğinde, Tanrı'nın orada yaptıklarının bir parçası olmak için Andover'a transfer olmuştu. Andover'daki bu "Kardeşlik" grubu, ilk Amerikan Müjde hizmeti kuruluşuna (the American Board of Commissioners for Foreign Missions) ilk dürtüyü vermişti; ve 1812 yılında ilk Amerikan Müjde Hizmetkârları bu gruptan gönderilmişti.

Gönüllü Öğrenci Hareketi Doğdu

1846 yılında Royal Wilder, bu ilk Amerikan Görevlendirme Kurulu altında Hindistan'a gitti. 1877 yılında sağlık sebepleri nedeniyle geri döndü ve Princeton'a yerleşti. Burada oğlu Robert, "Princeton Foreign Missionary Society" topluluğunu kurdu. Bu grubun dua edenleri, 1886 yılının yazında, Massachusetts Mount Hermon'da, D. L. Moody adlı önemli bir toplantıda bulundu. Burada iki yüz elli öğrenci, bir ay sürecek olan Kutsal Kitap konferansı için toplandı. Dünya Müjde hizmetleri üzerine pastör A. T. Pierson tarafından verilen dikkat çekici bir söylevden sonra, bu öğrencilerden yüz tanesi öteki uluslara hizmet etmek için gönüllü oldu. Bu etkinliğin ruhu öğrenci dünyasını derinden etkiledi. 1886-1887 okul yılında, Robert Wilder ve John Forman, bu vizyonu duyurmak için 167 farklı kampüse gitti. Gönüllü Öğrenci Hareketi'nin resmi olarak düzenlenişi, iki yıl sonra John R. Mott'un yönetici olmasıyla oldu.

Mott'un açıkladığı gibi amaçlarının beş parçası vardı:

> Gönüllü Öğrenci Hareketi'nin beş amacı, öğrencileri hayatlarının ana mesleği olarak, öteki uluslara olan hizmetleri düşünmelerine yönlendirmek; Hizmet Kurulları'nın doğrudan yönetimi altına girene kadar, Müjde hizmetleri uğruna çalışmalarında ve faaliyetlerinde gönüllü olan öğrencilere rehberlik ederek bu amacı teşvik etmek; tüm gönüllüleri tek, düzenli ve atılgan bir hareket altında toplamak; çeşitli Hizmet Kurulları'nın ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde, iyi eğitilmiş gönüllü kişi sayısını tutmak; ve destekleri, armağanları ve dualarıyla Müjde hizmetkârlığı girişimini güçlü tutacak olup evde kalacak öğrenciler için, öteki uluslara olan hizmetlere akıllı, anlayışlı ve aktif bir ilgi yaratmak ve bunu sürdürmek.[57]

"SVM'nin önümüzdeki otuz yıldaki büyüyüşü, olağanüstü bir durumdu."[58] Grubun savaş narası şuydu: "Dünyanın bu çağda müjdelenmesi." 1891 yılına kadar, 6.200 gönüllü öğrenci şu ifadenin altına imza attı, "Eğer Tanrı izin verirse, amacım öteki uluslarda Müjde hizmetkârı olmaktır." Bunlardan 321 kişi, çoktan okyanusun diğer tarafına hizmete gitmişti. SVM için en iyi yıl 1920 yılıydı; 2.738 öğrenci bu beyanı içeren belgeyi imzalamıştı ve 6.890 kişi dört yıllık toplantıya katılmıştı.

---

[57] John R. Mott, *Five Decades and a Forward View* (New York: Harper and Brothers, 1939), 8.

[58] David Howard, "Student Power in Missions," *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, ed. Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne, 2. bs. içinde (Pasadena, CA: William Carey Library, 1999), 283. SVM hakkında yazdıklarımın çoğu bu makaleden gelmektedir.

"1945 yılına kadar, imza atan yaklaşık 20.500 öğrenci sahaya ulaştı."[59]

Öğrencilerin Ateşi, İşletmeleri ve Kiliseleri Alevlendirdi

Bu hareket hakkında birçok şey harika olmakla birlikte, neslimiz ve yüzyıl sonraki gelecek nesiller için öğretiş dolu ve ilham kaynağıdır. Örneğin, Gönüllü Öğrenci Hareketi sadece öğrencileri alevlendirmekle kalmamış, kilisedeki sıradan insanları da alevlendirmiştir. Sıradan İnsanların Müjde Hizmeti Hareketi'nin ilk sekreteri olan J. Campbell White, 1909 yılında şunu yazmıştır, "Geçen yirmi yıl içerisinde Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve Kanada'daki üniversitelerde, Müjde hizmetkârlığı ruhu harika bir şekilde büyüdü… böylece binlerce güçlü erkek ve kadın, hayatlarında Müjde hizmetkârlığı hedefiyle yaşamaya yönlendirildi."[6015] Bunun hevesiyle yola çıkarak, 1906 yılında, Nashville'da SVM'nin yaptığı toplantıya genç bir iş adamı katıldı. Kendi kendine şunu düşündü: *Eğer Kuzey Amerika'nın sıradan insanları dünyayı bu öğrencilerin gördüğü gibi görseydi, tüm güçleriyle kalkıp bunu finanse edecek yardımı sağlayabilirlerdi*.[6116] 15 Kasım 1906'da New York'ta, iş adamlarının katıldığı bir dua toplantısında Sıradan İnsanların Müjde Hizmeti Hareketi doğdu.

Tanımladıkları hedef şuydu, "araştırma, teşvik etme ve organize olma; sıradan insanlar tarafından Müjde hizmeti du-

---

[59] Ruth Rouse and Stephen C. Neill, *A History of the Ecumenical Movement, 1517–1948* (Philadelphia, PA: Westminster, 1967), 328.

[60] J. Campbell White, "The Layman's Missionary Movement," in *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, ed. Ralph D. Winter & Steven C. Hawthorne, 1. bs. (Pasadena, CA: William Carey Library, 1981), 222.

[61] A.g.e., 223.

rumunun araştırılması, uygun Müjde hizmeti ilkelerine sahip sıradan insanların teşvik edilmesi ve dünyayı kurtarma konusundaki yüce işe tüm Kilise'yi dahil etmek üzere, kuruluş üyeleri ve Müjde Hizmeti Kuruluşları ile sıradan insanların organize olması."[62]

Tutkulu Lider Armağanı

Tanrı, Robert Wilder'ı, Robert Speer'ı ve John R. Mott'u SVM'nin olağanüstü liderliği için hazırladığı gibi, Sıradan İnsanların Müjde Hizmeti Hareketi için de böyle liderler hazırlamıştır; ve bu kişiler öyle bir güçle konuşmalarda bulundular ki, bunun sonucu olarak binlerce sıradan insan Tanrı'nın küresel hedefleri vizyonuna katıldı. Bu hareketin lideri bir Müjde hizmetkârı veya pastör değildi. Bir iş adamıydı. Öteki uluslara giden öğrenciler ile onları gönderen iş adamları arasındaki ortaklık oldukça derindi, çünkü her iki grupta da Tanrı merkezli görüşü olan liderler vardı. Her iki taraf da hayatlarını boşa harcamamak için aynı tutkuya sahipti. J. Campbell White'ın yazdığı hemen hemen her cümlede bunu görebilirsiniz:

> Çoğu kişi hayatının kalıcı ürününden memnun değildir. Hiçbir şey Mesih'in kurtarmak için geldiği dünyaya yönelik amacının benimsenmesi dışında, Mesih'in takipçileri arasında yaşamı tam olarak tatmin edemez. O'nun ebedi planlarını gerçekleştirmek için Tanrı ile çalışmanın sınırsız ve kalıcı sevincine kıyasla, şöhret, zevk ve zenginlik, boş kabuk ve küllerden başka bir şey değildir. Her şeyi Mesih'in işlerine koyan insanlar, hayattan en tatlı ve en paha biçilemez ödülleri alırlar.[63]

[62] A.g.e., 224.

[63] A.g.e., 225.

Gönderenler, Gitmenin Sebebini Benimsemekten Utanmazlar

Yeniden söylüyorum ki bu, 8. bölümde dünyevi işlerin değeri hakkında yazdıklarımla çelişkili değildir. Burada anlatılmak istenen şey şudur: savaş zamanında sivil işler kendi içlerinde ne kadar önemli olurlarsa olsunlar, insanlar hayatlarının uzaktaki düşman sınırlarının aşıldığı savaşa da yardımcı olmasını isterler. Sıradan insanlar, pastörler, kiliseler ve geriye kalan hepimiz, "en tatlı ve paha biçilemez ödülleri", yüreklerimizi açıp sadece eve yakın olan ihtiyaçları değil, uzak ve zorlu yerlerdeki ihtiyaçları da benimseyerek alacağız.

Yüzyıl öncesinde yaşamış olan bu iş adamları, dünyevi çağrılarının Müjde hizmeti ile olan işleyişini görüp fark ettiler. J. Campbell White'ın bu hareketin vizyonunu dile getiriş şekli, birçok iş adamı için, Mesih'in rabliği altında birlik olan yaşam üzerine anlayış sağlamıştır. Kendisi şöyle demiştir:

> Bu hareket, insanlar için mümkün olan en büyük taleplerde bulunur. Onlara, insan ilişkilerinde Mesih'in egemenliğini kurmak için olan, Tanrı'nın yaşam çağrısını göstermeye çalışır… Onlara şunu hatırlatır… bencillik kendini yok etmeye eğilimlidir ve başkalarına hizmet etmek ruha mümkün olan en iyi tatmini getirir.[64]

O Dönemki Kilise Üzerindeki Şaşırtıcı Etki, Bugün Ne Durumda?

White kendi nesline şunu göstermişti: Müjde hizmetlerine olan bir tutku yalnızca dünyayı kurtarmanın bir yolu olmakla kalmaz, aynı zamanda kiliseyi de kurtarmanın bir yolu olur.

---

[64] A.g.e., 224.

> Dünyaya müjdeleme çabası, Kilise'yi kurtarmanın en hızlı ve en emin yolunu gösterir. Maddi kaynaklarımız öylesine fazla ki, Tanrı yerine zenginliğe güvenme tehlikesi altındayız. "Eğer birisi zenginlikte büyüyorsa, ruhta küçülmesini engellemenin tek yolu durmadan vermektir." Dünyaya müjdeleme, Kilise'nin zenginliğinin en uygun biçimde dışa aktarımının, en önemli ve en büyük girişimdir.[65]

Bunların hepsi doğrudur. Müjde hizmetleri yalnızca dünyanın sağlığı için önemli değildir. Aynı zamanda kilisenin sağlığı için de önemlidir. Kendimizi evde merhamet hizmetlerine ve ulaşılamayan insanlara olan hizmetlere adamazsak, zenginliğimizde boğulup yok olacağız. Biz Amerika'da zenginiz. Fedakâr olan ve sevinç dağıtan temsilcilerden oluşan bir ordu göndermek ve desteklemek için gereken tüm para zaten kilisede mevcut. Ama biz bunu vermiyoruz.

> 1916 yılında Protestanlar, gelirlerinin %2,9'unu kiliselere veriyorlardı. 1933 yılında, Büyük Buhran'ın ortasında, bu sayı %3,2'ye çıktı. 1955 yılında, bolluk kültürümüzde yayılmaya başladığında, bu sayı hâlâ %3,2'ydi. 2000 yılına kadar, vergi ve enflasyonun dışında Büyük Buhran'dan sonra Amerikalılar %450 daha zenginken, Protestanlar yalnızca gelirlerinin %2,6'sını kiliseye vermeye başladılar.[66]

Dahası, "Eğer tarihsel olarak Hristiyan olan kiliselerin üyeleri, 2000 yılında ABD'de ortalama %10 verseydi, kiliseye

[65] A.g.e., 225.

[66] Bkz. http://www.emptytomb.org/fig1_07.html.

yılda fazladan 139 milyar dolar girecekti."[67] Buna kiliseye verilen paranın %6'dan daha azının öteki uluslar için olan Müjde hizmetlerine gittiğini ve bu miktarın da yaklaşık %1'inin ulaşılamayan halklara yapılan girişimleri finanse etmek için gittiğini de ekleyin.[68] Bu demek olmuyor ki tüm sınırlardan çekilelim. Burada anlatmak istediğim, Mesih'in Hazinemiz olduğunu göstermek üzere yaşamak istiyorsak, ihtiyacımız için yeterince bolluk var.

O'nu Hizmetinin Dışında Tamamen Tanıyamayız

Kilise kendi ruhu için Müjde hizmetlerine katılım göstermelidir. Tanrı'nın tüm uluslarda zaferle yürüdüğünü bilmeden, O'nu tüm yüceliğiyle tanıyamayız. Tanrı'nın dünyadaki her insan topluluğundan (tüm Müslümanlar, Hindular ve Budistler dahil) kendisine tapınan bir grup topladığını görmedikçe, O'na gerektiği gibi hayranlık duyamayacağız ve O'nu övemeyeceğiz. Hiçbir şey Tanrı'nın zafer dolu lütfuna olan görüşümüzü, tarihteki kurtaran işinin kapsamı kadar büyütemez. Ne kadar da muazzam bir hikâye! "RAB'bin işlerini anacağım, evet, geçmişteki harikalarını anacağım. Yaptıkları üzerinde derin derin düşüneceğim, bütün işlerinin üzerinde dikkatle duracağım" (Mezmurlar 77:11-12). "Övgüler sunun O'na güçlü işleri için! Övgüler sunun O'na eşsiz büyüklüğüne yaraşır biçimde!" (Mezmurlar 150:2). "Ey bütün uluslar, Rab'be övgüler sunun! Ey bütün halklar, O'nu yüceltin!" (Romalılar. 15:11, Mezmurlar 117:1'den alıntılamıştır).

---

[67] Bkz. http://www.emptytomb.org/scg03missions.pdf.

[68] Bkz. http://www.rockrohr.net/wp-content/uploads/2012/12/StatusOfGlobalMission-2010.pdf.

Bugün Dünyadaki Durumumuz Nasıl?

Dünyaya müjdeleme konusundaki zorluklar hâlâ büyüktür. Bu görevin kapsamını ve doğasını her zamankinden daha iyi bilmek için daha iyi bir konumdayız. Patrick Johnstone şöyle yazmıştır, "Tarihte ilk kez, dünya halklarının uygun ölçüde eksiksiz bir listesine ve onlara ne derecede müjdelenmiş oldukları bilgisine sahibiz."[69] Dünya çapında hangi insan gruplarının bir Hristiyan kilisesi veya hizmet grubu tarafından benimsendiğini Kilise'nin bilmesine yardımcı olan çeşitli araştırma grupları var.[70] Yüzyılın bu zamanındaki durumumuz hakkında Johnstone'un kitabı iyi bir özet sunmaktadır.[7126]

Bu durumu tanımlamanın yollarından birisi, yaklaşık 1,2–1,4 milyar insanın henüz Müjde'yi duyma fırsatının olmadığını söylemek olabilir;[72] yani bilinen yollarla Müjde'yi bu kültürlerde duyurmak mümkün değildir. Diğer araştırmacılar ise müjdelenmemiş insanların sayısını daha da fazla göstermektedir. Örneğin David Barrett ve Todd Johnson tarafından hazırlanmış "Küresel Müjde Hizmeti 2002 Yıllık İstatistik Tablosu" raporuna göre dünyada henüz müjdelenmemiş 1.645.685.000 insan var. Yani bu demek oluyor ki dünya nüfusunun %26,5'i, müjdeleyen kiliselerin olmadığı alanlarda yaşamaktalar.[73] Bunların yaklaşık %95'i, 10/40 aralığı denen alanda yaşamaktalar (ekvatorun 10 ila 40 derece kuzeyindeki

---

[69] Patrick Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think* (Ross-shire: Christian Focus, 1998), 229.

[70] Örn. bkz. http://www.joshuaproject.net/.

[71] Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 225–30.

[72] A.g.e., 215. Johnstone, sayılarında Barrett'ten daha iyimserdir: Dünya nüfusunun yaklaşık %20'sine müjdelenmemiştir; %47'si müjdelenmeye açık yerde yaşayan imansızlardır; ve %33'ü Hristiyan'dır.

[73] David B. Barrett ve Todd M. Johnson, "Annual Statistical Table on Global Mission 2002," International Bulletin of Missionary Research 26 (Ocak 2002): 22–23.

enlemler arasında ve Atlantik ve Pasifik Okyanusları arasında). Bu günümüzün en büyük zorluğudur.

Johnstone bunu umut dolu, tarihsel bir perspektife koymuştur:

> Geriye baktığımızda, ivme kazanırken [kilisenin] 200 yıllık büyümesinden ortaya çıkan dikkate değer bir model görüyoruz; 1700'lerde Kuzey Atlantik'te, 1800'lerde Pasifik'te, 1960'larda Afrika'da, 1970'lerde Latin Amerika'da, 1980'lerde Doğu Asya'da, 1990'larda Avrasya'da. Dünyanın bir buçuk kez bu şekilde dolaşılması, bizi 10/40 Aralığı'nın zorluğu ile baş başa bırakıyor. Orta ve Güney Asya ve Ortadoğu en büyük zorluklardan birisi olarak devam etmekte. Yeni milenyumun ilk on yılındaki ilerleme nerede olacak? Müslümanlar, Hindular veya Budistler arasında mı? Bu alanlar insanların ruhlarındaki düşman kontrolünün son kalesidir. Müjde'nin yukarı doğru seyreden ivmesi buralarda artmakta ve bu ilerleyişin ne anlama geleceğini görmeye başladık bile. Bu yıkılmaz görünen ideolojik kalelerde olup biten inanılmaz şeyleri anlatmak için yeterli alana ve özgürlüğe keşke sahip olsaydım.[74]

Tanrı Bu Kuşağa Bir Çağrıda Bulunmakta: Dinleyin!

Bu kuşak için, dirilmiş Mesih'e itaat etmeye ve dünyanın ulaşılamayan insanlarını Mesih'in öğrencisi olarak yetiştirmeye yönelik bir çağrı var. Dua ediyorum ki Tanrı yüz binlerce genç

[74] Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 115–16.

insanı "bitirici" olarak yetiştirecek (bir kariyeri bitirip kendini Hristiyan hizmetine adayan insanlar). Dua ediyorum ki bu kutsal çağrı yüreğinizde suçlulukla değil, sevinçle uyansın. Dua ediyorum ki bu, gerekli armağanların onayıyla, çetin bir arzuyla, kilisenizin onayıyla ve hazırlığın belirtileriyle olsun. Biyografiler okuyarak, Kutsal Yazılar üzerinde derin düşünmelerde bulunarak, ulaşılmamış halkları araştırarak, tutku için dua ederek ve hizmet emektarları ile konuşarak, bu arzunun her kıvılcımını alevlendirin. Bu çağrıdan kaçmayın. Peşine düşün.

Mahvolmuş insanların kaybolmuşluğu aklınızda olsun, ancak Müjde'ye hiç erişimi olmayan insan gruplarını da düşünün. Pavlus'un büyük hevesi buydu: "Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim" (Romalılar 15:20). Kilisenin zaten kurulu olduğu yerde Mesih'e dönmemiş insanları kazanma şansı daima bulunur. Bu, sınırda olan hizmetlerin ayırt edici görevi değildir. Sınırdaki hizmetler Pavlus'un yapmak istediğini yapar: yani henüz hiç hizmet olmayan yerlere kilise kurmayı gerçekleştirir. Bu, çağın en büyük ihtiyacıdır; yalnızca öteki uluslarda çoktan kurulmuş olan kiliselere giden Müjde hizmetkârları için değil (ki bu harika bir ihtiyaçtır, özellikle liderlik eğitimi için), aynı zamanda henüz hizmet edecek kilisesi *olmayan* yerlere giden Müjde hizmetkârları için olan ihtiyaçtır.

Müjde Hizmeti Günleri Sona Ermedi

Sanki bu iş bitecekmiş gibi, öteki uluslara yapılan Müjde hizmeti günlerinin sona erdiğini sanmayın. Aynı kültür içinde müjdeleme yapacak hiç Hristiyan kişinin olmadığı yüzlerce topluluk ve milyonlarca insan var. Kültür aşılmalıdır. Muhakkak, Batılı olmayan birisi bu değişimi sağlayabilir, çünkü

Tanrı Batılı olmayan dünyada kilisesini daha hızlı büyütmektedir.[75] Bu çok güzel olur. Ben sevginin sevincini kısıtlamak istemem. Ayrıca, iyi eğitimli ama deneyimsiz Batılı uzmanlar belki de daha sıradan ve cesaretli bir Müjde hizmetkârı kadar meyve vermeyecektir. Müslümanlar için yapılan hizmetler hakkında Patrick Johnstone şunu demiştir, "Genelde en iyi Müjde hizmetkârları, İslam'ı daha derinden bilen ve yine de Hristiyanlığı yaymak isteyenlerdir. İsa için olan cesaretlerinde, bir İslamcının gitmeye çekindiği yerlerde bile Müslümanlara tanıklıkta bulunurlar."[76] Ama yanılmayın. Kültür aşılmalıdır ve Müjde hizmeti de budur. Aynı kültür içinde yapılan müjdeleme değil, Müjde hizmetleri Yüce Görev'i tamamlayacaktır.

Bu nedenle "ürünün sahibi Rab'be yalvarın, ürününü kaldıracak işçiler göndersin" (Matta 9:38) ve kendisine sizin de bu işçilerden biri olup olmamanız gerektiğini sorun. Bu duanın sizi değiştirmesini bekleyin. İsa öğrencilerinden bunun için dua etmelerini istediğinde, sonrasında olan şey elçileri olarak on iki kişiyi seçmesi ve onları göndermesiydi. Ürünü kaldıracak işçiler için dua edin, belki de siz de bu işçilerden

---

[75] Yirminci yüzyıldaki bu büyüyüş, Philip Jenkins tarafından kaleme alınmıştır, *The New Christendom* (Oxford: Oxford University Press, 2002), 2.
Geçen yüzyıl içerisinde… Hristiyan dünyasının denge noktası güneye doğru Afrika'ya, Asya'ya ve Latin Amerika'ya doğru kaymıştır. Bugün bile dünyadaki en büyük Hristiyan toplulukları Afrika ve Latin Amerika'da bulunmakta. Çağdaş 'tipik' bir Hristiyan'ı görselleştirmek istersek, Nijerya'da bir köyde ya da Brezilya'nın bir gecekondu mahallesinde yaşayan bir kadını düşünmemiz gerekir. Kenyalı bir bilgin olan John Mbiti bunu şöyle gözlemlemiştir, "kilisenin küreselliğinin merkezi, artık Cenevre'de, Roma'da, Atina'da Paris'te, Londra'da, New York'ta değil, ama Kinşasa'da, Buenos Aires'te, Addis Ababa'da ve Manila'da. Avrupalılar veya Kuzey Amerikalılar neye inanırsa inansın, Hristiyanlık dünyanın güneyinde çok iyi bir şekilde devam etmekte; sadece devam etmekle kalmayıp, büyümekte."

[76] Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 273.

birisi olursunuz. Gerçek imkânları ve ihtiyaçları düşünüp dua ettiğimizde, Tanrı çoğu zaman arzuyu uyandırır, armağanlar verir ve kapılar açar. *Operation World* (*Dünya Operasyonu*) adlı dünya duası rehberi olan harika kitabın bir kopyasını alın ve uluslar için her gün dua edin, düşünün ve zihninizde tartın.[77] Şu gibi yerler üzerinde düşünün:

- *Libya:* altı milyon nüfusu ve belki de on yerli imanlısı mevcuttur.
- *Bhutan:* Himalayalarda yer alan bir Budist krallıktır. Neredeyse bin yıldır Hristiyanlarla ilişkisi kesilmiştir ve iki buçuk milyon nüfusunda belki de bir avuç dolusu yerli imanlı mevcuttur.
- *Maldivler:* Hindistan'ın güneybatı kıyısı yakınında bulunan, belki de dünyanın en kendine kapanık ülkelerinden birisidir.
- *Kuzey Kore:* "Gözü dönmüş Komünist liderliğinde yavaş yavaş açlığa giden, dışlanmış bir ulustur"[78] ve neredeyse elli yıldır ne açık bir tanıklık ne de kilise yaşamı olmamıştır.
- *Suudi Arabistan:* İslam'ın ana merkezi. Arap imanlılar eğer bulunurlarsa çoğu zaman öldürülmektedirler.
- *Hindistan:* Belki de ulaşılması en zor olan ülke. "Dünyanın en büyük müjdelenmemiş nüfusunu içeren" büyük Ganj ovalarını içerir. "Örneğin, Kuzey Hindistan'da bulunan Uttar Pradeş şehrin-

[77] Patrick Johnstone ve Jason Mandryk, *Operation World: When We Pray God Works* (Waynesboro, GA: Paternoster USA, 2001). Online versiyonu için bkz. http://www.operationworld.org.

[78] A.g.e., 222.

de yaklaşık 180.000.000 insan vardır ve bunların Hristiyan olan yüzdesi 0,1'den azdır ve düşmeye devam etmektedir."[79]

- *Türkiye*: Genel olarak Müslüman olan laik bir ülkedir. Neredeyse 100 şehrinden yalnızca 15 tanesinde Hristiyan tanıklığı mevcuttur.

Uluslara Sunulan Affı Düşünün. Köşenize Çekilin

Bu tam olmayan listenin amacı, gerçek Tanrı'ya karşı isyan içinde yaşayan ve onları Yaratıcıları ile barıştırabilecek tek Kişi'den kopuk yaşayan toplulukları basitçe örnek göstermektir. Bu, imansızlar için yıkım ve Mesih'e saygısızlık anlamına gelir. Bu dünyanın sahibi O'dur ve her insanın sadakati O'nun hakkıdır. Her ruh ve her ulus O'nundur. Abraham Kuyper, bunu akılda kalıcı bir şekilde şöyle dile getirmiştir: "İnsanlığımızın tüm boyutunda, Her Şeye Egemen Olan Mesih'in 'Benim!' demediği küçücük metre karelik alan bile yoktur."[80] Mesih kendi yüceliği için yarattığı bu isyankâr dünyaya geldi ve affın bedelini kendi kanıyla ödedi. İmansızlığın silahını yere bırakan herkes, evrenin Hükümdarı'na karşı işlenen bütün suçlardan bağışlanacaktır. Düşmanlar yalnızca iman aracılığıyla sonsuz bir adalet ve sevinç krallığının mutlu kulları olacaklar. Bu amacı Mesih ile ilerletmek hayatınıza değer.

Hayır, tüm halklar arasında tanınmak, övülmek ve zevk alınmak isteyen Tanrı'nın büyük amaçlarına hayran olmak ve bunları ilerletmek için bir Müjde hizmetkârı olmanıza gerek yok. Ancak Tanrı kurtuluş tarihinde zaferler kazanırken, O'nda tam anlamıyla tatmin olmak istiyorsanız, işinize, yani işe

[79] A.g.e., 223.

[80] Abraham Kuyper, "Sphere Sovereignty," Abraham Kuyper, *A Centennial Reader*, ed. James D. Bratt içinde (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1998), 488.

gitmeye, para kazanmaya, ondalık vermeye, yemek yemeye, uyumaya, oynamaya ve kiliseye gitmeye her zamanki gibi devam edemezsiniz. Bunun yerine birkaç günlüğüne elde bir Kutsal Kitap ve not defteri ile durup köşenize çekilmeniz gerekir; ve hayattaki özel zamanınızın ve yerinizin, Tanrı'nın ulusları kendisinde sevindirme konusundaki büyük amacına nasıl uyduğu hakkında dua etmeniz ve düşünmeniz gerekir. Tanrı'nın Mezmurlar 67:4'te ifade edilen büyük küresel amacına nasıl bir katkıda bulunacaksınız "Uluslar sevinsin, sevinçten çığlık atsın"?

Tatminsizliğinizin Anlamı

Birçoğunuz şu anki işinizde, olduğunuz yerde kalmalısınız ve belirli becerilerinizin, ilişkilerinizin ve kaynaklarınızın göklerdeki Babanız'ın küresel amacına nasıl daha stratejik bir şekilde yardımcı olabileceğini düşünmelisiniz. Ama bu kitabı okuyan diğer birçok kişi için bu durum farklı olacak. Birçoğunuz yaptığınız şeyden memnun değilsiniz. J. Campbell White'ın dediği gibi hayatlarınızın getirisi, en derin ruhsal heveslerinizi tatmin etmemektedir. Burada dikkatli olmalıyız. Her işin cesaret kırıcı tarafları ve zorlu zamanları vardır. Bu tür deneyimleri, hemen görevimizden ayrılma çağrısı olarak yorumlamamalıyız.

Ama şu anki durumunuzla olan tatminsizliğiniz derinse, tekrarlanıyorsa, kalıcıysa ve bu tatminsizlik Kutsal Kitap tarafından işlenmiş toprakta büyüyorsa, belki de Tanrı sizi yeni bir işe çağırıyordur. Eğer bu tatminsizliğinizde kutsal olmaya, Rab'bi hoşnut edecek şekilde yürümeye ve tek ve kısa yaşamınızda Mesih'i yüceltmeye özlemli iseniz, belki de Tanrı gerçekten ruhunuzun ve derin ruhsal heveslerinizin tatmin olacağı bir yere ve hizmete sizi taşımaya hazırlanıyor olabi-

lir. Tanrı'nın her işte tanınabildiği ve O'ndan her işte zevk alınabildiği doğrudur; ama sizi bir yerden diğerine taşıdığında, paydaşlık pınarından size daha taze ve derin bir içme fırsatı verir. Tanrı bizi çok nadiren daha kolay bir hayata taşır, ama her zaman O'nu daha çok tanımaya ve bizi besleyen lütfundan her zaman daha derinden içmeye çağırır.

Pastör Olmaya Devam Etmeli Miyim?

Ben de kendi hizmetimi bu şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Kilisemizde her yıl "Müjde Hizmetleri Haftası" yaparız. Burada Müjde hizmetleri hakkında vaaz veririm; ziyaretçi konuşmacılar da gelir. Zorlu talepler sunulur. İnsanlar Müjde hizmetlerine yaklaşırlar, kendilerini adarlar ve hizmet öncesi eğitim programlarına katılırlar. Ve her yıl ben de bu kilisedeki pastörlük yaşamımı gözden geçiririm. Tanrı'nın küresel amacı ışığında ve bu dünyanın ulaşılmamış halklarının ruhlarının karanlığının ve yoksulluğunun karşısında ne yaptığıma bakarım. Kendime şunu sorarım: Ulusları kendisinde memnun etmek için olan Tanrı'nın amacına, hayatımın en stratejik katkısı bu mu? Karıma da şunu sorarım: "Noël, ulaşılmamış halkların ön hatlarına çekilmesi gereken bir şeylerin olduğunu düşünüyor musun?"

Kilisemizin Müjde hizmeti beyanı, "yaymak" kelimesini en üstte tutar: "Tüm insanların İsa Mesih'teki sevinci için, Tanrı'nın her şeydeki yüceliğini *yayma* tutkusuyla yaşıyoruz." Bu nedenle soruyorum, şu an sahip olduğum rol ile bu görevi en iyi şekilde yapıyor muyum? Tanrı en son günde, yaptığım hizmetleri açıklamamı istediğinde, şunu diyebilecek miyim "Rab ben Beytlehem'de kaldım, çünkü uluslar arasında ismini yayma ve koyunlarını dünyanın tüm halklarından toplama amacını gerçekleştirmede en etkili yardımı buradan yapabile-

ceğime inandım"? Bu soruya artık evet diyemediğim zaman, buradaki liderliğim bitecektir.

Ya Siz?

Bu çoğunuz için de aynıdır. Büyük sorunlar engindir. Tanrı sizin yardımcınız olsun. Tanrı sizi özgür kılsın. Ulaşılmamış halklara gitseniz de, olduğunuz yerde meyve verecek şekilde sağlamca kalsanız da Tanrı size hayatınız için taze ve Mesih yüceltici bir görüş versin. Vizyonunuz anlamını, Tanrı'nın ulusları kendisinde memnun etme amacından alsın. Tek övünmeniz Mesih'in çarmıhında olsun ve tatlı bir güvenceyle, yaşamak Mesih'tir ve ölmek kazançtır diyebilesiniz.

10

Duam – Kimse Yaşamının Sonunda "Hayatımı Boşa Harcadım" Demesin

Ya Rab, senin değişmez sevgin yaşamdan daha iyidir. Sen bunu bize birçok yolla gösterdin. Hizmetkârın Davut aracılığıyla bu sözleri bize söyledin: "Senin sevgin yaşamdan iyidir, bu yüzden dudaklarım seni yüceltir" (Mezmurlar 63:3). Hapisteyken yalvaran elçin Pavlus aracılığıyla bunu bize söyledin, "Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi" (Filipililer 1:23). Ya Rab, sen yaşamdan ne kadar da iyisin! Elçin Pavlus güçlü bir dil kullanmıyor mu! Yalnızca "iyi" değil, "çok daha iyi". Sen yaşamdan o kadar çok daha iyisin ki, elçin ölümün kazanç olduğunu söylüyor. "Yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır" (21. ayet). Bu dünyanın sunabileceği her şeyi kaybedip sadece seninle kalmak kazançtır.

Neden, Ya Rab, sevgin yaşamdan iyidir? Davut elbette bunun cevabını konuşma şekliyle bize vermiştir. Şunu dememiştir, "Senin sevgin yaşamdan iyidir, bu yüzden dudaklarım *senin sevgini* yüceltir." Bunun yerine ne demiştir? *Seni* yücelteceğini söylemiştir, sevgini değil. "Senin sevgin yaşamdan

iyidir, bu yüzden dudaklarım *seni* yüceltir." Bunun sebebi, sevginin en sevgi dolu yanının, bizi eve, yani sana, senin yüceliğinin zenginliğini gören gözlerle, yüreklerle ve zihinlerle getirmesi değil mi? Tüm öfken kalkmıştır ve tüm günahlarımız bağışlanmıştır, ki hiçbir şey senin varlığının zevkine engel olmasın. İlahi sevgi bu değil midir; bu sevgi, hak etmeyen ve günahkâr olan bizlere Tanrı'da ebedi sevinç vermek için Tanrı'nın isteği ve işleri değil midir? Eğer sonsuz olsaydı, sevgi başka ne olabilirdi! Eğer seviliyorsak, senden daha büyük nasıl bir ödül alabiliriz!

Ya Rab, şu an sana Rab deyip senin lütfunun hazinesi ve yüceliği olarak *kendilerini* seçen birçok kişi için korkudan titrediğimi biliyorsun. Ya Rab, kaç kişi senin sevgini *kendi değerlerine* tanık olarak gösterdi? Böyle bir durumda bu kişilerin sevinçleri *senin* değerine mi yoksa kendi değerlerine mi dayanıyor? Dünyanın ve hatta bazı Müjde hizmetlerinin sürekli olarak mesajının şu olduğu kim bilir kaç yıl geçti: sevgi insanlara değer vermektir. Ve bu güvenceyle insanlar ne zaman *senin* sevginin ne anlama geldiğini düşünse, aynısını diyorlar: Tanrı'nın sevgisi insanlara değer vermek demektir. Bunun kanıtı olarak da şunu soruyorlar: Birisi size verdiği değere dikkat çekerse kendinizi sevilmiş hissetmez misiniz?

Buna da şöyle cevap veriyorum: Bir keresinde evet. Hayat Rab'den daha iyiyken ve tam tersi olmadığında. Sevginin böyle hissettirdiği bir zaman vardı; kendi ismimin yüceltilmesinden daha büyük bir sevinç düşünemiyordum. Kendimle bu kadar meşgulken, bana hayranlık duyulması yerine, sevincin benim hayran kalmamla artması, bana düşünülemez geliyordu. Ah, evet, insanların övgüsünü bir sevgi eylemi olarak adlandırmanın ve aynısını vermeye hazır olarak bu açlığı haklı çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Aramızda

karşılıklı hayranlık olan bu sevgi ne kadar da tatmin edici görünüyor!

Ama artık (senin yüce lütfun sayesinde!) bunu bir taklit olarak görüyorum. Bunun kökü çok önceye, Aden'e kadar gider. Sevgimizin ve sevincimizin büyük yok edicisi, annemiz Havva'ya şöyle dedi, "Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" (Yaratılış 3:5). Tanrı gibi! Havva şöyle demeliydi, "Ben zaten Tanrı gibiyim." Buradaki kandırmacayı görmeliydi. Ama görmedi ve kim bilir kaç kişi daha bunu hâlâ görmemekte! Gerçekten de Tanrı gibiydi! Çünkü sen onu öyle, senin benzerliğini taşıyan birisi olarak yarattın. Onun çağrıldığı ve tasarlandığı şey şuydu: Yaratanı'nın yüceliğini yansıtmak, sevinciyle ve güveniyle sana değer vermek. Ancak sonra şu kötü düşünce aklına ekilmişti: "Başka bir şekilde O'nun gibi olabilirim. Yüceliği görünen ben olabilirim ve sevgi, bana verilen değer olarak tanımlanabilir."

Ve böylece her şeyi tersine çeviren ve bizim günah dediğimiz şey dünyaya geldi. Ve artık sevgi bunun üstünde duruyordu. Üzülüyorum Rab, bunları yazıya dökerken bile. Ama utanmadan yazıyorum: Sevgin artık kendini bizim sevincimiz yapmak için yapman gerekeni yapman anlamına gelmiyor. Artık kendi değerimizi hissedelim diye yapman gerekeni yapman anlamına geliyor. Bu üzücü bir takastı. Hatta iki katı zararlı çıktığımız bir takas: yalnızca bizi sonsuza dek tatmin edecek şekilde tasarladığın sevinci ruhumuzdan alıkoymakla kalmadı, daha kötü bir şekilde, hayatımızın Hazinesi olan onurlu yerden seni de alıkoydu.

Ve Aden'deki o karanlık günden itibaren yaptığın her şey, bunu düzeltme amaçlıdır. Ah, kendini sevincimizin merkezi yapmak ve dünyadaki onurlu yerini kendine geri almak

için, halkının yaşamdan daha çok değer verdiği tek Şey olmak için ne kadar çok işlerde ve vahiyde bulundun. Kaç kere şunu söyleyip gösterdin, "Seni yüceliğim için yarattım. Seni övgüm için yarattım. Seni adım ve onurum için yarattım." Ve bunu kaçırmamamız için şunu da ekledin: "Bol sevinç vardır benim huzurumda, sağ elimden mutluluk eksilmez. Bende sevinç duy! Bende sevin ve coşkuyla zıpla; Ben senin büyük ödülünüm! Gel tadına var, ve artık anlatılmaz yüce bir sevinçle coş."

Ne kadar da güzel bir tasarıdır; senin yüceliğini sevincimizin yankısı yapmak; hayatımızda Hazinemiz olarak senin durduğunu zevkimizle kanıtlamak; ruhumuzun memnuniyetini, tapınmamızın merkezi ve senin değerinin aynası yapmak; sende en çok tatmin bulduğumuzda, ya Rab, kendini bizde en çok yüceltmen. Rab, ben nasıl senin tarafından sevilmenin, sana değil de bana değer verildiği anlamına geldiğini görecek kadar kördüm? Beni galaksilerin görünüşleriyle sevindirmek için tasarlanmış büyük bir teleskoba gözümü yaslarken, nasıl camda yüzümün yansımasını görüp, "Artık mutluyum, seviliyorum" diyebildim? Dağların ve denizin uçsuz bucaksızlığı arasında batan güneşin önünde nasıl da durup, sonsuz sevincin bana değer verilmesiyle geldiğini düşünebildim?

Hayır, Baba, sevgi budur: Büyük bir bedel ödeyerek sen kendini benim yüceliğim ve övgüm yaptın. Kendini hayatımın Hazinesi yapmak için verilen ücret sonsuzdu. Güzelliğinin ve sevginin parlayan merkezi olan Oğlun'u gönderdin. O'nu alaya, ihanete, dikenlere, kamçıya, sopaya, yumruklara, çivilere, utanca ve ölüme teslim ettin. Peki ne için? Öfkeni yutmak için, doğruluğunu tatmin etmek için ve tüm günahlarımı batının doğudan olan uzaklığına ve denizin derinliklerine

gömerek, eve gelip galaksiyi görmem için. Ya Rab sevgin budur; bana değer vermek değil, ama sana sonsuzluk boyunca değer vermenin sevincine uyanmam için yapman gerekeni yapmandır.

O zaman Mesih nasıl olur da tek övgüm olamaz! Yalnızca seni benim için satın almakla kalmadı, Ya Rab, aynı zamanda O senin mükemmel suretindir ve parlaklığının ışıldayan merkezidir. Benim O'ndan gelmeyen neyim var? O'ndan gelmeyen ne gibi bir yaşam ödülüm veya soluğum olabilir? Vaat edilen her şey O'nda Evet'ini bulmadı mı? O'nun kanıyla satın alınmayan ne gibi tatlı şeyler (veya yakında tatlı yapacağın acı şeyler) aldım? Cehennem dışında tek bir şey bile hak etmiyorum. Ama yine de her şey O'nun aracılığıyla ve yalnızca O'nun fedakârlığıyla benim. Ey Tanrım, Rabbim Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle övünmekten beni koru.

Ve şimdi, Mesih'e değer veren ve sevginin yaşamdan daha iyi olduğunu bilen bizler, tüm dünya gibi, bu dünyada mı hazineler biriktirelim? Önceden de dediğin gibi şunu demeni duymaz mıyız, "Ey akılsız! Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?" Ey Tanrım, dünya muhtaçken bizim oturup şöyle dememize izin verme, "Ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar." Böyle bir sevgisizliği korkunç bir şey beklemekte. "Vay halinize, ey zenginler, çünkü tesellinizi almış bulunuyorsunuz" (Luka 6:24). Bir keresinde sevgiden yoksun zengine söylediğin sözleri unutmuyoruz: "Yaşamın boyunca senin iyilik payını, onun da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun."

Ey Tanrım, böyle zenginlikler boşa harcanmış bir hayattır. Koru bizi Rab. Çağrını duymamıza ve buna uymamıza yardımcı ol: "Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Bu-

rada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize kaybetmeyeceğiniz hazineler biriktirin." Ardından "Ne gibi hazineler Rab?" diye sorduğumuzda senin gülümsediğini görürüz. "Ben sizin büyük Ödülünüz, Hazineniz'im. Ben yiyeceğiniz, içeceğiniz, bayram kıyafetiniz ve ebedi kazancınızım. Ben yaşamınızım ve her şeyi tatmin eden Sevinciniz'im."

Evet Rab. Bu yeterlidir. Ama şunu sorarız, bu hazineyi nasıl biriktireceğiz? Sadece senin lütfunla birikmedi mi ve şimdi İsa'nın kanıyla kesin olarak satın alınmadı mı? Bu hayatı (şu anda yaşadığımız bu kısa ve tek hayatı) nasıl göklerde bir hazine yığını hâline getireceğiz? Buna cevap vermek için, biliyorsun ki ey Tanrım, bu kısa kitabı yazdım. Ve kendime bakmadım ya da bir sesi dinlemedim. Ama yazılı Sözün'ü incelemeye ve söylediklerini anlatmaya çalıştım. Bu benim doğruluğa dair tek iddiamdır; ben senin yazdıklarını tekrarladım.

Cevap şu ki, bu hayatta Mesih'e değer vermeye başlayabiliriz ve burada uygun bir şekilde O'nda sevinç kazanabiliriz. Mesih'e olan sevgide büyüyenleri daha büyük bir yücelik beklemektedir. Ve Mesih'e olan sevgi nedir? Bizim için olduğun her şeyin Mesih'te değerli tutulmasıdır. O'nun mükemmelliğinin, dünyanın tüm hazineleri üzerinde değer bulmasıdır. Tüm aile ve arkadaşların ötesinde O'nun paydaşlığından zevk almaktır. O'nun varlığında, günahın tüm yalan sözlerinden daha fazla zevk olacağına dair tüm vaatlerinin kucaklanmasıdır. Yüceliğin şimdiki tadındaki sevinçtir ve gelecekte O'nu yüz yüze gördüğümüzde gelecek olan doluluk umududur. Bizim için seçtiği acılı yol boyunca sessiz bir huzurdur. Bize hiçbir şeyin boş yere gelmemesinin tatminidir.

Ya Rab, İsa bizi hem günahlarımızdan kurtardığı hem de bize sevmeyi öğrettiği için, sessiz bir sevinç vardır. O'nun ha-

yatı, dediğin gibi, hem bir satın alma, hem de bir yoldu. O bizim için öldü ve şimdi bizi kendisiyle ölmeye çağırıyor. Biz de O'nun göklerdeki zenginliklerine sahip olalım diye yoksulluğumuzu kendi üzerine aldı ve şimdi de bizi zenginliklerimizi yoksullar için kullanmaya çağırıyor. Seninle olan eşitliği kavranacak bir şey olarak görmedi, ama kendini hiç hesaba katmadan, sınırdaki Müjde hizmetlerinin ne anlama geldiğini görelim ve son görevde O'na katılalım diye gök ile yer arasındaki sonsuz uçurumu aştı. Senin evinde hazine biriktirme şeklimiz bu değil mi öyleyse; yapabildiğimiz derecede paramızı ve kendimizi vererek birçoklarını Tanrı'da sonsuza dek zengin etmek değil mi?

Buna sessiz bir sevinç dememin sebebi, çok fazla acı olmasından dolayıdır. Hayatını günlük bir ölüm olarak adlandıran ve onu bir paradoksa sokan büyük elçi Pavlus'un üzerine kendimi çıkaramam: "Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz. Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz" (2. Korintliler 6:10). Ey Baba, kilisenin senin yüceliğini altından daha çok sevmesini sağla; rahatlık ve güven ile olan gizli sevgisini ortadan kaldır. Önce krallığı aramamızı ve diğer şeylerin senin isteğine göre gelmesine izin ver. Kolaylığa değil, ihtiyaca doğru hareket etmemizi sağla. Güvenliğimiz Mesih'te olsun ve evlerimizi, sağlığımızı ve dünyadaki zenginliğimizi riske atmamıza izin ver. Eğer servetimizi, bunun bizim tanrımız olmadığını göstermek için kullanmak yerine, korumaya çalışırsak, bunda ne kadar başarılı olursak olalım hayatımızı boşa harcadığımızı görmemize yardım et.

Sevgili Rab, şu anda benim zorlukla hissettiğim şeyi, okuyucularımın da hissetmesi için titreyerek dua ediyorum. Ama ben ve onlar, ölümün her zaman var olan kıyısında yü-

rüyebilseydik ve buraya düşüp ya da itilip bunun bir kazanç olacağına dair tam bir güvenle her zaman gülümseseydik, hayatımızın nasıl olabileceğini ben tattım. Ah, eğer bu şekilde yürüseydik ne terk edilmişlik, ne büyük özgürlük, ne de yenilmez sevgi bize düşen pay olurdu! Mesih'in yüceliği uğruna acı çekmeye nasıl bir hazırlık olurdu! Yoksullara, onları Tanrı'da sonsuza dek memnun etmek için elimizdekileri harcadığımızı ya da harcandığımızı göstermek ne güzel olurdu! Nasıl da alçakgönüllülük, uysallık ve övgüden ve maaştan özgürlük gelirdi! Her şey Mesih'te bizimdir; dünya, yaşam, ölüm, şimdi ve gelecek. Bunların hepsi bizimdir ve biz de Mesih'iniz. Ve biz bunların hiçbirini hak etmedik.

Ve bu yüzden, sevgili Rab, bu kitapta yazdığım her şeyin, eğer doğruysa, İsa Mesih'te korkuyu yenen bir sevinçle patlaması için dua etmek istiyorum. Tereddüt eden her yürek şunu unutmasın: Sen bu vaadi verdin, "Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım" (İbraniler 13:5) Bu nedenle ölümü yenen bir cesaretle şöyle diyoruz, "Rab benim yardımcımdır, korkmam; insan bana ne yapabilir?" (İbraniler 13:6).

Rab, bu sözleri okuyanların bir gün "Boşa harcadım" demek zorunda kalmasına izin verme. Bunun yerine yüce Ruhun'la ve Sözün'le, Mesih'i Rab olarak gören bizlerin, O'na tüm hayatlarımızın üstünde değer vermemizi ve ruhumuzun derinliklerinde Mesih'in yaşam olduğunu ve ölümün kazanç olduğunu hissetmemizi sağla. Böylece de O'nun değerini herkesin görmesi için gözler önüne serelim. Böylece O'na değer vermemizle, O tüm dünyada övülsün. Ölümde ve yaşamda O yüceltilsin. Her mahalle ve ulus, İsa'daki sevincin, halkını nasıl paraya olan açlıktan ve korkudan özgür kıldığını görsün.

Sevgin kutsallarından aksın, ve Rab, şöyle olsun: hayatımıza mal olsa da, insanlar Tanrı'da sevinsin. "Halklar sana şükretsin, ey Tanrı, bütün halklar sana şükretsin! Uluslar sevinsin, sevinçten çığlık atsın" (Mezmurlar 67:3–4). Hak ettiğin yeri al, ey Mesih, dünyanın her şeyi tatmin eden Hazinesi olarak. Tanrı'nın tahtı önünde titreyen ellerle ve senin lütfuna dayalı olarak, şu sözü veriyoruz: Tanrı yaşadıkça ve O tüm ihtiyacım oldukça, hayatım boşa harcanmayacak …

İsa Mesih'in isminde, AMİN.

"Eğer sevinçle başkalarının Tanrı'da sevinç duymalarını sağlamak için yaşarsanız, hayatınız zor, riskler yüksek ve sevinciniz tam olacaktır."
–Giriş kısmından

JOHN PIPER, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve öğretmenidir. Aynı zamanda Minneapolis, Minnesota'daki Bethlehem College & Seminary okulunun da rektörüdür. 33 yıl boyunca Bethlehem Baptist Kilisesi'nde pastör ve öğretmen olarak hizmet etmiştir. *Nihayet Yaşıyorum, Beş Nokta ve Şaşırtan Tanrı* da dahil olmak üzere 50'yi aşkın kitabın yazarıdır.

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

ISBN 978-605-72785-8-6